

คำนำ

บุคคลผู้ที่บำเพ็ญตนจนเข้าถึงความเป็นอริยบุคคลในพระพุทธศาสนานั้น จะมีความเข้าใจในการเวียนว่ายตายเกิด มีความเข้าใจถึงความไม่เที่ยงแท้ และมีความเข้าใจถึงการวนไปเวียนมาของวัฏสงสารนี้ เชื่อว่าการเวียนว่ายตายเกิดนั้น มีจริง เชื่อว่าภพชาติ มีจริง เมื่อรู้เช่นนั้น เชื่อเช่นนั้น ก็จะเข้าใจด้วยว่าพระพุทธเจ้าได้สั่งสอนให้ดับการเกิด ดับสิ่งที่ทำให้เรานั้นต้องกลับมาวนเวียนในวัฏสงสารนี้เป็นจริง

เขาจะเห็นเหตุของความทุกข์ ของการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้ จนเขานั้นเกิดความเบื่อหน่ายในระดับหนึ่ง และเขาจึงเกิดการพิจารณาเห็นความไม่เที่ยงแท้ การมีอยู่ การดับไปของสรรพสิ่ง จนเขานั้นตั้งจิตไว้แน่วแน่ว่า “สักวันหนึ่ง เรานี้ก็ต้องตายไป” เมื่อเขานั้นก่อเกิดความเข้าใจ รู้แจ้งเช่นนี้ว่า ภพชาติ การเวียนวน ความไม่เที่ยงแท้ กฎแห่งกรรม สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มีจริง ดังคำสอนของพระพุทธเจ้า และเขาก็แน่ใจว่า เขานั้นก็จะทำตาม คือ *หาทางดับการเกิด* เขาเชื่อในธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแน่วแน่ว่าไม่ว่าจะมีใครมาบอกว่าไม่จริง มาสอนไปในแนวทางอื่น ไม่ว่าจะมีใคร ชี้นำทางในแบบไหน เขาก็ยังคงปักใจเชื่อในธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า บุคคลผู้นั้นแหละ ที่เรียกว่าเป็นพระอริยบุคคลขั้นที่ 1 หากว่าเราได้เข้าถึงความเป็นอริยบุคคลขั้นที่ 1 แล้ว ขั้นที่ 2 ขั้นที่ 3 หรือที่ 4 ก็ไม่ยากอะไร เพราะเราได้เข้ามาสู่จุดของการศึกษา และเรียนรู้ทางพ้นทุกข์ในจุดหลักๆ แล้ว และเราสามารถทำความเข้าใจในสิ่งนั้น จนทรงพลังของจิตไว้ได้แล้ว จึงสามารถที่จะเดินต่อได้อย่างง่ายดาย

จงประพฤติ ปฏิบัติ กระทำเช่นนี้เถิด แล้วจะได้พบกับความพ้นทุกข์ในที่สุดเอง เด็กที่เข้าเรียนใหม่ๆ ยังคงต้องฝึกอ่านฝึกท่อง กว่าเขานั้นจะรู้ว่า เป็นแบบไหน คือ ตัวอะไรบ้าง กว่าเขาจะสะกดออกได้ อ่านออกเขียนได้ จะรู้ถึงสิ่งต่างๆ มันอาจจะต้องใช้เวลา แต่ถ้าหากว่าอ่านออก เขียนได้คล่องแล้ว สิ่งอื่นๆนั้น ก็เพียงแต่ศึกษาเพิ่มเติม ก็ไม่ได้ยากอะไรเลย จงฝึกฝนตนให้เข้าถึงความเป็นอริยบุคคลขั้นที่ 1 เถิด แล้วสิ่งอื่นต่อไปนั้น ก็จะไม่ยากอะไรเลย

จงนำตนให้พบกับความพ้นทุกข์ ด้วยการศึกษานในหลักธรรมคำสั่งสอนในหนังสือเล่มนี้เถิด จะรู้หนทางแห่งพุทธะ รู้หนทางแห่งความเป็นอริยะ แล้วปฏิบัติตามจะได้เข้าถึงความเป็นอริยบุคคลโดยง่ายดาย

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
ตอนที่ 301 ปัญญาธรรม ระดับการทำความดี	1
ตอนที่ 302 ปัญญาธรรม พระโสดาบัน	6
ตอนที่ 303 ปัญญาธรรม การปฏิบัติให้เป็นพระโสดาบัน	11
ตอนที่ 304 ปัญญาธรรม รู้ได้อย่างไรใครเป็นพระโสดาบัน	16
ตอนที่ 305 ปัญญาธรรม บรรลุโสดาบันแล้วไม่ถอยหลัง	21
ตอนที่ 306 ปัญญาธรรม สิทธิพิเศษของพระโสดาบัน	25
ตอนที่ 307 ปัญญาธรรม พระสกิทาคามี	30
ตอนที่ 308 ปัญญาธรรม การแบ่งระดับพระสกิทาคามี	35
ตอนที่ 309 ปัญญาธรรม การปฏิบัติเพื่อเป็นพระสกิทาคามี	40
ตอนที่ 310 ปัญญาธรรม อานิสงส์ของการเป็นพระสกิทาคามี	45
ตอนที่ 311 ปัญญาธรรม พระสกิทาคามีกลับมาเกิดอีกชาติเดียว	50
ตอนที่ 312 ปัญญาธรรม พระอนาคามี	55
ตอนที่ 313 ปัญญาธรรม การปฏิบัติเพื่อเป็นพระอนาคามี	61
ตอนที่ 314 ปัญญาธรรม อานิสงส์ของการเป็นพระอนาคามี	66
ตอนที่ 315 ปัญญาธรรม การแบ่งระดับพระอนาคามี	72
ตอนที่ 316 ปัญญาธรรม การสำเร็จของพระอนาคามี	77
รายนามผู้พิมพ์หนังสือ	82

ตอนที่ 301 **ระดับการทำความดี**

ในเช้าของวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงระดับของการทำความดีนะเจ้าคะ คือว่าลูกสงสัยอย่างนี้ว่า บุคคลผู้มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น ท่านสามารถที่จะเอาชนะมาร ที่มาคิดขวางความดี เอาชนะนิวรณ์ 5 ที่คิดขวางการสร้างความดี แล้วท่านทั้งหลายเหล่านั้นปฏิบัติ สร้างความดีไป แล้วท่านทั้งหลายเหล่านั้น มีจุดมุ่งหมายในระดับต่างๆ ที่จะเข้าถึงความดี ในแต่ละระดับ หรือเปล่าเจ้าคะ ลูกจึงจะขอเฝ้าทูลถาม ถึงระดับของการทำความดีของบุคคลผู้มีปัญญาธรรมนะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตามและเผยแพร่ ด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี นั่งหลับตาภาวนาไปลูก ทำจิตของตนให้ว่าง ทำใจของตนให้สงบ น้อมพลังที่เย็นลงมาแตะที่ฝ่ามือซ้าย แตะที่ฝ่ามือขวา น้อมพลังที่เย็นที่สว่าง เข้าไปสู่ศูนย์กลางกาย ให้กายของลูกนั้นสว่างไสว ปราศจากกระแสคลื่นความทุกข์ร้อนต่างๆ ให้ใจของลูก ตัวของลูกนั้นเบาสบาย ว่างเว้นจากคลื่นกระแสที่จะมารบกวน ทำให้จิตใจของลูกนั้นไม่สงบ ไม่สามารถเข้าถึงธรรมที่จะได้ฟังต่อไปนี้ ให้คลื่นเหล่านั้นหายไปเสียก่อน

พระยาธรรมเอย.. หายใจเข้า ให้ว่าง หายใจออก ก็ให้ว่าง อย่าไปคิดไปกังวล ผ่อนคลายจิตใจ ให้สงบ หายใจเข้า หายใจออก ให้จิตนั้นเบาสบาย ผ่อนคลายจากความคิด ความกังวล สิ่งปรุงแต่งต่างๆ ทั้งหลาย น้อมพลังเข้าไปจนกว่ากายนั้น จะสว่างเป็นแก้วใส เมื่อพร้อมแล้ว ก็จงพิจารณาทำตามเช่นนี้เถิด

พระยาธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารนั้น แม้จะมีจุดมุ่งหมายมากมาย ให้ตนนั้นต้องขวนขวาย ดิ้นรน แสวงหา เพื่อที่จะไปให้ถึงจุดมุ่งหมายนั้นๆ แต่ก็ไม่ใช่จุดมุ่งหมายที่แท้จริงที่เที่ยงแท้

เช่น บุคคลที่วิ่งหาลาภ หายศ หาสรรเสริญ ตำแหน่งต่างๆ หาสิ่งที่ตนพึงพอใจ ทั้งเรื่องเล็ก เรื่องใหญ่ เมื่อวิ่งหาก็สมหวังบ้าง ไม่สมหวังบ้าง ได้มาดังใจปรารถนา ไม่ได้ดังใจปรารถนา แต่สุดท้ายแล้ว สิ่งที่ตนชวนขวายมาพร้อมทั้งตนนั้น ก็ต้องดับต้องหายไป จึงเป็นจุดมุ่งหมายที่ไม่เที่ยงแท้ เป็นการเวียนว่ายเวียนวนอย่างไม่รู้จบ เป็นการจมอยู่กับสิ่งสมมุติ และเป็นหนทางแห่งการเดินทาง ที่ยาวไกลนักหาที่สิ้นสุดมิได้

พระยาธรรมเอย.. จิตทั้งหลายที่อยู่ในวัฏสงสาร จึงเป็นผู้ที่ไม่มีจุดมุ่งหมาย จึงเป็นผู้วนเวียนไปเรื่อยๆ หากจุดมุ่งหมายกับสิ่งที่มันไม่มีอยู่จริง แต่เขาเหล่านั้น ก็ต้องวน ต้องเวียนอยู่อย่างนั้น เพราะไม่รู้ตามความเป็นจริง ในวัฏสงสาร ไม่มีที่ที่จบ ไม่มีที่สิ้นสุด

ทุกดวงจิต ต่างต้อง ดิ้นรนชวนขวายตลอดเวลา ต่างก็ต้องวิ่งวนตามสิ่งที่ตนได้ก่อ ได้ทำ เป็นไปอย่างนั้นไม่รู้จบ

แต่ พระยาธรรมเอย.. การประพฤติปฏิบัติ กระทำสิ่งที่ดี เพื่อไปให้ถึงจุดมุ่งหมาย ของมรรคผลนิพพาน ของที่ที่พ้นทุกข์นั้น มันย่อมมีจุดมุ่งหมายให้ไปให้ถึง และถึงอย่างแท้จริง ไม่มีวันเสื่อม ไม่มีวันสลายหายไป

บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจึงหันมาสร้างความคิด

ทำความดี เพื่อที่จะชำระขัดเกลากิเลสตัณหาแห่งตน

เพื่อให้จิตของตนนั้น ค่อยๆ ยกกระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ จากการทำความดี

โดยการรักษาศีล พังศรรม ทำสมาธิ และฝึกฝนปัญญา

บุคคลผู้มีปัญญาธรรม เขาทั้งหลายเหล่านั้น ย่อมฝึกฝนอบรมตนให้ดี และก็มีจุดมุ่งหมายที่เขาเหล่านั้น จะไปให้ถึงคือ พระนิพพาน เป็นที่ที่เขาเหล่านั้นมุ่งหมาย มุ่งมั่น ตั้งใจว่าจะไปให้ถึง และการไปสู่พระนิพพานนั้น ย่อมแน่นอนว่าจะต้องเป็นการขัดเกลา กิเลสตัณหาให้หมด ให้จบจากดวงจิตของตนไปให้ได้

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** บุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้วนั้น เขาจึงพากันสร้าง พากันทำความดี เพื่อขัดเกลากิเลสให้กับตัวของเขาเอง และการทำความดีนั้น ย่อมมีระดับ แต่ละระดับ แต่ละจุดมุ่งหมาย ที่เขาจะไปให้ถึงทีละจุดๆ เพื่อที่จะเข้าสู่พระนิพพาน ให้ได้

จุดมุ่งหมายของนักบวช นักปฏิบัติธรรมในแต่ละจุด ก็คือ การพยายามทำความดี รักษาศีลให้ครบ ตามที่ตนสมารถเอาไว้ ฝึกฝนสติ ฝึกฝนปัญญา ทำความดี ละเว้น ความชั่ว

ฝึกฝนตนให้จิตนั้นยกระดับสูงห่างจากกิเลสตัณหา ให้เข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้า ในระดับที่ 1 คือ พระโสดาบันก่อน ประพฤติปฏิบัติความดี จนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน แล้ว เขานั้นก็จะยังไม่ละความเพียร ไม่ละการทำความดี เพราะนั่นคือการถึงซึ่งจุดมุ่งหมาย จุดที่ 1 เท่านั้น ยังไม่ใช่จุดมุ่งหมายปลายทางที่แท้จริง ที่จะไป ที่จะทำให้ถึง

บุคคลผู้ที่ถึงจุดมุ่งหมายที่ 1 แล้ว เขาจึงมุ่งมั่นต่อไป ให้ถึงจุดมุ่งหมายที่ 2 คือการ เข้าถึง การ เป็นพระอริยบุคคล พระอริยเจ้าในระดับที่ 2 คือ พระสกิทาคามี เมื่อถึงการ เป็นพระสกิทาคามีแล้ว เขาก็จะรู้ดีอีกว่า นั่นคือ จุดมุ่งหมายที่ 2 แต่ยังไม่ถึงจุดมุ่งหมาย อันสูงสุดที่จะไป

เขาก็จะยังคงทำความดี ฝึกฝนสิ่งที่ดี ทำอย่างสม่ำเสมอ จนจิตของเขานั้นไปถึง จุดมุ่งหมายที่ 3 คือ การเป็นพระอริยเจ้า ในระดับที่ 3 คือ พระอนาคามี เมื่อถึงจุดมุ่งหมาย ที่ 3 แล้ว จุดมุ่งหมายที่ 3 นี้ ก็แค่แสดงให้เขารู้ว่าตนมาถึงที่นี่แล้ว แต่เขาก็ยังคงไม่ละความ เพียร ยังคงประพฤติปฏิบัติต่อไป ให้เข้าถึงการเป็น พระอริยเจ้า ในระดับที่ 4 คือ การเป็น องค์พระอรหันต์ เป็นผู้ดับกิเลสละตัณหาได้ได้อย่างสมบูรณ์ เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งพระนิพพาน เป็นผู้ที่ไม่เกิดและไม่ตาย อีกต่อไป

จุดมุ่งหมายที่ 4 ถือว่า ถึงจุดสูงสุดแห่งเป้าหมาย ที่นักบวช นักประพฤตินักปฏิบัติ ธรรมทั้งหลาย ต้องการที่จะไป เมื่อไปถึงจุดที่ 4 จึงถือว่าจบกิจในการที่จะต้องทำสิ่งต่างๆ ทั้งหลาย จิตละความดี และความชั่วทิ้งไป เข้าถึงความพ้นทุกข์ อย่างแท้จริง เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. การประพฤติปฏิบัติของบุคคลผู้ที่มีปัญญาธรรมดีแล้ว ท่านทั้งหลาย เหล่านั้น ก็จะมีการปฏิบัติ และจุดมุ่งหมายของตน จุดมุ่งหมายในการปฏิบัติในทางธรรม ที่แตกต่างจากจุดมุ่งหมายของชาวโลก ชาววัฏสงสาร

จุดมุ่งหมายของผู้ที่เลือกที่จะเดินอยู่ในโลก แตกต่างกันเช่นนี้ละลูก แตกต่างกัน ตรงที่ว่าจุดมุ่งหมายนั้น เมื่อไปถึงแล้วจะมีความเที่ยงแท้ เมื่อไปถึงแล้วจะไม่ต้องกลับมาวน มาเวียนอีก หลุดพ้นจากวัฏสงสารนี้ไป

และจุดมุ่งหมายของนักบวช นักปฏิบัติธรรม ผู้เลือกเดินทางธรรมแล้วนั้น ก็จะมี ทั้งหมด 4 ระดับ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น คือ

ระดับที่ 1 - พระโสดาบัน

ระดับที่ 2 - พระสกิทาคามี

ระดับที่ 3 - พระอนาคามี

ระดับที่ 4 - พระอรหันต์

มีทั้งหมด 4 ระดับ เช่นนี้ละลูก ให้นำบุคคลผู้มีปัญญารธรรม ให้นำนักบวช นักปฏิบัติ ผู้เดินทางธรรม เป็นจุดมุ่งหมายให้ไปให้ถึง และถึงระดับที่ 1 แล้ว ก็ต้องไปให้ถึง 2 2 แล้ว ก็ต้องไปให้ถึง 3 3 แล้ว ก็ให้ไปถึง 4 จึงถือว่าจบกิจในการประพฤติปฏิบัติ ในการที่ยัง ต้องทำ ต้องมี ต้องเป็น เช่นนี้อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ ระดับต่างๆ จุดมุ่งหมายต่างๆ ของผู้ที่มีปัญญารธรรม ของผู้ที่ เลือกเดินทางธรรม ที่ควรทำตนให้ถึง ไปให้ถึงลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ถ้าอย่างนั้น ก็แสดงได้ว่าการทำความดี สร้างความดีของคนเรานั้น มันก็มี จุดมุ่งหมายที่เราจะทำให้ถึง และเราก็สามารถที่จะปฏิบัติตนให้ถึงในแต่ละระดับ โดยที่ ไม่ใช่ว่าทำความดีไปเรื่อยๆ โดยไม่มีจุดมุ่งหมาย ไม่มีระดับ ไม่มีที่สิ้นสุดแสดงว่าอย่างนั้น ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ

การเป็นนักบวช หรือนักปฏิบัติธรรม เราทำความดี มีสติ มีปัญญา ข้ามพ้นอุปสรรค ปัญหา ที่เข้ามาทดสอบเรา แล้วเราก็สามารถไปถึงแต่ละจุด จนถึงจุดมุ่งหมายอันสูงสุด คือ พระนิพพาน เราก็จะเป็นผู้จบกิจในทุกอย่าง ลูกพอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ การออกบวช การปฏิบัติ การเป็นผู้มีปัญญารธรรม ก็มีจุดมุ่งหมายที่เราจะไปให้ถึงและจบกิจ จบกิจอย่าง แท้จริง

วันนี้ ลูกต้องกราบขอลาพระพุทธรองค์ก่อนนะเจ้าค่ะไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่ ลูกยังมีข้อสงสัยว่า แล้วแต่ละระดับนั้น เราต้องทำความดีแบบไหน ยังไง ถึงจะไปให้ถึง ถึง แล้วเป็นยังไงบ้างอย่างนี้นะเจ้าค่ะ

พระพุทธรองค์ : ดีแล้วละ..พระยารธรรม ถ้าอย่างนั้นก็จงกลับสู่โลก เพื่อทำหน้าที่ แห่งตนต่อไป จงตั้งใจฝึกฝนจิตแห่งตนให้ดี นำธรรมนี้ไปเผยแผ่ต่อไป เพื่อจิตทั้งหลายจะ ได้รู้จุดมุ่งหมายของการออกบวชในแต่ละจุด จะได้รู้จุดมุ่งหมายของการทำความดีในแต่ละ ระดับ ก็พากันฟังธรรมของนักบวชมาหลายคลิป การทำความดีมาหลายรูปแบบ

วันนี้ก็จะได้ว่า ระดับของการทำความดี มีกี่ระดับ จุดมุ่งหมายสูงสุดคืออะไร เราต้องทำให้ถึงตรงไหน และการที่เราเดินสู่ทางธรรมนั้นเป็นทางที่จะเดินเข้าสู่ความ เทียบแท้ ไม่จอมปลอม

ดีแล้วละ **พระยารธรรม..** นักบวชนักปฏิบัติทั้งหลายจะได้รู้จุดมุ่งหมาย ที่ตนจะ
ต้องทำความดีเพื่อไปให้ถึง จงทำหน้าที่แห่งตนต่อไปเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ตอนที่ 302 **พระโสดาบัน**

ในเช้าของวันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม ถึงเรื่องของพระอริยเจ้าพระโสดาบันนะเจ้าคะ ว่าพระโสดาบันนั้นเป็นใคร มีสภาวะธรรมเป็นแบบไหน จึงเรียกว่าเป็นพระโสดาบันนะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง พิจารณาตามและนำไปฝึกฝน เพื่อลูกจะได้เกิดปัญญา เกิดความรู้แจ้งในการทำมาตุ้มดีให้ถึงระดับที่ 1 คือ พระโสดาบัน นะเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ :เออล่ะนะ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้นก็ตั้งใจ ตั้งใจฟังให้ดี ทำจิตใจให้สงบ น้อมพลังงานที่ดี คือ พลังแห่งความว่างเปล่า พลังที่เย็น สบาย พลังที่ปราศจากตัวตน ปราศจากความยึดติดลุ่มหลง ต่างๆ พลังงานแห่งดินแดนพระนิพพาน พลังแห่งความสุข น้อมเข้ามาไว้ที่จิตของลูกให้สว่างไสว คลายความยึดติดกังวลกับเรื่องต่างๆ ทิ้งไปเสียลูก เพราะในความเป็นจริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแล้วแต่ว่างเปล่าไม่มีอยู่จริง ทั้งตัวเราไม่มีอยู่จริง ทั้งตัวเขาไม่มีอยู่จริง ในทุกๆ เรื่องราว

พระยาธรรมเอย.. เมื่อลูกทั้งหลาย ทำใจจนสงบ จิตรวมเป็นอารมณ์หนึ่งเดียว ตั้งมั่น เมื่อลูกนั้นพร้อมแล้ว ก็จงพิจารณาตามเช่นนี้เถิด

พระโสดาบันนั้น คือ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแน่วแน่ตั้งใจ

จะต้องมีตั้งแต่ศีล 5 ขึ้นไป คือ ต้องรักษาศีล 5 ให้ได้

จะต้องมีความศรัทธาต่อองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ ศรัทธาอย่างแท้จริง

จะต้องรู้ถึงสิ่งทั้งหลายว่า มันไม่มีความเที่ยงแท้ มีเกิดแล้วก็ดับเป็นธรรมดา

จึงจะสามารถเป็นพระโสดาบันได้

พระยาธรรมเอย.. พระโสดาบันนั้น มีสภาวะธรรมดังที่กล่าวมาแล้วนั้นนั่นละลูก

บุคคลผู้ที่ไม่มีความศรัทธาต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือว่า มีความลังเลสงสัยในองค์พระพุทธรูป ว่าดี ว่าไม่ดี มีความลังเลสงสัยต่อพระธรรมคำสอนสั่ง ว่าดี ว่าไม่ดี มีความลังเลสงสัยต่อพระสงฆ์ผู้สืบทอดดำรงพระพุทธศาสนา มา ว่าดี ว่าไม่ดี บุคคลที่ลังเลสงสัยเช่นนี้ อยู่ ก็ย่อมไม่สามารถที่จะรักษาศีล 5 ให้ได้

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** บุคคลที่จะรักษาศีล 5 ได้ ก็ต้องเป็นบุคคลที่ศรัทธาอย่างไม่มี ความลังเลสงสัย ว่าดี ว่าไม่ดี ว่าถูกว่าไม่ถูก ก็องค์พระรัตนตรัยคือ องค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ จึงสามารถที่จะรักษาศีล ตามที่ตนนั้นสมารถเอาไว้ หรือว่าตามศีล 5 ที่ชาวพุทธทั้งหลายควรจะรักษา

เมื่อมีศีล 5 บริสุทธิ์ จิตนั้นย่อม ห่างไกลจากกิเลสตัณหา ห่างไกลจากการสร้างกรรมทำเวร จิตย่อมเป็นผู้ประเสริฐ และห่างไกลจากความทุกข์ เข้ามาอีกระดับหนึ่ง ดวงจิตผู้รักษาศีล 5 อย่างบริสุทธิ์ ย่อมสว่างไสว รู้แจ้งตามความเป็นจริงของสรรพสิ่งทั้งหลาย ว่ามีเกิด ย่อมมีดับ ว่าทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้ ยึดติดลุ่มหลง ยึดเอาไว้เป็นของเรานั้นมิได้

ย่อมรู้และเข้าใจเช่นนี้ เมื่อรู้และเข้าใจเช่นที่กล่าวมานี้แล้ว เรียกว่า พระโสดาบัน รู้แล้วก็สามารถปฏิบัติตามได้นะ ลูก

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** พระโสดาบัน ก็คือ สามารถรักษาสภาวะธรรม 3 อย่างที่กล่าวมานั้นได้ คือ...

การมีศีล 5 บริสุทธิ์

แล้วก็ไม่ลังเลสงสัยในองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์

รู้ว่าเกิดมาแล้ว ต้องตายแน่ในสักวัน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

รู้เช่นนี้ ทำเช่นนี้ รักษาสภาวะธรรมเช่นนี้ได้ เรียกว่า พระโสดาบัน และผู้ที่สามารถประพฤติ ปฏิบัติ จนถึงความเป็นพระโสดาบันได้แล้วนั้น ย่อมแน่นอน พระยาธรรม.. ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จะเป็นผู้ที่ จะกลับมาเกิดอีกไม่เกิน 7 ชาติ เพราะถือว่าเป็นผู้ที่เข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพาน เพราะถือว่าเป็นผู้ที่สามารถสร้างคุณงามความดี จนยกระดับจิตของตนจนถึงการเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 1 แล้ว

ท่านทั้งหลายเหล่านั้น จะไม่มีการหวนกลับคืนสู่จุดที่ต่ำ จะไม่เกิดเป็นสัตว์นรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน

เพราะว่า ท่านทั้งหลายเหล่านั้น รักษาศีล 5 บริสุทธิ์ มีองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง เป็นหนทางที่จะมุ่งไปสู่พระนิพพาน

เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้น มีความรู้แจ้งในการเกิดและการดับ ของทุกอย่าง จนท่านทั้งหลายเหล่านั้น ไม่สามารถที่จะไปสร้างกรรมทำเวรที่หนัก ที่เป็นเหตุส่งผลให้ตนไปเกิดอยู่ในอบายภูมิ หรือว่าเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีก

พระอรียเจ้า ในระดับที่ 1 คือ พระโสดาบันนี้ จึง เป็นผู้ที่จะสามารถเข้าถึงพระนิพพาน ในอนาคตอันใกล้นี้ เป็นผู้ที่เข้าถึงพระนิพพานแน่นอน เป็นผู้ที่ไม่สามารถกลับไปเกิดเป็นเปรต หรือว่าจะกลับไปสู่จุดที่ต่ำได้อีก เพราะว่าหนทางที่มุ่งมั่นไปสู่พระนิพพาน เขามีไว้อยู่ คือ องค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ เพราะว่าการที่เขานั้น จะทำความชั่วไม่มีอีก โดยการมีศีล 5 คຸ້มกันเอาไว้ มีการรู้เหตุเกิด และเหตุดับ ถอดถอนความโลภ ความหลง ความรัก การเบียดเบียนผู้อื่นความโกรธ เหล่านี้ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้น เป็นผู้รู้ดี รู้แจ้งในระดับที่ 1 แล้ว เป็นผู้ห่างไกลจากกิเลสและตัณหา อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ พระโสดาบัน และพระโสดาบันนั้น ก็ยังถือว่าเป็นผู้ที่ห่างไกลจากความทุกข์ ถ้าเทียบกับดวงจิตผู้ที่ยังไม่เป็นพระอรียเจ้า เพราะพระโสดาบัน มีจิตใจที่สงบ เพราะมีศีล มีธรรม มีสมาธิ มีปัญญา มีความรู้แจ้งในการดำเนินชีวิต ไม่เบียดเบียนผู้อื่นด้วยการรักษาศีล 5 ห่างไกลจากกิเลสตัณหา เพราะรู้เท่าทันในสิ่งทั้งหลายที่มาหลอกมาล่อต่างๆ เหล่านี้แล้ว จึงไม่ทุกข์ ไม่รุ่มร้อน จึงไม่เดือดร้อนมากมาย จึงเป็นผู้ที่มีชีวิตที่สงบสุข เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. พระโสดาบัน คือ ผู้ที่หลุดจากทุกข์ในระดับที่ 1 เป็นผู้ที่ห่างไกลจากกิเลสตัณหาได้แล้ว ถึงยอดดอยที่ 1 เป็นผู้ที่มีชีวิตสงบสุข

เป็นผู้ที่มีจุดมุ่งหมาย คือ พระนิพพาน

มีที่พึ่งในการดำรงชีวิต คือ องค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์

มีศีล เป็นเกราะป้องกัน ไม่ให้กลับไปสู่จุดที่ต่ำ

มีความรู้แจ้ง ถึงทุกสิ่งที่เกิด ที่มีอยู่ ที่ดับไป ตามความเป็นจริง

จนกิเลสและตัณหา เบาบางลง จากตน

จึงเป็นผู้ประเสริฐในระดับหนึ่ง

ซึ่งจะละต่อการเบียดเบียนผู้อื่นได้แล้ว ได้มากแล้ว หากเทียบ กับดวงจิตทั่วไปที่ยังไม่เป็นพระอรียเจ้า แต่พระโสดาบันนี้ ก็ยังคง มีความทุกข์อยู่บ้าง มีความต้องการ

ปรารถนาสิ่งนั้นสิ่งนี้อยู่บ้าง มีความโกรธอยู่บ้าง มีความยึดตัวยึดตนอยู่บ้าง คือ ยังมีกิเลสอ่อนๆ อยู่ ยังไม่สามารถดับกิเลสได้ทั้งหมด เพียงแต่เบาบางลงจากดวงจิตทั่วไป ที่ยังไม่ใช่พระอรียเจ้า

อยู่กับใครอยู่ที่ไหน ก็มักจะสร้างความสุข ความเจริญ มักจะทำให้คนในที่นั้นมีความสุข เพราะไม่เกิดการเบียดเบียนที่รุนแรง พระโสดาบัน จึงถือเป็นผู้ประเสริฐในโลกแล้ว เช่นนี้ील่างนี้ละ.. พระยารธรรม..พอจะรู้จักพอจะเข้าใจ ว่าพระโสดาบันมีสภาวะธรรมแบบไหนบ้างแล้วหรือยัง..พระยารธรรม

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ ลูกก็พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ

แต่ **พระพุทธองค์เจ้าขา..** ตามที่ลูกเคยได้ฟังมา คือพระโสดาบันนั้น มีถึง 3 ประเภท หรือ 3 ระดับในการเป็นพระโสดาบันนะเจ้าคะ เป็นแบบไหน ยังไง ละเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรด ทรงเมตตา แสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. การประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงพระโสดาบันนั้น ก็มีการเข้าถึงในขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นปลาย จึงแบ่งออกมาเป็น 3 ระดับ ด้วย เพราะว่าจิตทั้งหลาย มีสภาวะธรรมที่แตกต่างกัน บางคน เข้าถึงการเป็นพระโสดาบันแล้ว แต่สติปัญญาที่จะรู้ในธรรมนั้นมีน้อยกว่า บางกลุ่ม บางคน จึงยังต้องใช้การศึกษา ฝึกฝนให้มาก จึงต้องอาศัยเวลามากหน่อย กว่าที่จะเข้าถึงซึ่งพระนิพพานได้อย่างแท้จริง

บางคน บางดวงจิต เขานั้นก็มีการสร้างเวรสร้างกรรม ผูกกับจิตทั้งหลายเอาไว้มาก เมื่อตนปฏิบัติจนถึงการเป็นพระโสดาบันแล้ว ก็ยังคงต้องใช้เวลานาน นานกว่าดวงจิตบางกลุ่ม เพื่อที่จะชำระวิบากกรรมแห่งตน ให้หมด เพื่อที่จะปลดปล่อย กับจิตทั้งหลายที่เกี่ยวข้องด้วยกันมา ในภพชาติต่างๆ หมด จึงต้องอาศัยเวลานานหน่อย

บางดวงจิต ก็มีปัญญามากสร้างกรรมที่ไม่ดีเอาไว้หน่อย เมื่อเข้าถึงแล้ว ก็สามารถที่จะฝึกฝนตนจนเข้าถึงพระนิพพานได้ง่าย และใช้เวลาน้อยกว่า

มันก็มีเหตุของมัน เช่นนี้ละลูก จึงมีพระโสดาบัน ผู้ที่สามารถเข้าถึงพระนิพพานได้เลยเพียงใช้เวลาอีกเพียงแค่ 1 ชาติ หรือว่าใช้เวลา 2 ชาติ 3 ชาติ หรือว่า จะ 6 - 7 ชาติ ก็สุดแล้วแต่ดวงจิตแต่ละดวง จึงแบ่งออกมาเป็น 3 ระดับ คือ การเป็นพระโสดาบัน แบบที่สามารถ เข้าถึงพระนิพพานได้ไว เข้าถึงพระนิพพาน ได้แบบกลางๆ หรือว่าเข้าถึงพระนิพพาน ได้ช้าหน่อย แต่ก็ไม่เกิน 7 ชาติ อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. จึงเป็นเหตุแห่งการแบ่งแยกว่า พระโสดาบันนั้น มี 3 รูปแบบ

เพราะมีเหตุของจิตแต่ละดวงที่แตกต่างกัน เป็นธรรมดา อย่างนั้นล่ะ..พระยาธรรมเอย

พระยาธรรม : เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ ลูกพอจะเข้าใจแล้วว่า องค์พระโสดาบัน จุดมุ่งหมายที่ 1 แห่งนักปฏิบัติทั้งหลาย ผู้มีปัญญาธรรมที่จะมุ่งเพื่อที่จะไปให้ถึงนั้น คือ

- การมีศีล 5 บริสุทธิ์
- รู้ว่าเกิดมา ต้องตายแน่
- เชื่อในองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างไม่มีความลังเล

สงสัย

เป็นผู้ที่ห่างไกลจากกิเลสตัณหา กรรมวิบากต่างๆ ที่ไม่ดี ที่จะไปสร้างไปทำอีก จิตจะไม่ตกไปสู่จุดที่ต่ำ และท่านทั้งหลายเหล่านั้นก็จะสามารถฝึกฝนจนตนนั้นบรรลุธรรมพบพระนิพพานได้ ในไม่เกิน 7 ชาติ ช้านานต่างกัน แต่ว่าแต่ละดวงจิตนั้นมีสภาวะธรรมที่แตกต่างกันไป

พระยาธรรม : ลูกเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรูปองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ได้นำไปพิจารณาตาม ลูกจะมุ่งมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติและเผยแผ่ ให้ถึงการเป็นพระอริยเจ้ากันทั้งผู้เผยแผ่และผู้ฟังเจ้าค่ะ

สาร

ตอนที่ 303 **การปฏิบัติให้เป็นพระโสดาบัน**

ในเช้าของวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ลูกได้ฟังเรื่องของพระอริยเจ้าในระดับที่ 1 คือพระโสดาบันแล้ว จึงทำให้ลูกเกิดความคิดว่า ถ้าเรามีความปรารถนาที่จะเป็นพระโสดาบัน เราจะต้องสร้างความดี ทำความดีแบบไหนบ้างละเจ้าคะ เพื่อเราจะได้เข้าถึงการเป็นอริยบุคคลขั้นที่ 1 หรือพระโสดาบันนะเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปดาโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแผ่ด้วยเถิด เพื่อให้ลูกทั้งหลายจะได้ฝึกฝนตาม และจะได้เป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 1 เจ้าคะ”

พระพุทธรูปดา : ก็ดีแล้วละ..พระยาธรรมเอย..ที่รู้จักตั้งเป้าหมาย จุดมุ่งหมายแห่งการทำความดีให้กับตนให้กับทุกคน ที่ตั้งใจว่าจะสร้างจะทำความดี เอาละนะ พระยาธรรมเอย..ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟัง ฟังให้เข้าใจ จำให้ได้ จะได้นำไปเผยแผ่ได้อย่างถูกต้อง

ลูกเอย.. การที่เราจะเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 1 คือ พระโสดาบันนั้น เราก็แค่ฝึกฝนตน นำพาตน ให้เข้าถึง องค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ เข้าถึง เข้าใจ อย่างแท้จริง

พระยาธรรมเอย.. การที่เราจะเป็นพระโสดาบัน เราก็แค่ นำพาตน ให้เข้าถึง เข้าใจ ว่าการรักษาศีล การทำความดีนั้นเป็นแบบไหน ทำเพื่ออะไร เพราะอะไร เข้าถึง และเข้าใจอย่างแท้จริง

การที่เราจะเป็นพระโสดาบัน เราก็แค่หมั่นฝึกฝนตนให้รู้แจ้ง เข้าใจในสิ่งทั้งหลาย ที่มันเกิดที่มันดับเหล่านั้น มองให้เห็นตามความเป็นจริง ทำใจของตนให้เข้าถึง เข้าใจในเหตุที่เกิด ในเหตุที่ดับ จงนำพาตัวของตน ให้เข้าถึง 3 อย่างนี้ อย่างละเอียด เข้าถึงอย่างแท้จริง แล้วลูกก็น้อมสามารถเข้าถึงการเป็นพระโสดาบันได้ลูก

พระยาธรรมเอย.. และการที่เราจะเป็น จะทำให้เราเข้าถึงองค์พระพุทธรูป เข้าถึงองค์พระธรรม เข้าถึงองค์พระสงฆ์ เราก็ควรที่จะเริ่มต้นจากการศึกษาว่า องค์พระพุทธรูปเจ้านั้น

ท่านเป็นใคร เกิดมาบนโลกนี้ เพื่ออะไร ท่านตรัสรู้ แล้วตรัสรู้เรื่องอะไร เช่นรู้ว่า องค์พระพุทธรเจ้า เป็นผู้สร้างสิ่งสมบุญบารมีมานานนับภพนับชาติไม่ถ้วน แล้วก็มากำเนิด ก่อเกิดเป็นมนุษย์นี่ละ แล้วก็เป็นผู้เห็นทุกขีในการเกิดจึงออกบวช บวชเพื่อแสวงหาหนทาง ให้หลุดจากการเกิดเพราะ เมื่อมีการเกิดคราใด การตายย่อมมีในครานั้น และการเกิดกับการตายนั้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงการพลัดพรากจากสิ่งของ และบุคคลอันเป็นที่รัก ย่อมเป็น ทุกข์

ฉะนั้น.. องค์พระพุทธรเจ้าจึงออกบวช เพื่อแสวงหาหนทางที่จะหลุดจากการเกิด เมื่อเรารู้เช่นนี้แล้วว่าองค์พระพุทธรเจ้าเป็นใคร องค์พระพุทธรเจ้าแสวงหาหนทางจนพบว่าการที่เรานั้นฝึกฝนอยู่บนทางสายกลาง ฝึกฝนตนอย่างแน่นหนา แท้จริง ละการสร้างบาป ทำความดี จะทำให้จิตนั้น ยกกระดับสูงขึ้นเรื่อยๆ จนรู้แจ้ง เข้าใจในสรรพสิ่งทั้งหลาย จึงเรียกว่า องค์พระสัมมาสัมพุทธรเจ้า เป็นผู้รู้แจ้งโลก รู้เหตุเกิดของทุกสิ่ง รู้เหตุดับ ของทุกสิ่ง เป็นผู้อยู่เหนือโลก เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี

บัดนี้.. พระองค์ท่านเสด็จสู่พระนิพพาน ท่านเป็นผู้ไม่เกิด เป็นผู้ไม่ตาย ท่านเป็นผู้ที่ปราศจากสิ่งมัวหมอง คือ ความลุ่มหลง ยึดติดต่างๆ คือ การเกิด การแก่ การเจ็บ และการตาย คือ การผิดหวัง คือ การพลัดพรากจากของอันเป็นที่รัก บุคคลอันเป็นที่รักที่พอใจ บัดนี้ องค์พระพุทธรเจ้า ปรีนิพพาน เช่นนี้

เมื่อทำความเข้าใจรู้จักกับองค์พระพุทธรเจ้าแล้ว เราก็ทำจิตทำใจแห่งตนให้เรียนรู้ถึงพระธรรมคำสอน ของพระพุทธรเจ้าอีก

เรียนรู้ว่าพระพุทธรเจ้านั้น สอนให้เรารักษาศีล

สอนให้เราทำความดี

สอนให้เรานั้นทำสมาธิ ฝึกฝนปัญญา

เพื่อที่จะได้ดับกิเลสตัณหาแห่งตน

เพื่อที่จะได้ไปสู่พระนิพพาน

การทำความดี ทำเพื่อดับการเกิดแห่งตน

เมื่อเข้าใจ เข้าถึง พระธรรมคำสอนที่ถูกต้องอย่างแท้จริงแล้ว จงนำพาจิตแห่งตน ศึกษาเรียนรู้ เข้าถึงพระสงฆ์ พระสงฆ์ เป็นผู้สืบทอดพระพุทธรศาสนา จากยุคสู่ยุค เป็นองค์ที่สาม แห่งองค์พระรัตนตรัย องค์พระสัมมาสัมพุทธรเจ้าดับขันธปรินิพพานแล้ว ก็มีพระสงฆ์นี้ละคือ ผู้สืบทอดธรรมยุคสู่ยุค องค์พระสงฆ์เป็นผู้ที่เป็นองค์แทนพระธรรม และ

พระพุทธรูป

องค์พระสงฆ์ คือ ผู้ที่จะเป็นที่พึ่งแก่เรา เราจึงเคารพนอบน้อมต่อองค์พระสงฆ์ เพราะ องค์พระสงฆ์ คือ ผู้ที่ดำรงศาสนา คือ ผู้ที่สืบทอดศาสนา คือ ผู้ที่เป็นตัวแทนแห่งองค์พระธรรม และองค์พระพุทธรูป เป็นผู้ที่ทำให้พระพุทธศาสนาไม่เสื่อม ไม่หายไปไหน ให้เรานั้นยังคงได้เรียนรู้ ศีลธรรม และองค์พระสงฆ์ ก็ไม่ใช่ตัวตนของบุคคลใด บุคคลหนึ่ง แต่เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามคำสอนขององค์พระพุทธรูปอย่างแท้จริง เป็นผู้เข้าถึง เข้าใจ รู้แจ้ง ตามองค์พระพุทธรูปเจ้า

ฉะนั้น.. จะเรียกว่าเป็นความดีในกรอบความดีกรอบหนึ่ง ที่จะทำให้ทุกคน เข้าไป อยู่ในกรอบนั้น แล้วก็ใช้กรอบแห่งความดีนั้น ทำความดีสืบทอดกันไป อย่างนั้นก็เรียกว่า องค์พระสงฆ์ หรือจะเป็นตัวบุคคล ก็คือ บุคคลผู้ประพฤติปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธรูปอย่างแท้จริง อยู่ในกรอบของการปฏิบัติขององค์พระสงฆ์ได้อย่างแท้จริง นั้นก็เรียกว่า องค์พระสงฆ์

จงพาจิตของตน ให้เรียนรู้ ศึกษาเข้าใจ

รู้แล้ว ก็ให้รู้อีก รู้ลึกเข้าไป สู่จิตสู่ใจ

รู้จนถึงจุดที่ลึกลงนั้นไม่เกิดความลึกลับสงสัย

ในองค์พระพุทธรูปเจ้า ในพระธรรมคำสอน และในองค์พระสงฆ์

ไม่สงสัยในองค์พระรัตนตรัย คือ องค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม องค์พระสงฆ์ นั้นทำเช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. นี่คือวิธีแห่งการฝึกฝนจิตของตน ให้เข้าถึงองค์พระรัตนตรัย ทั้ง 3 องค์ เพื่อเคารพบูชาต่อองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ เพื่อเป็นหนทาง และจุดมุ่งหมายที่จะเดินตามเสียดีก่อน

ที่นี้ต่อไป เราก็ต้องนำพาจิตใจของเรา ให้เข้าถึง การทำความดีโดยการรักษาศีล การทำความดีโดยการทำความทาน ทำความดีต่างๆ ที่เราพอจะทำได้เพื่ออะไรอย่างน้อยก็ต้อง รู้ว่ารักษาศีล เพื่ออะไร

เราต้องรู้เช่นนี้ ลูกเอ๋ย.. การรักษาศีล คือ การดีกรอบให้เราอยู่ในความดี ไม่ละเมิด ไปทำความชั่ว แบ่งแยก การทำความดีและการทำความชั่ว อย่างชัดเจน

ถ้าเราสามารถอยู่ในกรอบตั้งแต่ศีล 5 ขึ้นไปได้ ถือว่าเราอยู่ในกรอบของการทำความดี ถ้าเราไม่สามารถอยู่ในกรอบของศีลตั้งแต่ศีล 5 ขึ้นไปนั้นแสดงว่าเรายัง

ไม่ทำความดีโดยสมบูรณ์ ยังเป็นความดีที่ตีบ้างไม่ตีบ้าง ไม่มีกรอบของตนเองอยู่

ฉะนั้น.. การทำความดี อยู่ในกรอบของศีล ตั้งแต่ศีล 5 เป็นต้นไป จึงถือว่าเป็นการตีกรอบให้เรานั้น ได้สร้าง ได้ทำความดี ละเว้นต่อการทำความชั่ว

นั่นจึงเป็นการแสดงให้เห็นว่า การรักษาศีล หยุดการสร้างเวรสร้างกรรมให้กับเรา รวมถึงยังช่วยยกระดับจิตของเราให้สูงขึ้นไม่ไปทำกรรมชั่ว กรรมชั่วไม่เข้าถึงตัว หักห้ามใจตน ละเว้นจากการทำชั่วได้ นั่นแสดงให้เห็นถึงว่า ตนสามารถละความหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธ กิเลส นั้นได้เบาบางลง ตามระดับศีลที่ตนรักษาได้

การรักษาศีล ก็เพื่อป้องกันตน ไม่ให้ปนเปื้อนกับกิเลสตัณหาเพิ่มอีก เช่น ศีลข้อที่ 1 ห้ามฆ่าสัตว์ ก็คือ การที่เรานั้นจะไปปนเปื้อนกับการฆ่า ซึ่งเกี่ยวข้องกับกาโรธหรืออาฆาตจองเวรของผู้อื่นที่มีต่อเรา ของเราที่มีต่อผู้อื่น ศีลข้อที่ 2 เกี่ยวข้องกับกิเลส คือ ความโลภซึ่งล็กเล็กขโมยน้อย หยิบฉวยเอาของผู้อื่นมาเป็น ของเรา นั่นถือว่าก่อความโลภอย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ศีลแต่ข้อ ก็มีการตีกรอบเอาไว้ เพื่อห่างไกลจากกิเลสตัณหาแต่ละตัว แต่ละเชื้อ การที่เรารักษาศีล 5 ก็เพื่อให้เราห่างไกลจากกิเลสตัณหา หยุดการสร้างเวรสร้างกรรม เราจะได้ไม่ต้องกลับมาชดใช้เวรกรรมที่ก่ออีก เรานั้นห่างไกลจากกิเลสตัณหา เราก็จะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์และถูกมันครอบงำอีก เรานั้นทำความดีก็เพื่อชำระกิเลสตัณหาแห่งตน อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ต้องทำความเข้าใจการรักษาศีล เช่นนี้ รวมถึงการทำความดีอื่นๆ เช่น การฟังธรรม การทำสมาธิ การฝึกฝนปัญญา หรือว่า การทำความดีใดก็ตาม

เราก็ทำเพื่อฝึกตนเองให้ดับกิเลส ดับตัณหาให้ได้

ทำดีไป เพื่อดับอัตตาตัวตน

ไม่ใช่ทำความดี เพื่อเอามายึดติด ลุ่มหลง ยึดมั่นถือมั่น

การทำดีทั้งหลายทั้งปวง ทำเพื่อดับความหลง ความรัก ความโลภ และความโกรธเท่านั้น เมื่อเราเข้าใจการรักษาศีล เข้าใจการทำความดีอย่างถูกต้อง ทำเพื่อมุ่งมันไปสู่การดับกิเลสตัณหา เข้าใจและทำเช่นนี้ ย่อมเข้าถึงความดีของพระโสดาบันที่จะทำ

พระยาธรรมเอย.. ต่อไป หากว่าเราฝึกฝนจิตของเรา ให้พิจารณามองให้เห็นสรรพสิ่งทั้งหลาย ตามความเป็นจริง เหตุที่เกิด และเหตุที่ดับ มองบ่อยๆ พิจารณาบ่อยๆ ให้เห็นแจ้งตามคำสอนขององค์พระพุทธเจ้า แล้วก็คลายความยึดติดจากทุกสิ่งทุกอย่างได้แล้ว

ในระดับที่ดี คือในระดับที่ไม่ไปผิดศีลผิดธรรม ไม่ไปสร้างกรรมทำเวรกับบุคคลผู้อื่นกับตนเอง นั่นถือว่าใช้ได้ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. การที่ลูกนั้น ตั้งใจที่จะเป็นพระโสดาบัน

ก็แค่ทำตนให้เข้าถึงองค์พระพุทธร องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างแท้จริง แค่นั้นก็รู้จักการรักษาศีล รักษาศีล เพื่ออะไร

เหตุของการทำดี เพื่ออะไร ทำเพื่อดับกิเลสตัณหา

เมื่อมีองค์พระพุทธร องค์พระธรรม องค์พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง เป็นจุดมุ่งหมายที่จะไปให้ถึงแล้ว เมื่อมีศีล มีธรรม มีการทำทาน มีสมาธิ และฝึกฝนปัญญา เมื่อมีความดีเหล่านี้ ชำระกิเลสแห่งลูกแล้ว

ลูกย่อมมีดวงปัญญาที่แท้จริงที่แจ่มแจ้งเกิดขึ้น มีอยู่ในตัวของลูก ให้มองเห็นทุกอย่างตามความเป็นจริง ลูกย่อมห่างไกลจากกิเลสตัณหา ห่างมาอยู่ในระดับที่ไม่สร้างกรรมชั่วอีก ห่างมาอยู่ในระดับที่สามารถปิดประตูแห่งนรก ที่สามารถปิดประตูแห่งการเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ลูกย่อมไม่เบียดเบียนผู้อื่น และลูกย่อมเข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพานแล้ว ถือเป็นพระโสดาบันแล้ว อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ลองฝึกฝนตามเช่นนี้ดูนะ แล้วลูกทั้งหลายก็จะเข้าถึง เข้าใจ การเป็นพระโสดาบันอย่างแท้จริงด้วยตัวของลูก ที่เข้าถึงแล้วใครจะบอกใครจะสอน ใครจะพูดว่าอะไร ก็ไม่เท่าตัวของเรา เข้าถึงและรู้ด้วยตัวของเราเอง

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ลูกก็พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าการที่เรา นั้น จะเป็นพระโสดาบัน เราต้องทำตนให้เข้าถึงองค์พระพุทธร องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ เข้าถึงการรักษาศีล การทำความดี และต้องทำให้ถูกต้องตามหลัก ตามทางสายกลาง ต้องพิจารณาถอดถอนความลุ่มหลงในทุกสิ่งรวมถึงตัวเรา โดยการเห็นความไม่เที่ยงแท้

ทำอย่างนี้จนเข้าใจ เข้าใจแล้วก็ทำให้เข้าถึงด้วย เมื่อเราทรงอารมณ์ทั้ง 3 อย่างนี้ อยู่ในตัวเราแล้วอย่างแท้จริง จนไม่กล้าทำผิดอีก เราก็จะสามารถเป็นพระอริยเจ้าได้ในระดับของพระโสดาบัน เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตา ลูกจะนำธรรมนี้ไปปฏิบัติตาม และเผยแพร่เพื่อสร้างพระอริยเจ้าให้เกิดขึ้นมากมายบนโลกเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 304 **รู้ได้อย่างไรใครเป็นพระโสดาบัน**

ในเช้าของวันที่ 4 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. คือว่าลูกก็ยังมีข้อสงสัยเกี่ยวกับ พระโสดาบัน พระอริยเจ้าระดับที่ 1 อีกอย่างหนึ่งนะเจ้าคะ ลูกสงสัยอย่างนี้ว่าแล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า ใครคือพระโสดาบัน ใครไม่ใช่พระโสดาบัน ละเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้พิจารณาตรึกตรอง นำไปฝึกฝน แล้วก็เผยแพร่ให้กับผู้อื่นได้รู้ด้วยเจ้าคะ”

พระยาธรรมเมย.. จงตั้งใจฟังให้ดี จงพิจารณาตามให้ถี่ถ้วน เข้าใจถึงธรรมที่ได้ยิน ได้ฟังด้วยจิตด้วยใจ ด้วยปัญญาแห่งธรรม ที่จะรู้และแตกฉานในธรรม อย่างแท้จริง ละทิ้งอึดติดตัวตนละความเห็นทุกอย่างทิ้งไป ปล่องใจให้ว่าง ให้เบา ให้สบาย แล้วจงพิจารณาธรรมตามนี้เถิดลูก

บุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าแล้วเท่านั้น ที่จะรู้ว่าตนคือ พระโสดาบัน ตนคือ พระอริยเจ้า

บุคคลผู้ที่เป็นพระอริยเจ้าแล้วเท่านั้น จึงสามารถรู้ได้บ้างว่า คนนั้น คนโน้น ท่านทั้งหลายเหล่านั้น ก็เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าแล้วเหมือนกัน ดังเช่นคำโบราณว่า ฝิ่นนั้น ย่อมมองเห็นผี

พระยาธรรมเมย.. เอาจ่ายๆ ก็คือ ถ้าเกิดว่าเรานี้ยังไม่สามารถประพฤติตนให้อยู่ในกรอบของศีล 5 ไม่สามารถประพฤติตนให้เข้าใจในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างไม่ลั้งเลงสงสัย ในองค์พระรัตนตรัย ว่าดี ว่าไม่ดี

ไม่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความรู้แจ้งของสิ่งทั้งหลาย ตามเหตุเกิด เหตุดับและปล่อยวางมันได้ ในระดับของพระอริยเจ้า คือ การรู้ จนไม่สร้างกรรมทำผิดศีลอีก

เมื่อเรายังไม่สามารถประพฤติตนจนถึงจุดนี้ เราไม่ควรที่จะไปตัดสินว่าบุคคลผู้นั้น เป็นพระโสดาบัน หรือไม่ เป็น ไม่ควรไปตัดสินว่า ใครผิด ใครถูก ใครดี ใครไม่ดี เพราะสติ

ปัญญาของบุคคลผู้ที่ยังไม่เป็นพระอริยเจ้านั้น ย่อมไม่สามารถรู้ตามความเป็นจริง ของสิ่งทั้งหลายได้ ถึงแม้จะมีความรู้ ความฉลาดเพียงใด ก็เป็นความรู้ ความฉลาดของโลก ไม่ใช่ความรู้ความฉลาดของธรรม

ฉะนั้น.. การตัดสิน ว่าคนนั้นเป็นพระโสดาบัน หรือไม่ใช่ จึงเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ เป็นแน่แท้เพราะตนนั้นก็ยังไม่รู้เลยว่า พระโสดาบันที่แท้จริง เป็นแบบไหน และบุคคลที่รู้ว่าพระโสดาบันที่แท้จริงเป็นยังไง เขานั้นต้องรู้ด้วยการปฏิบัติไปให้ถึง ตามหลักธรรม คำสอนขององค์พระพุทธเจ้า ที่สอนเอาไว้ว่า บุคคลผู้ปฏิบัติ ฟังรู้ ฟังเห็นเข้าใจได้ด้วยตนเอง ผู้ที่ดับกิเลสได้แล้ว ย่อมรู้ด้วยตน ว่าตนนั้นทำได้แล้ว แม้เราจะโกหกคนทั้งโลกได้ แต่เราก็โกหกตัวเราเองไม่ได้ อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. ฉะนั้น การที่เรายังไม่เป็นพระอริยเจ้า ห้ามไปตัดสิน หรือไปดูว่าคนนั้น เป็นหรือไม่เป็น ไม่ต้องไปคิดตามที่เขาเป็นหรือไม่เป็น เพราะอาจเกิดสิ่งที่ผิดพลาดกับเราได้ บางทีคิดว่าเป็น ก็หลงตามเขาไปด้วย บางทีคิดว่าไม่เป็น ก็เลยไปปราชัยพระอริยเจ้าเข้าโดยที่ไม่รู้ตัว อย่างนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. หากว่าตนยังไม่เป็นพระอริยเจ้า ห้ามไปตัดสินบอกว่าใช่ ไม่ใช่ กับใครทั้งนั้น นี่คือ สิ่งที่ควรทำ

ดูยังไงให้ดูออกว่าเป็นพระอริยเจ้า

ตนก็ต้องปฏิบัติตนให้เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าเสียก่อนแล้วจึงค่อยดู

ถึงแม้ว่าจะปฏิบัติตนจนเป็นองค์พระอริยเจ้า พระโสดาบันแล้วก็ตาม

แม้อย่างนั้นก็ตามก็ยังมีสติปัญญาที่แตกต่างกันของพระโสดาบัน แต่ละองค์ แต่ละบุคคล แต่ละดวงจิต

บางกลุ่ม บางดวงจิต ก็มีปัญญามาก มีความรู้ในระดับที่สามารถรู้ว่า คนนั้นเป็นแบบไหน คนนี้เป็นยังไง รู้ได้บ้างแค่นี้ในระดับหนึ่ง ไม่สามารถรู้แจ้งทั้งหมด เหมือนองค์พระพุทธเจ้า

ลูกเอ๋ย.. ถึงแม้ว่าเป็นพระอริยเจ้าแล้ว ก็ยังรู้ได้บ้าง ไม่รู้บ้าง

ฉะนั้น.. ต่อให้เป็นองค์พระอริยเจ้า ก็แค่รู้ตัวเรานี่ล่ะว่าเราเป็นพระโสดาบันแล้ว ก็แค่ฟังคนนั้นคนนี้ เขาเล่าถึงการปฏิบัติของเขา สภาวธรรมที่เขาเป็น เราก็พอจะรู้ได้บ้างว่า บุคคลผู้นั้นมั่นใจในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างไม่มีความลังเลสงสัยว่า ดีจริง หรือไม่ดี บุคคลผู้นี้มีศีล 5 เป็นปกติ บุคคลผู้นี้รู้จักถอดถอนการเป็นตัว

เป็นตน ถอดถอนการเกิด การดับ ที่ตนนั้นควรที่จะรู้ ในการเกิด การดับนั้น รู้จักถอดถอน ความยึดติดในสิ่งเหล่านั้นได้บ้าง

คงจะเข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้าแล้วสินะ แต่ก็แค่รู้ รู้เพราะเราก็เป็นเหมือนเขา รู้เพราะเขาก็เป็นเหมือนเรา พุทธภาษารธรรมในระดับเดียวกันเข้าใจ ปฏิบัติคล้ายกันเหมือนกัน ก็เลยสงสัยว่าน่าจะใช้ แม้อย่างนั้น องค์พระอรียเจ้าก็ยังคงสงสัย เช่นนี้ ก็ยังไม่มีการ ตัดสินว่าบุคคลผู้นั้นใช่ ไม่ใช่

พระยารธรรมเอย.. พระอรียเจ้าบางคนก็ยังไม่รู้ ไม่สนใจ เพราะการเป็นดวงจิต ผู้เวียนว่ายตายเกิด การเป็นคน การเป็นชีวิต มันมีสิ่งซับซ้อนมากมาย ลึกลับมากมาย ที่ซ่อน ที่ซ่อนอยู่ในคำว่าชีวิต ดวงจิตหนึ่งๆ จนเราไม่อาจไปลงรายละเอียดของบุคคลผู้อื่น ได้โดยทั้งหมดหากเราไม่ใช่ปัญญาแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ได้สร้างสิ่งสมบารมีมา เต็มแล้ว รู้แจ้งในจิตทั้งหลาย เพื่อนำพาเขาเหล่านั้นไปสู่พระนิพพานให้ได้ด้วย

เราจึงไม่ควรตัดสินว่า คนนั้นใช่ คนโน้นไม่ใช่ ใครเป็นอย่างนั้น อย่างนี้ เป็นสิ่งที่ นักบวชผู้ประพฤติปฏิบัติดีไม่ควรทำ

ฉะนั้น..**พระยารธรรมเอย..** คำถามของคุณ คำตอบก็คือ เราจะไม่สามารถรู้ได้เลย ว่า ใครคือองค์พระอรียเจ้า ถ้าเราไม่ปฏิบัติให้ถึงความเป็นพระอรียเจ้า

ถึงแม้ถึงการเป็นองค์พระอรียเจ้าแล้ว เราก็แค่รู้ได้ด้วยการสงสัย แต่จะไม่ได้ ทั้งหมด หากเราไม่ใช่ปัญญาแห่งพระพุทเจ้า

เรื่องขององค์พระอรียเจ้านะลูก เป็นเรื่องที่เราได้เฉพาะตน เป็นเรื่องละเอียดอ่อน เกินกว่าคนๆ หนึ่งจะตัดสินผิด ตัดสินถูกให้กับเขา ตัดสินใช่ ไม่ใช่ ด้วยสติปัญญาแห่งตน ยิ่งโดยเฉพาะบุคคลผู้ที่ไม่ม่มีแม่ศีล 5 ผู้ที่ไม่รู้แม่คำสอนขององค์พระพุทเจ้า ดี ไม่ดี ผู้ที่ไม่ ละกิเลสตัณหาได้ จนถึงความเป็นพระโสดาบัน

ยังเป็นดวงจิตในกลุ่มนั้นด้วยแล้ว ก็ยังไม่รู้เรื่องของพระอรียเจ้าเลย ต่อให้จะ อ่านหนังสือมาเป็นเล่มๆ ต่อให้จะเคย ฟังคนอื่นเล่ามามากเท่าไร ต่อให้ตนนั้นจะศึกษามากเพียงใด

หากตนไม่สามารถมีศีล 5 ไม่สามารถประพฤติปฏิบัติตนให้เข้าถึงความเป็น พระอรียเจ้าแล้วย่อมเป็นผู้รู้ไม่จริง เพราะตนไม่ได้เข้าถึง ย่อมเป็นผู้รู้ ด้วยการฟัง การอ่าน การเขียน ย่อมเป็นผู้ที่ไม่รู้อย่างแท้จริง จึงไม่ควรตัดสินผู้อื่นว่าใช่ ไม่ใช่ อยู่ดี เพราะตน ยังเป็นผู้ไม่รู้อย่างแท้จริง การที่เรานั้นจะรู้้อย่างแท้จริง คือ เราต้องปฏิบัติให้เข้าถึง เข้าใจ

บุคคลผู้เข้าถึง เข้าใจ ก็ยิ่งจะไม่ตัดสินใคร ไม่มอง ไม่สนใจใคร

พระยารธรรมเอย.. การรู้นั้นคือองค์พระอริยเจ้า หรือไม่ใช่ ก็ไม่ต่างอะไรจากการที่มีกับข้าวสักจานหนึ่งวางไว้ตรงหน้า เราแค่มองดู เราจะไม่สามารถรู้ได้เลยว่ามีรสชาติเป็นเช่นไร หากเราไม่ตักมากิน

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ไม่เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า ต่อให้จะเห็นจะรู้ จะได้ยินได้อ่านมาว่าองค์พระอริยเจ้าต้องเป็นเช่นนั้น เหมือนคนที่เห็นจานกับข้าววางอยู่ตรงหน้า เห็นอยู่ รู้อยู่ แต่ไม่รู้จริง เพราะตนไม่ได้ตักเข้าปาก จึงไม่อาจรู้อารสชาติเป็นแบบไหน

ฉะนั้น..การตัดสิน จึงไม่ควรมียุอยู่ในเรา เพราะเราไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรกันแน่ หากว่าเราเห็นกับข้าวจานนั้น หรือไม่เห็นก็ตาม แม้จะโดนปิดตาก็ตาม แต่หากเราตักเข้าปากแล้ว เราย่อมลึ้มรสรู้ว่ากับข้าวจานนี้ มีรสชาติแบบไหน เราย่อมรู้ เพราะเราได้ทำตนให้เข้าถึงแล้ว

และถึงแม้ว่า เข้าถึงแล้ว ตักกับข้าวใส่ปากแล้ว รู้รสชาติแล้ว ก็ไม่ใช่ว่าจะรู้เรื่องของคนอื่นด้วยเพราะคนเรานั้นมีความแตกต่างกัน ในความชอบ บางคนบอกเค็มไป บางคนบอกเผ็ดไป บางคนบอกอร่อย บางคนบอกไม่อร่อย ตามความละเอียดของแต่ละบุคคล การเป็นพระอริยเจ้า ก็เช่นเดียวกัน กรรมที่ทำมา สังขมา ทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว ของแต่ละดวงจิตแตกต่างกัน เชื้อกิเลสของแต่ละดวงจิตก็แตกต่างกัน ครั้งเราจะตัดสินผู้อื่นเหมือนเรา เราเหมือนผู้อื่นนั้น ย่อมเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง

ฉะนั้น ลูกเอ๋ย.. องค์พระอริยเจ้าพระโสดาบัน ทุกองค์ ทุกคน ก็ใช้จะเหมือนกัน โดยทั้งหมด ในรายละเอียด จึงไม่รู้ว่าความจริง ที่แท้จริงของแต่ละคน แต่ละดวงจิต เป็นแบบไหน ด้วยว่าท่านทั้งหลายเหล่านั้นมีกรรมดี กรรมชั่วมาต่างกัน มีเชื้อกิเลสต้นเหตุที่คลุมจิตใจมาต่างกัน ความคิดความชอบ ความฉลาด หรือความไม่ฉลาดแตกต่างกัน การสร้างบารมีมาต่างกัน จึงเป็นสิ่งที่รู้ได้ยากว่า ผู้อื่นเป็นอย่างไร

ฉะนั้น..องค์พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า ให้เราดูตัวเรา ปฏิบัติเราให้ถึง อย่าตัดสินผู้อื่น จะแนะนำเขา ตามที่รู้แจ้ง ที่เรารู้แล้วว่าดี ก็แนะนำไป แต่อย่าตัดสินผู้อื่น ด้วยความคิดของเรา ด้วยความรู้สึกของเรา เพราะเป็นเรื่องละเอียดอ่อน

เรารู้ว่า เขาก็ได้กินกับข้าวเหมือนเรา รู้ได้แค่นั้น รู้แค่สงสัยว่า คนนั้นเขาก็ปฏิบัติคล้ายกันกับเรานะ แต่เราก็ไม่อาจรู้อารสชาติของเขาได้ จึงไม่ควรตัดสินใคร

เรื่องของพระอริยเจ้านะลูก เป็นเรื่องละเอียดอ่อนยิ่งนัก เราจึงควรดูที่ตัวเรา ควรทำให้เข้าถึง ควรระมัดระวังตัวเราให้ดี

อย่าปล่อยตัวของเราให้ผิดพลาด ด้วยการไม่สำรวมกาย วาจา ใจ เทียบตัดสินผู้อื่น จนทำให้ตน พลาดพลั้ง หลงทางตามเขา พลาดพลั้งปรามาสดต่อพระอริยเจ้า สำรวมกาย วาจา ใจ ผิดฝนตนให้ดี ทำตนให้เข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า แล้วก็ปฏิบัติให้เข้าถึงพระนิพพาน นั่นละดีที่สุดแล้วเรารู้ความดีแค่ไหน ก็สอนสั่งแนะนำความดีกับผู้อื่นไป แต่อย่าไปตัดสินใครละดีที่สุดลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้น เพราะอะไรหรือเจ้าคะ บางทีหนูถึงรู้ว่าคนนั้น เป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ เพราะอะไรหรือเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. รู้เพราะว่าลูกนั้น มีพลังแห่งพระพุทธรเจ้า ส่งพลังให้ลูกได้รู้เพื่อทำหน้าที่แห่งตน คือ เป็นผู้เผยแผ่ธรรม ให้รู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริง ตามธรรมที่เผยแผ่ รู้เพราะเหตุนี้แหละลูก

แต่ถึงแม้ว่าจะรู้ก็ตาม ก็ไม่ควรที่จะพูดไป พูดกับคนนั้นคนนี้ หรือไปตัดสินคนโน้น คนนี้ ด้วยคำพูดแห่งตน รู้ก็แค่เรียนรู้สภาวะธรรม แห่งพระอริยเจ้าเท่านั้น

ควรสำรวม เรื่องเหล่านี้ รู้ ก็รู้ เพื่อจะได้สืบทอดธรรมได้อย่างถูกต้อง เท่านั้นก็พอ อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. เรื่องของพระอริยเจ้านั้น เป็นเรื่องที่ไม่ควรพูดไปเลย อาจทำให้เกิดสิ่งที่ไม่ดี กลับคืนมามากมาย จงระมัดระวังคำพูดบ้างเสีย ก็จะดีลูกในเรื่องเหล่านี้ บางสิ่งต่อให้รู้จริงก็ไม่ควรกล่าว

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตา และแนะนำลูก ลูกจะน้อมประพฤติปฏิบัติตามเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 305 **บรรลุนิเวศน์แล้วไม่ถอยหลัง**

ในเช้าของวันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. คือลูกสงสัยว่าการที่เราสามารถประพฤติปฏิบัติจนเป็นพระโสดาบันได้แล้ว เรานั้นจะกลับคืนสู่การเป็นดวงจิตที่ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดธรรมดาทั่วไป หมายถึงกลับคืนสู่การคลุกเคล้ากับกิเลสตัณหาที่ต้องเวียนว่ายตายเกิด ไม่รู้จบไม่รู้สิ้นนะเจ้าคะ เราจะสามารถคืนกลับไปเป็นดวงจิตเหล่านั้นอีกหรือเปล่าเจ้าคะ แล้วถ้าเกิดว่าไม่สามารถกลับคืนได้แล้วนั้น เป็นเพราะอะไรหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรมเอย.. ที่รู้จักสงสัย เพราะว่าเรื่องขององค์พระอริยเจ้านะลูก มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ต้องศึกษาเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างแท้จริง น้อมไปประพฤติปฏิบัติแล้วก็จะทำได้ทำตามได้

พระยาธรรมเอย.. แม้ว่าเราจะเข้าใจแล้ว แต่เมื่อถึงการปฏิบัติที่เข้าถึง ก็ยังมีความละเอียดอ่อน ละเอียดอ่อนของแต่ละบุคคล แต่ละดวงจิตที่แตกต่างกันไป ฉะนั้น ดีแล้วละที่รู้จักสงสัยเรื่องเล็กเรื่องน้อย

พระยาธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี พิจารณาตามธรรมนี้นะลูก

บุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนนำพาจิตของตนเข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้าในระดับของพระโสดาบันแล้วนั้น จะไม่มีทางกลับคืนสู่การเวียนว่ายตายเกิดที่ไม่รู้จบ ไม่รู้สิ้นอีก

เพราะว่าจิตที่สามารถประพฤติ ปฏิบัติ จนนำพาตนเข้าถึงการไม่มีความลังเลสงสัยในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม องค์พระสงฆ์ ว่าดีหรือไม่ดี

มีความเชื่อมั่นในเรื่องของกฎแห่งกรรม ว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว คือไม่ลังเลสงสัยในเรื่องของกุศลธรรม คือความดีในธรรมของพระพุทธเจ้าที่สอนเอาไว้ ในแนวทางที่องค์พระพุทธเจ้าเดิน ในคำสอนสั่ง หรือพระสงฆ์ผู้ประพฤติปฏิบัติดีแล้ว ไม่มีความลังเลสงสัย

ในเรื่องกฎแห่งกรรมไม่มีข้อสงสัยใดแล้วนั้น

จิตดวงนั้นย่อมเข้าถึงการละการทำชั่ว ผีภนตนทำความดีเป็นแน่แท้ ดวงจิตดวงนั้น ย่อมไม่สามารถกลับไปทำบาป ทำผิด ทำชั่วอีก เมื่อทำเช่นนั้น จะกลับคืนสู่การเวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จบนั้นไม่ได้เลย

พระยารธรรมเอย.. ดวงจิตที่สามารถผีภนตนจนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน จนรู้แล้วว่า การรักษาศีลตั้งแต่ ศีล 5 เป็นต้นไปนั้น เกิดประโยชน์อย่างไรแก่ตน ช่วยให้ตนนั้นเข้าถึงความสุข ความสงบอย่างไร รู้ประโยชน์แห่งการรักษาศีลแล้ว ย่อมกลัวต่อการทำบาป

ลูกเอ๋ย.. เพราะว่าดวงจิตเหล่านั้น จะสามารถมองเห็นเข้าใจกฎแห่งกรรมได้อย่างชัดเจน เพราะเขาคือผู้ถือศีล ผู้ประพฤติปฏิบัติอยู่ในกรอบของศีล เมื่อรักษาศีล จนเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าแล้วนั้น โดยธรรมชาติแล้ว จิตเหล่านั้น เขาย่อมมองเห็นกฎแห่งกรรมได้อย่างชัดเจน และศรัทธามั่นคงในเรื่องกฎแห่งกรรม เขาจะไม่มีทางทำผิดศีลอีก

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันแล้วนั้น

ย่อมมีปัญญาแจ่มแจ้ง รู้แจ้งในเหตุเกิด และเหตุดับ ของสรรพสิ่งทั้งหลาย และย่อมถอดถอนความลุ่มหลง ของสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นได้ จึงไม่ไปทำผิดศีล ผิดธรรม เพื่อสิ่งสมมุติเหล่านั้น เขาจะยังคงรู้สึกว่สิ่งนั้นสิ่งนี้ สวยและดี ชื่นชอบและชื่นชม ยินดีกับสิ่งที่ได้มาอยู่ แต่ความยินดี หรือการที่ได้มาของเขานั้น จะต้องอยู่ในกรอบของศีล จะต้องไม่เบียดเบียนผู้อื่น ซึ่งบุคคลผู้ที่รู้เช่นนี้ และไม่เบียดเบียนทำผิดศีล ผิดธรรม จิตของเขาไม่สามารถทำกรรมชั่วได้อีก เรื่องที่จิตของเขาจะตกกลับคืนสู่จุดที่ต่ำ ย่อมเป็นไปได้ไม่ได้

พระยารธรรม.. ฉะนั้น บุคคลผู้ที่เป็นพระโสดาบัน หรือพระอริยเจ้าตั้งแต่ระดับที่ 1 แล้วนั้น จะไม่มีทางหวนกลับคืนสู่การเป็นจิตผู้คลุกเคล้าอยู่กับกิเลสตัณหาไม่รู้ภพชาติที่จะจบในการเกิด จะไม่มีทางหวนกลับคืนอีก ด้วยว่าความดีอันแน่วแน่ ศรัทธามั่นคง ที่เขานั้นได้ประพฤติปฏิบัติ จนเป็นกรอบให้เขานั้นอยู่ในกรอบแห่งความดี ไม่ละเมิดผิดกรอบอีกต่อไป จิตของเขา จึงไม่ถอยกลับคืนอีก

พระยาธรรมเมย.. เปรียบเสมือนมะม่วงสักลูกหนึ่งที่เขานั่นค่อยๆ เติบโต เติบโต จนมะม่วงลูกนั้นแก่ แล้วก็สุก กิ่งอม จนมะม่วงลูกนั้นสลายคืนจากการเป็นมะม่วง คือหายไป

ข้อสมมุตินี้เป็นเช่นไร การที่เราประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้านั้น ก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน การที่เราประพฤติปฏิบัติ จนความดีของเราเต็มแล้วในการเป็นพระอรียเจ้า มีแต่จะเดินหน้าต่อเท่านั้น ไม่มีทางถอยกลับคืนมา

เพราะถือว่า เราสามารถนำพาจิตของเรา จนเข้าถึงกระแสแห่งความเที่ยงแท้แล้ว จนเข้าถึงกระแส แห่งการไม่เกิด ไม่ตาย

จนเข้าถึงกระแส แห่งการลดละกิเลสตัณหาได้แล้ว

ไม่มีวันหวนกลับคืนมาอีก จะต้องโดนลือคอไว้ด้วยสภาวะธรรมแห่งความดีของตน จะต้องโดนลือคอไว้ ด้วยสภาวะธรรมที่ตนนั้นสามารถห่างไกลจากกิเลสตัณหา เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. พระอรียเจ้าตั้งแต่ระดับที่ 1 คือบุคคลผู้ที่เป็นพระโสดาบันแล้วนั้น จะไม่มีทางหวนกลับคืนสู่การเป็นดวงจิตทั่วไป ที่ยังคลุกเคล้าอยู่กับกิเลสตัณหา จะไม่มีทางเวียนเกิดเวียนตายไม่จบภพจบชาติอีก

พระยาธรรมเมย.. การทำความดี ก็เหมือนการที่เราย่างเนื้อสักชิ้นหนึ่ง เมื่อเราย่างได้ไฟในระดับที่พอดี ย่างไป เนื้อต้องสุกแน่ อย่างอีก ต้องไหม้แน่ และเนื้อชิ้นนั้นต้องสลายไป

เหมือนกันนั้นแหละลูก การทำความดี หรือความชั่ว ความดี และความชั่วนั้น จะก่อตัวอยู่ในดวงจิตดวงนั้น ซึ่งไม่ว่าจะเปลี่ยนไปที่ร่างกายก็ตาม จิต ก็คือดวงเดิม

หากเราสามารถทำตนจนเข้าถึง กระแสแห่งพระนิพพาน

จนเข้าถึงการเป็นพระอรียเจ้าแล้วนั้น

เราก็จะคงความดีนั้นไปจนกว่าวันที่เราจะเข้าถึงพระนิพพาน

ซึ่งใช้เวลาไม่เกิน 7 ชาติ สำหรับ พระโสดาบัน

พระยาธรรมเมย.. การที่เรา นั้น ไม่ได้สร้าง ไม่ได้ทำความดี จนเข้าถึงการเป็นพระอรียเจ้า เรายังเป็นผู้สร้าง ผู้ทำความดีที่เป็นความลุ่มหลง ซึ่งเป็นทาสแห่งกิเลสตัณหา ต่อให้จะทำความดีมากเพียงใด ถ้าทำไปด้วยว่า มีความลุ่มหลง มีกิเลสตัณหาเจือปนอยู่ในนั้น เราก็ย่อมไม่ได้รับแต่เพียงความดีที่ส่งผลมา คือ ความดีอันจอมปลอม สิ่งสมมุติ ชาตินี้เรา

ชวนขายสิ่งที่เรียกว่าดี สิ่งที่เราคิดว่ามีความสุข แต่หากเราไปคว้าได้สิ่งที่มันสมมุติเท่านั้น ถึงเวลามันก็จะเสื่อมจะดับไป ตามกาลเวลา และเราก็ยังคงวนอยู่ เวียนอยู่ในโลกสมมุตินั้น ไม่รู้จบ เพราะเราไปหาแต่สิ่งที่มันเป็นของปลอม

แต่บุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้านั้น ถือว่าเป็นผู้ที่ทำความดีเพื่อ แสวงหาสิ่งที่เที่ยงแท้ คือ การไม่เกิด ไม่ตายอีก คือ ความดีอันไม่เสื่อมไม่หายอีก

ฉะนั้น..เมื่อเขาสามารถประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้า ในระดับที่ 1 แล้วนั้น แปลว่าเขาได้เจอ ได้พบกับความเที่ยงแท้ในระดับที่ 1 แล้ว เขานั้นได้สร้างได้ทำความดี ที่เที่ยงแท้ เอาไว้ในจิตของเขาแล้ว

ต่อให้เขานั้นจะวนเวียน เวียนว่ายตายเกิดอีก ก็ไม่มากไปกว่า 7ชาติ หรือกลูกเขานั้นจะทำกิจแห่งตน คือ ชดใช้กรรมวิบากที่ตน เคยก่อ เคยทำมาจนหมด เขาจะทำกิจแห่งตน คือ ปฏิบัติสร้างความดีไปเรื่อยๆ จนจิตของเขา รู้แจ้ง ดับกิเลสได้อย่างแท้จริง นี่คือกิจ 2 อย่างที่พระอรียเจ้าพระโสดาบัน ประพฤติและปฏิบัติธรรมกันในช่วงเวลาที่เหลืออยู่

พระยารธรรมเอย.. พระอรียเจ้าทั้งหลาย จึงทรงสภาวะธรรมความดีไว้ไม่หวนกลับคืนสู่จุดที่ต่ำอีก นั่นก็เป็นเพราะเหตุฉะนั้นล่ะลูก ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นล่ะ พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือยัง จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ลูกพอจะเข้าใจแล้วว่า การที่เราเข้าถึงความเป็นพระอรียเจ้าแล้วนั้น พระโสดาบันแล้วนั้น เราจะไม่มีทางหวนกลับคืนสู่ ความเป็นปุถุชนธรรมดา หรือว่าดวงจิตที่ต้องคลุกเคล้ากับกิเลสตัณหา เวียนว่ายตายเกิดไม่รู้จบ อีกไม่ที่ทางกลับไปสู่จุดที่ต่ำ ที่เป็นทุกข์มากอีก เพราะว่าเราได้แสวงหาเจอ ความดีที่เที่ยงแท้แล้วในระดับที่ 1

ฉะนั้น..ความเที่ยงแท้ ย่อมมีอยู่ในจิตของเรา จะไม่มีทางเสื่อมไปจากเราไปอีก เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาลูกนะเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 306 **สิทธิพิเศษของพระโสดาบัน**

ในเช้าของวันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ลูกยังคงสงสัยอีกว่าพระโสดาบันนั้นได้รับอานิสงส์อะไรบ้างหรือเจ้าคะ ที่ดีมากกว่าดวงจิตทั่วไปนะเจ้าคะ หมายถึงดวงจิตที่ยังไม่เป็นพระอริยเจ้านะเจ้าคะ คือการที่เราปฏิบัติเป็นพระโสดาบัน เราจะได้รับอานิสงส์อย่างไรบ้างนะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันแล้วนั้น จิตของเขาย่อมได้สิทธิพิเศษ ที่มันส่งผลกลับคืนสู่ตัวของเขาเอง มากกว่าดวงจิตทั่วไป

ซึ่งสิทธิพิเศษนั้น ก็คือการทำเขานั้นจะมีความทุกข์น้อย มีความสุขมาก

คือการทำเขาจะไม่ต้องตกสู่นรกอีก

ไม่ต้องเกิดเป็นเปรต อสุรกาย สัตว์นรก หรือเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีก

ได้สิทธิพิเศษ คือการทำเขาจะมาเกิดอีก เพียงแค่ไม่เกิน 7 ชาติ

เขาจะเข้าถึงพระนิพพาน ได้เป็นแน่แท้

นี่คือ สิ่งที่พระโสดาบันได้รับ จากการที่ตนสามารถประพฤติปฏิบัติ จนนำพาตนเข้าถึงความเป็นอริยเจ้า

พระยารธรรมเอย.. ที่นี้ ก็คงจะสงสัยสินะ ว่าพระอริยเจ้านั้น เหตุใดจึงมีทุกข์น้อยกว่าดวงจิตทั่วไป จงตั้งใจฟังธรรมนี้ให้ดีเถิด

พระยารธรรมเอย.. ก็ในวิภูษิตธรรมนี้ คมด้วย กฎแห่งกรรม คมด้วย กฎของความไม่เที่ยงแท้กฎ 2 ข้อนี้ มีหลัก มีจุดยืนของตัวเองอย่างแน่วแน่หนักแน่น โดยไม่ลำเอียงกับใครคนใดคนหนึ่ง

ฉะนั้น..การทำที่พระอริยเจ้าทั้งหลาย ได้ประพฤติปฏิบัติ สร้างความดี จนตนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันแล้วนั้น ความดีของตนย่อมปรากฏแก่ตนเป็นแน่แท้

กฎแห่งกรรม ย่อมเที่ยงแท้และแน่นอน ก้องค์พระอริยเจ้าพระโสดาบันนั้น ละจากการทำบาป อยู่ในกรอบของศีล แล้วบาปใดเล่าจะหวนกลับคืนมา ทำให้ทุกข์ใจให้ต้องชดใช้ ให้รุ่มร้อน เร้าร้อนอีก

เหตุฉะนี้แหละ..พระอริยเจ้านั้น จึงทุกข์น้อย น้อยกว่าคนทั่วไป เพราะไม่มีผลกรรมที่ตนได้ก่อได้ทำ หวนคืนมาให้ตนต้องเร้าร้อน เตือดร้อน เป็นทุกข์อยู่ตลอดเวลา

พระยารธรรมเอย.. ก็พระโสดาบันนั้น ได้สร้างได้ทำความดี อยู่ในกรอบของศีลธรรม ย่อมมีจิตที่สงบ ไม่เร้าร้อน เพราะศีล เพราะธรรม สิ่งที่เป็นความดีที่ตนทำนั้น นำพาตนให้ห่างจากเชื้อกิเลสและตัณหา ถึงดับไม่ได้ทั้งหมด อย่างน้อยก็ห่างออกมาบ้าง เบาบางลงไปบ้าง

ซึ่งเชื้อกิเลสและตัณหา เป็นเชื้อที่เป็นเหตุแห่งทุกข์

เมื่อเราห่างออกมาได้มากเท่าไร ความทุกข์ของเราก็เลยเหลือน้อยลงมากเท่านั้น พระโสดาบันจึงมีทุกข์น้อยกว่าคนทั่วไป

เพราะว่าสามารถฝึกฝนตนจนห่างจากกิเลสตัณหาได้

พระยารธรรมเอย.. พระโสดาบันฝึกฝนตน จนเข้าถึง การห่างจากกิเลสตัณหา ห่างจากกรรมวิบากที่ตนจะไปก่อไปทำแล้ว

จิตของพระโสดาบัน ย่อมพบความสงบมากกว่าคนทั่วไป

เมื่อมีความสงบมากกว่าคนทั่วไป

ย่อมมีปัญญา รู้แจ้งรู้เท่าทัน เหตุทั้งหลายที่มันเกิดขึ้น ที่มันดับไป

เมื่อเป็นเช่นนั้น พระโสดาบัน ก็เห็นสิ่งที่มันเกิด มันดับเป็นธรรมดา

และยอมรับกับสิ่งเหล่านั้นได้ ในระดับที่สูงกว่าคนทั่วไป

ฉะนั้น พระโสดาบัน จึงมีทุกข์น้อยกว่าคนทั่วไป เหตุฉะนี้ละลูก ที่พระโสดาบันนั้นมีทุกข์น้อย เหลือทุกข์เพียงแค่น้อยนิด ไม่รุ่มร้อน ไม่เร้าร้อนเพราะพระโสดาบัน มีความสงบในการดำรงชีวิต มีสติปัญญา รู้เท่าทันเหตุทั้งหลาย สามารถอยู่เหนือสิ่งที่มันเกิด มันดับได้แล้ว ในระดับของพระอริยเจ้า ระดับที่ 1 ซึ่งต่างจากคนทั่วไปอยู่มาก

พระโสดาบัน เข้าใจกฎแห่งกรรม จนตนไม่สร้างเวรสร้างกรรม ผลกรรมใหม่ไม่ส่งผลมาใช้แต่ผลกรรมเก่า ย่อมน้อยกว่าบุคคลทั่วไป และใช้กรรมเก่า อย่างมีสติ มีปัญญา พระโสดาบันนั้นจึงมีทุกข์น้อยกว่าคนทั่วไป เพราะเหตุนี้ละลูก

ต่อไป..พระโสดาบันนั้นไม่ต้องตกนรก ไม่ต้องเกิดเป็นเปรต อสุรกาย ไม่ต้องมา

เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน นั่นก็เป็นเพราะว่า พระโศดาบันไม่ได้สร้างกรรมที่ผิดศีล ตั้งแต่ศีล 5 ข้อขึ้นไป

กรรมใดเล่า.. จะส่งผลให้พระโศดาบันนั้น ตกนรกได้อีก

กรรมใดเล่า.. จะส่งผลให้พระโศดาบัน ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานอีก

เมื่อพระโศดาบัน อยู่ในกรอบแห่งศีล พระโศดาบันไม่ได้ฆ่าสัตว์ พระโศดาบันไม่ได้โกหก หยิบฉวยเอาของผู้อื่นมาเป็นของตน ผิดลูก ผิดสามีผิดภรรยา ดื่มสุราของมีนเมา ไม่ได้ทำเหตุเหล่านี้ แล้วกรรมใดเล่า จะนำพาพระโศดาบันลงสู่นรกอเวจี กลับไปสู่จุดที่ต่ำ เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

พระยารธรรมเอย.. ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะกฎแห่งกรรม นั้นเที่ยงแท้เที่ยงธรรม ยิ่งนัก เมื่อไม่ต้องไปสู่จุดที่ต่ำนี้ จิตใจของพระโศดาบันย่อมมีความสุข เบิกบานอยู่เสมอ

แม้การเป็นมนุษย์ หรือดับจากกายมนุษย์แล้วก็ตาม จิตดวงนั้น ย่อมทรงสภาวะธรรมอยู่ในภูมิจิตระดับสูง จิตดวงนั้น ย่อมไม่ตกต่ำ หรือว่าตกไปสู่ภูมิจิตที่ต่ำ จิตดวงนั้น ย่อมเป็นสุขอยู่ตลอด

แม้ว่ากลับมาเกิดใหม่แล้ว ในชาติต่อไป ก็ย่อมเกิดในที่ดี เพราะผลกรรมดีแห่งตน ที่ได้รักษาศีล ฟังธรรม ทำสมาธิ เจริญปัญญา ผลกรรมดีแห่งตนที่ละกิเลส ละตัณหาได้เบาบาง จนไม่ได้สร้างเวรสร้างกรรมกับใครอีก ย่อมส่งผลนำพาตนให้มาเกิดในที่ที่ดี ที่มีศีลมีธรรม มีโอกาสได้สร้างได้ทำความดี ต่อबारมีเพิ่มไปอีก จนกว่าจะถึงชาติที่เข้าสู่พระนิพพานได้

พระโศดาบัน จึงมีความสุขเช่นนี้ละ..พระยารธรรม..จึงปิดประตูแห่งความทุกข์ เพราะเหตุนี้ละลูก แลพระโศดาบันก็ยังมีสิทธิพิเศษของตน อานิสงส์ที่ตนได้รับ ก็คือ การทำความดี บวกเข้าไปเรื่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ เท่านั้น เพราะจิตลือคอยู่ในสภาวะธรรมแห่งความดีที่เที่ยงแท้แล้ว มีแต่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ สว่างขึ้นเรื่อยๆ จนถึงชาติสุดท้าย ที่ตนจบกิจแห่งตนที่จะต้องทำ คือหมดกรรมที่ต้องชดใช้ จิตสว่าง ละกิเลสตัณหาได้ทั้งหมด และเข้าสู่พระนิพพานไม่มีทางเสื่อมหายไปไหนในความดีเหล่านี้

นี่ละ **พระยารธรรม..** คือ อานิสงส์แห่งการได้เป็นพระโศดาบัน เป็นพระโศดาบันแล้ว ก็จะได้รับสิทธิพิเศษ คือ สิ่งเหล่านี้...

มีทุกข์น้อยกว่าคนปกติทั่วไป

ไม่เกิด เป็นสัตว์นรก เปרט สัตว์นรก อสุรกาย

ไม่ตกไปสู่จุดที่ต่ำ ไม่เกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

มีภพชาติที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิด อีกไม่เกิน 7 ชาติ

อย่างนี้ละ **พระยารธรรม..** คือสิ่งที่พระโสดาบันได้รับ หากเราประพฤติปฏิบัติ จนถึงการเป็นพระโสดาบันแล้ว อานิสงส์ หรือความดี สิ่งที่ดี รางวัลที่เราจะได้ ก็คือสิ่งนี้ พอจะทำให้ปรารถนาที่จะเป็นพระโสดาบันหรือเปล่าเล่า..พระยารธรรม..หากว่าเป็นเช่นนี้

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณ ที่ทรงเมตตาเจ้าค่ะ ลูกพอจะเข้าใจแล้วว่า การเป็นพระโสดาบันนั้น ดียังไง การเป็นพระโสดาบันนั้น ได้อะไรบ้าง ในการที่เราต้องฝึกเป็นพระโสดาบัน

แล้วก็ถ้าเกิดว่าเราเป็นพระโสดาบันแล้ว ก็คุ้มมากเลยเจ้าค่ะ ลูกคิดว่า แค่นี้เท่านั้น สิ่งที่ได้มานั้น ก็มากพอที่จะทำให้เราตั้งใจทำความดีแล้วละเจ้าค่ะ เพราะอย่างน้อยเราก็เข้าถึงสภาวะธรรมแห่งความดีที่เที่ยงแท้ ถูกถือคไว้ในความดี ไม่ตกไปสู่สิ่งที่ไม่ดีอีก และเราก็สามารถดำรงชีวิตแบบไม่ทุกข์ ไม่ทุกข์มากเท่าคนทั่วไป มีทุกข์ที่เหลือน้อยกว่า และเราก็ยังมีจุดมุ่งหมาย คือ พระนิพพานอย่างแท้จริง ไม่เกิน 7 ชาติ แล้วอย่างน้อยเราก็มีจุดมุ่งหมายหลายอย่างในชีวิต ดีแล้วละเจ้าค่ะ ลูกปรารถนาที่จะสร้างความดี ให้เข้าถึงการเป็นพระโสดาบันเจ้าค่ะ เพราะว่าลูกจะได้อยู่ในความดีที่เที่ยงแท้

พระพุทธรองค์เจ้าขา.. ถ้าอย่างนั้น ถ้าบุคคลทั่วไป หรือดวงจิตดวงหนึ่ง ที่เขานั้น เวียนว่ายตายเกิด ยังไม่เป็นพระอริยเจ้า แล้วถ้าเกิดว่าเขาตั้งใจว่าอยากจะเป็นพระอริยเจ้า คือ พระโสดาบันนะเจ้าค่ะ เขาจะใช้เวลานานแค่ไหนเจ้าคะ กว่าจะเป็นพระโสดาบันได้ เช่น พระโสดาบัน ก็จะมี 3 รูปแบบ กว่าจะเข้าถึงการเป็นพระอรหันต์ หรือเข้าถึงพระนิพพานนั้น ต้องใช้เวลา 1- 7 ชาติ ถึงจะเข้าถึงได้

ฉะนั้น..ถ้าเราเป็นปุถุชนธรรมดา ที่เราอยากจะเป็นพระโสดาบัน เราจะใช้เวลากี่ชาติ หรือว่า ใช้เวลามากเท่าไร ถึงจะเข้าถึงการเป็นพระโสดาบันละเจ้าค่ะ

พระยารธรรมเอย.. การที่คนเรานั้น จะเข้าถึงการเป็นพระโสดาบันนั้น ก็ต้องใช้เวลาน้อย ที่แตกต่างกันไปอีกนั้นละลูก เพราะว่าคนเรามีผลกรรมดี มีผลกรรมชั่วที่แตกต่างกัน

บางคนสร้างผลกรรมดีไว้มากแล้ว สร้างผลกรรมชั่วไว้น้อย

เมื่อตนตั้งใจว่าจะประพฤติปฏิบัติให้ไปให้ถึง

ให้เข้าถึงความเป็นพระโสดาบันเลย ตนก็สามารถทำได้เลย ในชาตินั้นที่ตั้งใจ

เพราะเหตุของตนมาจากกรรมชั่วน้อย กรรมดีมาก ย่อมส่งผลให้ตนสามารถทำได้

พระยารธรรมเอย.. ส่วนบางดวงจิต บางคนนั้นสร้างกรรมชั่วมาก กรรมดีน้อย ถึงแม้ว่าจะรู้ว่าพระโศดาลัย คือ จุดมุ่งหมายของตน แต่เราก็จะต้องใช้ความพยายามมาก เพราะกรรมชั่วมากจะกีดขวาง ต้องใช้ความพยายามมาก เพราะการสั่งสมความดี ยังต้องทำอีกมาก จึงใช้เวลาานน้อย ในการเข้าถึง แต่ก็ไม่เกิน 2 ชาติ ถึง 3 ชาติหรือลูกก็สามารถเข้าถึง ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละดวงจิตนั้น มีผลกรรมของตนมาอย่างไร ก็จะเข้าไปตามผลกรรมที่ตนทำมาทั้งดี ทั้งไม่ดีนั้นแหละลูก

แต่ก็ดีแล้ว ที่มีจุดมุ่งหมายถึงพระโศดาลัย ต่อให้จะ 1 ชาติ 2 ชาติ 3 ชาติ หรือมากกว่านั้น อย่างน้อยเราก็ยังมีจุดมุ่งหมาย และจุดมุ่งหมายของเราก็ยังรู้จักจบสิ้น มีวันที่สิ้นสุด ก็ดีกว่าที่เราเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารนี้ ไม่รู้จบ ไม่รู้สิ้นอย่างนั้นลูก

ฉะนั้น..เมื่อตั้งใจแล้ว ก็ตั้งใจให้แน่วแน่ ศึกษาให้ดีในธรรมคำสั่งสอน และปฏิบัติไปเถิดจะช้า จะไว ไม่เป็นไร ถึงแน่นอน ถ้าตั้งใจ จะเกิดอีก 1 - 2 หรือ 3 ชาติ มากกว่านั้น กว่าที่จะเข้าถึงพระโศดาลัย ก็ยิ่งดีกว่าเกิดเป็น 100 เป็น 1000 ชาติไม่รู้จบลูก ก็ตั้งใจเอาที่แล้วก็แล้วกัน ส่วนคำตอบ ก็คือ ใช้เวลามากน้อย ขึ้นอยู่กับผลกรรมดีและชั่ว ที่ตนทำลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้เข้าใจ ได้รู้อันสงฆ์ที่พระโศดาลัยได้รับ ได้รู้ว่าการที่เราจะเป็นพระโศดาลัย เรานั้นต้องใช้เวลามากน้อย หรือมุ่งมั่นตั้งใจยังไง เข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาลูกนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่อีกเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 307 **พระสกิทาคามี**

ในเช้าของวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อพระพุทธองค์ท่านแล้ว จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม เรื่องของพระสกิทาคามี นะเจ้าคะ เพื่อเป็นองค์ความรู้ เป็นปัญญาธรรมให้กับลูก และให้กับทุกๆ คนที่ได้ฟังธรรมะคลิปนี้ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรม เรื่องของพระสกิทาคามี ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ ว่าพระสกิทาคามีนั้น มีสภาวะธรรมเป็นแบบไหนละ อะไรได้บ้าง ทรงอารมณ์อยู่ในสภาวะธรรมใดบ้างนะเจ้าคะ และมีความแตกต่างจากพระโสดาบัน อย่างไรบ้างนะเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : เอาละนะ..พระยารธรรม ถ้าอย่างนั้น ก็ลองนั่งให้สงบ ปรับจิตปรับใจของตนให้นิ่ง ทำใจให้สว่าง ทำกายให้มันเบาๆ ปรับความนึกคิดต่างๆ ให้มันว่าง วางอัตตาตัวตน ความเห็นของเรา ความเห็นว่าเราถูก ว่าเขาผิด วางความคิดต่างๆ ทั้งหลาย วางทิ้งไปเสียลูก ปล่อยใจให้มันว่างๆ ให้มันเป็นกลาง

เปรียบเสมือนกระดาษขาวแผ่นใหม่ ที่เราหยิบขึ้นมาไว้ในความทรงจำไว้ในจิต ไว้ในตัว ไว้ในความรู้สึกของเรา แล้วพร้อมที่จะเขียนถึงเรื่องราวของพระสกิทาคามี ตามที่เราได้ยินได้ฟัง ได้เรียนรู้ ในธรรมะคลิปนี้

พระยารธรรมเอย.. พระสกิทาคามี นั้น ย่อมละสังโยชน์ได้ 3 ประการ เหมือนกันกับพระโสดาบัน แต่การละนั้น สามารถละได้ลึกกว่า ได้มากกว่า ได้ละเอียดกว่า พระโสดาบัน เช่นการเข้าใจ เข้าถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะเข้าใจ เข้าถึงได้ในระดับที่ละเอียดกว่า การมั่นใจในคุณความดี ในแนวทางการปฏิบัติขององค์พระพุทธเจ้า มั่นใจในพระนิพพานก็มากกว่า ละเอียดอ่อนกว่า การเข้าถึงองค์พระธรรม ก็เช่นเดียวกัน สามารถฟังธรรมที่ละเอียดอ่อนลึกซึ้ง สามารถพิจารณาธรรม เข้าใจในธรรมนั้นได้ในระดับที่สูงขึ้น ละเอียดขึ้นกว่าพระโสดาบัน สามารถเข้าใจในองค์พระสงฆ์ ได้มากกว่า ละเอียดอ่อนกว่า

พระโสดาบัน

และเข้าใจ เข้าถึงในพระพุทธ ในพระธรรม และในพระสงฆ์ จนตนนั่นค่อนข้างเกิดความสงบสุข ในจิตในใจ และการดำรงชีวิต ก็จะมีองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อยู่ในใจเสมอ

จิตจะตั้งมั่น นึกถึงแต่องค์พระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง จนสามารถถอดถอน ความลังเล สงสัยในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ ในกุศลธรรม สามารถถอดถอน ความลังเลสงสัย เหล่านี้ออกไปจากตนได้ จนไม่มีความสงสัย องค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ และเข้าถึงอย่างละเอียดอ่อนขึ้นมากกว่าพระโสดาบัน จนมีจิตใจที่สงบ ตั้งมั่นอยู่ในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อยู่ในกุศลธรรม คือการทำความดีทั้งหลาย ตั้งมั่นอยู่ในสิ่งเหล่านี้ด้วยจิตใจที่สำรวมขึ้น ละเอียดขึ้น

และการรักษาศีล ก็สามารถรักษาศีลได้อย่างถูกต้องขึ้น อย่างละเอียดขึ้น รักษาได้อย่างไม่รู้สึกว่ามันฝืนต่อใจ หรือต้องรักษา แต่จะรักษาศีลทั้งหลาย ในทุกข้อที่ตนสมารถเอาไว้ ด้วยจิต ด้วยใจ ด้วยการรักษาศีลเหล่านั้น อย่างไม่รู้สึกทุกข์ ไม่รู้สึกตึงเครียด ไม่รู้สึกว่า มันเป็นกรอบ ที่จะต้องมาตีกรอบให้ตนอยู่ในขอบเขตนั้น เพียงแต่จิตนั้นจะระลึก รู้ผิดชอบชั่วดี ได้โดยพื้นฐานของจิตเอง คือไม่มีกรอบ ตนก็สามารถอยู่ในกรอบของศีลได้ด้วยจิต ด้วยใจแห่งตน

จิตใจอันบริสุทธิ์ของพระสัทธาคามิ

ที่เข้าถึงองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์

เข้าถึงกุศลธรรม การทำความดีทั้งหลาย ด้วยใจที่สงบสุข

ย่อมสามารถดูแลตนให้คิดดี พูดดี ทำดี

ให้รักษาศีลได้ ด้วยกาย วาจา และใจ อย่างไม่ขาดตกบกพร่องเลย

และองค์พระสัทธาคามินั้น ยังเป็นผู้รู้แจ้ง เข้าใจในสิ่งทั้งหลาย ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

ทั้งตัวของตน ตัวของบุคคลผู้อื่น คือ ร่างกายแห่งมนุษย์ และสัตว์ รวมถึงสิ่งของ ข้าวของ ลาภ ยศ สรรเสริญ

สิ่งทั้งหลายบนโลกนี้ พระสัทธาคามิ ย่อมสามารถ มองเห็นความไม่เที่ยงแท้ ความไม่สวย ไม่งาม ของสิ่งทั้งหลายบนโลกนี้

มองเห็นกาย มองเห็นลาภยศ มองเห็นสรรเสริญ ข้าวของเงินทอง มองเห็นแต่

ความเสื่อม ความไม่มี ที่ซ่อนอยู่ในความมี จนสามารถถอดถอนตนเองออกจากความลุ่ม
หลงได้เบาบางมากขึ้น กว่าพระโศดาลัย

พระสัททาคามี มีจิตใจที่สงบ พระสัททาคามี มีอารมณ์ตั้งมั่นในการประพฤติปฏิบัติ
จนละเรื่องของความลุ่มหลง ความรัก ความโลภ ความโกรธ คือกิเลส และความอยาก
กับไม่อยากนั้น ได้เบาบางลงมาก อยู่ในระดับที่ถือว่า มีชีวิตที่สงบสุขดี

จิตนั้นไม่มัวหมองไม่เศร้าหมอง ไม่เพลิดเพลिनไปกับกิเลสตัณหา จนทำให้ตนนั้น
ถึงกับเป็นทุกข์ ในระยะเวลาที่ยาว ถึงแม้ว่าจะมีความทุกข์จรเข้ามาบ้าง แต่ก็ยังเป็นเพียงทุกข์
ที่จรเข้ามา ให้ตนได้พิจารณาตรึกตรอง เหตุการณ์นั้นๆ แล้วก็วางลง พระสัททาคามี สามารถทรง
อารมณ์อยู่ในความตั้งมั่น เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. ตัดความลึกลับสงสัยในองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระ
สงฆ์ ในกุศลธรรม แล้วก็มีศีลบริสุทธิ์ ไม่ทำผิดศีลผิดธรรม สามารถอยู่ในกรอบแห่งศีลด้วย
จิตอันละเอียด ด้วยการรักษาศีลอย่างละเอียดขึ้น สามารถถอดถอนความลุ่มหลงในตน ใน
ของของตน และในตัวบุคคลผู้อื่น

มองเห็นความไม่สวย ไม่งาม ความไม่เที่ยงแท้ของทุกสิ่ง จนจิตใจนั้น ทรงอารมณ์
อยู่ในความตั้งมั่น มุ่งตรงต่อพระนิพพาน ตั้งอารมณ์ตรงกับองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม
และองค์พระสงฆ์ ตั้งจิตให้มั่นอยู่ในกุศลธรรมทั้งหลาย ตั้งจิตให้มั่นอยู่ในศีล ด้วยกาย วาจา
และใจ ตั้งจิตรู้ตื่นกับสิ่งทั้งหลาย

จนพระสัททาคามีนั้น บางกลุ่มก็จะต้องหาวิธีออกบวช ไม่ครองเรือนแล้ว เพราะ
ว่าตนนั้น เห็นแจ้งในสิ่งทั้งหลายของการครองเรือน การเป็นปุถุชนธรรมดาว่ามันมีทุกข์
เช่นไร และเห็นถึงความรุ่มร้อน เราร้อนในการครองเรือน จนตนไม่สามารถที่จะอาศัยอยู่
กับเรือนได้ไม่ปรารถนาที่จะมีคู่ หรือ ครองเรือนอีก

พระสัททาคามี จึงพยายามหาหนทาง ที่จะออกจากเรือน เพื่อหาที่ที่สงบ เพื่อให้
ตนได้มีเวลาในการปฏิบัติให้มากยิ่งขึ้น เพื่อตนจะได้ไม่ต้องไปอยู่ในที่ที่วุ่นวายจิตใจ

พระสัททาคามี ผู้ที่ยังครองเรือนอยู่ คือหมายถึง ยังอยู่ในบ้านในเรือน ก็จะอยู่กับ
ครอบครัว และคนรอบข้าง ด้วยความเมตตา เอื้อเฟื้อแก่เขาเหล่านั้น ด้วยความเอ็นดู ด้วย
หน้าที่ ที่อยู่เพื่อที่จะทำหน้าที่แห่งตนให้สมบูรณ์ ไม่ขาดตกบกพร่อง ดูแลกันไป อย่างผู้มี
เมตตาต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มีเมตตาต่อผู้ที่เกิดมาเป็นครอบครัวด้วยกัน

พระสภิกทาคามิ อยู่อย่างไม่วิตติต ไม้วิตติมาเป็นของตน อยู่อย่างไม่วังครอบครอง เพียงแต่อยู่กันไปตามเหตุตามปัจจัย จะไม่มีการยึดถือตัวบุคคลในสามีหรือภรรยา ว่านั่นคือของตน หวังครอบครองร่างกายของเขา ละเรื่องกามลงได้อยู่กันอย่างผู้ที่ต้องดูแลซึ่งกันและกันเท่านั้น

เพราะพระสภิกทาคามิ มองเห็นความไม่สวยไม่งามในกายของมนุษย์ทั้งหลาย จนละกิเลส คือกาม จนละสิ่งที่ปุถุชนธรรมดาทั่วไปนั้นเขาทำกัน ได้เสียแล้ว จึงอยู่กันไปอย่างผู้เอื้อเพื่อต่อกันมีเมตตาต่อกัน

พระสภิกทาคามิ จะละการยึดถือ ในบ้าน ในเรือนในบุคคลและสิ่งของในลาภ ในยศ ในสรรเสริญต่างๆ จะละลงได้เสียแล้ว เพราะว่า พระสภิกทาคามิ มองเห็นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ เป็นของไม่สวยไม่งาม ของไม่เที่ยงแท้ จะสักแต่ว่าอยู่เพื่อทำหน้าที่ตามเหตุและปัจจัย และอยู่อย่างสงบ สติตั้งมั่นอยู่ในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ การที่จะลุ่มหลงถือครองในตัวบุคคล สิ่งของข้าวของ ยึดติดเข้าไว้จนตนนั้นรุ่มร้อนนั้น ย่อมไม่มี

จิตของพระสภิกทาคามิ จึงเป็นผู้ที่ละกิเลสได้เบาบางกว่าพระโสดาบัน

จิตของพระสภิกทาคามิ จึงเป็นผู้สงบกว่าพระโสดาบัน

และผู้ประพฤติปฏิบัติตนจนถึงการเป็นพระสภิกทาคามิแล้วนั้น จะมาเกิดอีกเพียงแค่ครั้งเดียวเท่านั้น ก็จะสามารถบรรลุเข้าถึงพระนิพพานได้

นี่ละ **พระยารธรรม..** คือสภาวะธรรมของ พระสภิกทาคามิ

นี่ละ **พระยารธรรม..** คือ สิ่งที่พระสภิกทาคามิ ท่านทั้งหลายเหล่านั้นเป็นกัน พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือเปล่า..พระยารธรรมเอ๋ย..

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ.. พอจะเข้าใจบ้างแล้ว เจ้าคะ

พระสภิกทาคามิ.. เป็นผู้ละสังโยชน์ได้ 3 ประการ เหมือนกับพระโสดาบันเลย แต่เป็นผู้ละที่ได้ลึกกว่า เข้าใจละเอียดอ่อนกว่า สงบกว่า และสามารถมองเห็นสรรพสิ่งทั้งหลาย ได้ชัดเจนกว่า จนถอดถอนความลุ่มหลงในตัวบุคคล และสิ่งของข้าวของ จนได้ลึกกว่าพระโสดาบัน และไม่มีกิเลสที่หนาเท่าพระโสดาบัน คือมีกิเลสที่เบาบางกว่าอีก จนสามารถมีจิตใจที่สงบ และละความยึดติด ลุ่มหลง พัวพันมัวเมา ในตัวบุคคล และข้าวของ ลาภ ยศ สรรเสริญทั้งหมดเหล่านั้นได้ จนมีจิตใจตั้งมั่น อยากจะออกบวช หรือถึงแม้ว่าครองเรือน ก็จะทรงแต่อารมณ์อยู่ในการทำความดี เพื่อหวังที่จะมุ่งตรงต่อพระนิพพาน

เข้าใจแล้วพระพุทธเจ้าคะ กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรม

นี้ให้ลูกได้ฟังเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ..พระยารธรรมเอย..ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังให้ดี ฟังแล้ว
ตริกตรองให้ลึก ทำความเข้าใจให้ถี่ถ้วน จะได้ไม่ผิดไม่พลาด

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเรานั้นเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว เราก็จะได้สี่ธรรมออกไป
อย่างถูกต้องลูก

สารุเจ้าค่ะ

ตอนที่ 308 **การแบ่งระดับพระสภิกาคามี**

ในเช้าของวันที่ 6 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. คือว่า ลูกยังมีข้อสงสัย ถึงเรื่องของพระสภิกาคามีนะเจ้าคะ พระโสดาบันนั้น แบ่งออกมาเป็น 3 ระดับ แล้วพระสภิกาคามีล่ะเจ้าคะ จะมีกี่ระดับ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. การที่ลูกนั้น จะเดินทางไปยังที่ใดสักที่หนึ่ง มันย่อมมีจุดเริ่มต้นของการเดินทาง แล้วก็ช่วงกลางๆ ที่ลูกไปถึงครึ่งทาง แล้วก็ช่วงปลายที่ลูกถึงจุดหมาย

การประพฤติปฏิบัติจนเข้าถึงพระสภิกาคามีนั้น ก็เช่นเดียวกัน ย่อมต้องมีการปฏิบัติ จนจิตเดินทางเข้าไปสู่ระดับของการเป็นพระสภิกาคามี แล้วก็ยังคงต้องประพฤติปฏิบัติจนจิตนั้นเลื่อนเข้าไปต่อ ไปให้ถึงการเป็นพระอนาคามี

ฉะนั้น..ย่อมต้องมีช่วงต้น ช่วงกลาง และช่วงปลาย ย่อมต้องมีความละเอียดในระดับต้นของพระสภิกาคามี กลางของพระสภิกาคามี และปลายของพระสภิกาคามีในการเดินทางของการทำความดี ที่จิตจะเลื่อนระดับไป

ถึงแม้ว่าภพชาติจะเหลือเพียงแค่อีก 1 ชาติ ถ้าเข้าสู่การเป็นพระสภิกาคามีแล้ว แต่ก็มีผลของความละเอียดของการเป็นพระสภิกาคามี ระดับต้น กลาง ปลาย เพื่อที่จะไปสู่การเป็นพระอนาคามี จึงแบ่งออกมาได้โดยความละเอียดของจิต แต่ก็ไม่ได้สำคัญอะไรมากมาย เพราะว่าจะยังไงแล้วก็จะไปถึง ในที่สุด เพราะก็เหลือแค่เพียงชาติเดียว คือชาติสุดท้าย

ฉะนั้น..บุคคลผู้ที่เดินทางมาถึงจุดตรงนี้แล้ว จิตของเขาก็ย่อมนำพาให้เขาได้พัฒนาการปฏิบัติของตน ค่อยๆ ขัดเกลากิเลสตัณหา ให้ละเอียดขึ้นๆ อย่างนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. จึงไม่จำเป็นที่จะต้องแบ่งแยก รูปแบบต่างๆ ว่าอยู่ในระดับที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 แต่ในความเป็นจริง ก็คือความละเอียดของจิตนั้นแหละลูก ที่เดินทางมาจน

เข้าถึงความดี ระดับต้น กลาง และก็ปลาย จึงประพฤติปฏิบัติ ตามความดีที่ตนควรจะทำ ไปเรื่อยๆ เพื่อให้จิตแห่งตนละกิเลสให้ได้มาก

ส่วนการที่จะแตกต่างกันนั้น จะเป็นการแตกต่างของพระสภิกาคามี แต่ละดวงจิต แต่ละองค์ ต่างหากลูก

บางคนปฏิบัติจนถึงการเป็นพระสภิกาคามีแล้ว แต่ก็ไม่สามารถ ที่จะมีความรู้แจ้ง ที่กว้างขวาง ที่จะไปสอนคนอื่นได้ ที่จะไปบอกต่อผู้อื่นได้ เยอะแยะมากมาย ตนจะรู้ได้แค่ เฉพาะตน ปฏิบัติของตน พิจารณาของตน คือ พุดไม่ค่อยจะเป็น อธิบายไม่ค่อยจะถูก แต่ตนรู้ว่าคืออะไร อย่างนั้นนะลูก

พระสภิกาคามี บางองค์ก็มีคุณวิเศษหลายอย่าง สามารถที่จะชี้ทาง บอกทางแก่ ผู้อื่นได้ ให้เขาเหล่านั้นเข้าใจ เป็นผู้นำการปฏิบัติ รู้จักพุด รู้จักทำความเข้าใจแก่ผู้อื่น และสามารถที่จะนำพาผู้อื่น ให้เข้าถึงความพ้นทุกข์ในระดับต่างๆ

บางที ความแตกต่างกัน นั้นก็ซ่อนอยู่ในความแตกต่าง แล้วก็ยังมี ความแตกต่าง ที่แตกต่างกัน ซ่อนอยู่ในความแตกต่างอีก เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ถ้าจะถือว่า เป็นการแบ่งออกมาเป็นกี่ระดับนั้น ก็ไม่ได้แยก โดย ชัดเจนว่ามีกี่รูปแบบ เพียงแต่มีระดับของการทำความดี โดยปกติ เหมือนการเดินทางที่ ไปถึงต้นทาง กลางทาง และปลายทาง

ถ้าจะแตกต่าง ก็แตกต่างที่ดวงจิตแต่ละดวง การบำเพ็ญมาของ แต่ละดวงจิต การมีกรรมที่ผูกกันมากับจิตดวงอื่นของ แต่ละดวงจิต

การที่จิตดวงนั้นจะรู้ จะสามารถทำในสิ่งที่ได้ ในรูปแบบไหน ก็จะแตกต่างกันตรง นี้ละลูกพอจะเข้าใจแล้วหรือยังลูก

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ ว่าพระสภิกาคามีนั้น ไม่ได้แบ่งออกมาเป็น 3 รูปแบบ เหมือนพระโสดาบัน พระโสดาบันมีภพชาติอีกไม่มากไป กว่า 7 ชาติ

ฉะนั้น.. บางพระองค์ก็ไปก่อน บางพระองค์ก็ไปทีหลัง มันก็เลยมีการแบ่งแยก ออกมา เป็น 3 รูปแบบ แต่ว่าพระสภิกาคามี จะเหลือเพียงแค่ 1 ชาติ จะเป็นชาติสุดท้ายแห่ง การเข้าสู่พระนิพพานแล้ว ฉะนั้น จึงไม่แบ่งแยกมา เป็น 3 ประเภท

เพียงแต่การปฏิบัติของจิต ก็มีการปฏิบัติ จึงเข้าถึงความละเอียดอ่อนของธรรม ของการละกิเลส ระดับต้น กลาง ปลาย เพื่อไปสู่การเป็นพระอนาคามี

พระสภิกษาคามี จะมีความแตกต่างกัน ก็อยู่ที่ดวงจิตแต่ละดวงจิต แต่ละองค์ของ พระสภิกษาคามี ว่าตนนั้นได้สร้างกรรมดี กรรมชั่ว กรรมที่พัวพันกับผู้คนมาอย่างไร ก็จะมี สติ มีปัญญา มีความรู้ความสามารถที่แตกต่างกันไป พอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ทำความเข้าใจ ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วละเจ้าคะ ลูกมีความเข้าใจอะไรที่ผิดไปจากความจริงหรือเปล่า เจ้าคะขอพระพุทธรองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรม ให้ลูกฟังต่อไปเถิดเจ้าคะ

พระพุทธรองค์ : ดีแล้วละ..พระยารธรรม..ก็พอจะเข้าใจตามหลักความเป็นจริง ได้อยู่ ดีแล้วละลูก เข้าใจแล้ว ก็จงน้อมไปฝึกฝนประพฤติปฏิบัติตาม

ฝึกจิตของตนว่าบัดนี้ ตอนนี้ ตนนั้นมีสภาวะธรรมเป็นเช่นไร จิตของตนปฏิบัติ ถึง ตรงไหน ขาดอะไรในสิ่งที่ตนจะต้องทำเพิ่มบ้าง ตนนั้นต้องฝึกอะไรต่อไป รู้แล้วก็นำไป พิจารณากับตัวกับตนของตน ให้แจ่มแจ้ง แล้วก็ฝึกฝนตนให้พัฒนา เจริญขึ้นในการปฏิบัติ อยู่ทุกวันนะลูก กาลเวลามันผ่านไปทุกวันทุกคืน ไม่มีใครสามารถหยุดไม่ให้เวลาเดินไปได้

ฉะนั้น..สิ่งที่เราทำได้ ก็คือ ควรที่จะรักษาทุกเวลา ทุกชั่วโมง ทุกกาลเวลาที่ผ่านไปนั้น รักษากาลเวลานั้น ด้วยการทำความดี อย่าปล่อยจิตใจให้ล่องลอยไปกับความทุกข์ ล่องลอยไปกับสิ่งที่จะจุดดิ่งให้เราตกต่ำลงไป

พยายามฝึกสิ่งที่ดี พยายามจิตใจของตน เข้าหาสิ่งที่เป็นพลังงานบวก สิ่งที่ดี เพื่อให้ลูก นั้นจะได้ทำความดี เพื่อจิตของตนจะได้รับแรงเติมสิ่งที่ดี ขำระกิเลสตัณหา ลูกจะได้ไม่ต้อง พากันตกไปสู่จุดที่ต่ำ เมื่อเวลาหมดไป

พระยารธรรมเอย.. การทำความดีนั้น แม้อาจจะยากหน่อย อาจจะมีอุปสรรคหน่อย แต่เราย่อมสามารถที่จะทำได้ลูก หากเราารู้วิธี รู้หลักการทำความดีอย่างชัดเจน ว่าเรานั้น ต้องทำความดีอะไรบ้าง เพื่อเข้าถึงจุดมุ่งหมาย แห่งการทำความดี เช่น วันนี้ที่ได้ฟังธรรม เรื่องของพระสภิกษาคามี ก็ทำให้เรานั้นรู้ว่าจุดมุ่งหมายที่จะไปให้ถึงการเป็นพระสภิกษาคามี นั้นเป็นแบบไหน

ฉะนั้น..เราก็จงอย่าให้เสียเวลาเปล่า เอาเวลาที่มีอยู่ศึกษาเรียนรู้องค์พระพุทธรเจ้า องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ รวมถึงเรื่องของการทำความดีอย่างถูกต้อง ศึกษาให้เข้าใจ เข้าใจแล้ว ให้เข้าใจลึกเข้าไปอีก เพื่อที่ตนจะได้เข้าถึงการเป็นพระสภิกษาคามี อย่าปล่อยให้ จิตใจล่องลอยโดยไร้จุดมุ่งหมาย

ลูกเอ๋ย.. กาลเวลามันหมดไปทุกวัน ไม่รอคอยใคร เหลือเวลาอีกเพียงไม่นานนัก ลูกทั้งหลายก็จะหมดเวลาในการได้ฟังธรรม เช่นนี้ ได้มีผู้ชี้ทาง บอกทาง อย่างชัดเจน เช่นนี้ จงพากันตั้งใจปฏิบัติเถิด ฝึกฝนให้รู้ว่าการรักษาศีล รักษาอย่างไรถึงถูกต้อง รักษาด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ

รักษาศีล แบบไหน คือแบบที่ รักษาอย่างไม่ต้องเครียด รักษาอย่างไม่ทุกข์ รักษาอย่างมีความสุขในการอยู่ในกรอบของศีล ว่าจะอยู่ในศีลยังไง แบบไม่มีกรอบก็อยู่ได้ ให้จิตใจเข้าถึงความละเอียดแห่งการทรงอยู่ในคุณความดี ทำเช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. เพื่อลูกทั้งหลาย จะได้ไม่เสียเวลาเปล่า จะได้เข้าถึง ความเป็นพระสัทธาคามิ เมื่อมีเวลาก็มั่นศึกษาอบรมตนให้ลูกนั้น รู้แจ้ง เข้าใจ มองเห็นความเป็นจริงของสิ่งทั้งหลาย ทั้งรูปธรรม ทั้งนามธรรม คือคำพูด คำสรรเสริญต่างๆ สิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง โดยจับต้องเป็นรูปไม่ได้ ทั้งสิ่งที่มองเห็น และจับต้องเป็นรูปด้วย มองให้เห็นความไม่สวยงามในสิ่งเหล่านั้น เพื่อลูกจะได้มองทุกอย่างอย่างชัดเจน ถอนถอนความยึดติด ยกจิตของตน จนเข้าถึงการเป็นพระสัทธาคามิ ทำเช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. อย่าพากันปล่อยให้กาลเวลานั้นเสียเปล่า เมื่อเข้าถึงการเป็นพระสัทธาคามิแล้ว ก็ทำความดีต่อไปเรื่อยๆ จนเข้าถึงความดีระดับต้น กลาง และปลาย เพื่อไปสู่การเป็นพระอนาคามิ

จงทำความเข้าใจให้เห็นความเป็นธรรมดา ของความแตกต่างในพระสัทธาคามิ แต่ละบุคคล แต่ละดวงจิต เห็นเป็นธรรมดา จะได้ไม่ฟุ้งซ่าน ไม่งมงวามันเป็นแบบไหน ยังไง เขาเป็นแบบนี้เราทำไมเป็นแบบนี้ เช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. เมื่อเรายังไม่เป็นพระสัทธาคามิ เราก็ต้องฟังธรรม ศึกษาธรรม อยู่ในกรอบของความดี ส่งสมความดีเข้า ฟัง เรียนรู้ ให้เข้าใจ เพื่อเรามีจุดมุ่งหมาย

ฟังแล้ว เรียนรู้แล้ว ก็น้อมไป ประพฤติปฏิบัติ เพื่อเราจะได้ไปถึงจุดมุ่งหมาย จะได้ไม่เสียเวลา เวลานั้นผ่านไปทุกวันทุกคืน เวลานั้นจะหมดลงแล้ว ในทุกวันที่ผ่านมาไป จงอย่าชะล่าใจกัน จงรีบเร่งปฏิบัติด้วยการรักษาเวลาไว้ให้ดีกว่าแล้วกัน เช่นนี้ล่ะ

พระยาธรรม.. คือ ธรรมที่จะกล่าวแก่เธอ เพื่อเธอจะได้ น้อมไปใช้เตือนตนเอง ในการทำความดี ในการไม่ปล่อยให้เสียเวลาเปล่า เพื่อเธอจะได้ นำไปเผยแผ่ ให้กับญาติ ธรรมทั้งหลายนำไปฝึกฝนตนเอง ตราบเท่าคติธรรมะคติปณี จะสูญสิ้นไปจากโลกใบนี้

พระยารธรรม : สารุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาชี้ทางบอกทาง เตือนสติให้กับหนู
และทุกๆ คน ที่ได้ปฏิบัติตามธรรมะคลิปนี้

วันนี้ลูกคงต้องขอลาก่อนนะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่เจ้าคะ

สารุ

ตอนที่ 309 **การปฏิบัติเพื่อเป็นพระสกิทาคามี**

ในเช้าของวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงเรื่องของพระสกิทาคามี ต่อไปอีกเจ้าคะ คือว่า ลูกนั้นปรารถนาที่จะทราบว่า เราจะต้องประพฤติปฏิบัติตนเช่นไร เราจึงจะได้เป็นพระสกิทาคามีหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. จงพิจารณาทำตามนี้เถิดลูก เพราะนี่คือสิ่งที่ เป็นความจริง เป็นสิ่งที่ควรใช้จิต ใจของตน ให้เข้าถึงด้วยตัวของตนเองเท่านั้นจึงจะเข้าใจ

ฉะนั้น **พระยารธรรมเอย..** จงตั้งใจพิจารณาตามนวลูก ย่อมแน่นอน..พระยารธรรม.. ว่าบุคคลผู้ที่จะได้เป็นพระสกิทาคามีนั้น ย่อมต้องได้เป็นพระโสดาบันเสียก่อน

ฉะนั้น..เราจึงควรประพฤติปฏิบัติ ฝึกฝนตนจนเป็นพระโสดาบัน เมื่อเราได้เป็นพระโสดาบันแล้ว ก็จงอย่าชะล่าใจ อย่าคิดว่าได้เป็นพระโสดาบันแล้ว ยังไงก็มาเกิดอีกไม่เกิน 7 ชาติ ยังไงก็ถึงซึ่งพระนิพพาน อย่าชะล่าใจอย่างนั้น ลูกมันจะก่อให้เกิดความลุ่มหลงในความดี มันจะทำให้เราล่าช้าในการที่จะเข้าถึงพระนิพพาน และการที่เรานั้น เกิดคราใด ความทุกข์ก็ย่อมมีในครานั้น

พระยารธรรมเอย.. ต้องนึกถึงความจริงเหล่านี้ เหตุของทุกข์ยังคงจะมีกับเราอยู่มาก เมื่อเราเป็นพระโสดาบัน ถ้าเทียบกับการเป็นพระสกิทาคามี ความทุกข์ก็จะน้อยกว่า

ฉะนั้น..เราฝึกฝนตนจนเข้าถึงการเป็นพระโสดาบันแล้ว เราจึงควรฝึก ควรริบเร่งทำความดี ตามพละกำลัง ความรู้ ความสามารถแห่งตน เพื่อที่จะมุ่งมั่นไปต่อ ในจุดที่ 2 คือ การเป็น พระสกิทาคามี

นั่นหมายถึง การที่เราประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันแล้ว ไม่ควรชะล่าใจ ไม่ควรปล่อยให้เสียเวลาเปล่า

ควรทำความดีอย่างสม่ำเสมอ
ฝึกฝนตนให้รู้ ให้เข้าถึงองค์พระพุทธรูป ให้ลึกให้ละเอียด ยิ่งขึ้นกว่าเดิม
ฝึกฝนตนให้รู้ ให้ละเอียดให้เข้าถึงองค์พระพุทธรูป องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์
ให้ลึกให้ละเอียดกว่าเดิม

ควรฝึกฝนตนให้เข้าถึงการรักษาศีล ให้ละเอียดอ่อนกว่าเดิม
ควรฝึกฝนตนให้รู้แจ้ง และมองเห็นสรรพสิ่งทั้งหลาย ตามความเป็นจริง
ให้ความจริงที่ซ่อนอยู่ในสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ปรากฏชัดเจนแก่เราขึ้นกว่าเดิม
ควรฝึกฝนเช่นนี้ พระยารธรรม.. จะได้ไม่หยุดอยู่ในความดี ในระดับที่ 1 คือ การ
เป็นพระโสดาบัน แทนที่จะมาเกิดอีกเพียงแค่ 1 ชาต ก็จักกลายเป็น 3 ชาต 7 ชาต ไป
เพราะตนนั้นทำความดีมาถึงระดับที่ 1 แล้วก็ชะล่าใจ เลยไม่ชวนชวนทำอีก หรือ
ว่าทำไปเล็กน้อยไม่มุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำให้ไปให้ถึง ก็เลยกลายเป็นว่าปล่อยตามเหตุตาม
ปัจจัยไป ก็เลยปล่อยจนหย่อนเกินไป จนกลายเป็นเรื่องของภพชาติ ที่มันต้องกลับมาทุกข์
อีกหลายชาติ จึงเสียเวลาไปมากกว่าที่เรานั้นจะฝึกฝนตนเอง

พระยารธรรมเอย.. หากว่าเราเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 1 แล้ว เรา
หมั่นฝึกฝนตนเอง สร้างความดี ทำความดี ทำความเพียรในการประพฤติปฏิบัติ เราก็อาจ
จะย่นระยะเวลาจากการที่เหลือหลายภพชาติหน่อย ก็ลดน้อยลงมา เหลือน้อยภพชาติกว่า
ที่มันเป็นปกติของมัน ก็จะช่วยให้เราถึงซึ่งพระนิพพานไวขึ้น อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือสิ่งที่เราผู้ประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน
แล้ว ไม่ควรชะล่าใจ และโดยส่วนใหญ่เหตุนี้ก็จะเป็เหตุหนึ่ง ที่ทำให้พระโสดาบัน ต้อง
กลับมาเกิดอีก มากชาติ หลายชาติกว่าที่ควร คือ หมายถึงแทนที่จะเกิดอีกชาติเดียว หรือ
2 ชาต หรือ 3 ชาต ก็ต้องเสียเวลากลายเป็น 4 - 5 หรือ 6- 7 ชาต อย่างนั้นไปลูก

สิ่งนี้ คือ สิ่งที่ถูกทั้งหลาย ควรระลึกเอาไว้ จะได้ไม่เป็นเหตุตัดรอน การที่จะ
ประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็น พระสัทธาคามี

พระยารธรรมเอย.. เมื่อเราได้รู้เช่นนี้ ตัดเหตุตัดรอนนี้ทิ้งไปแล้ว เราก็จะไม่ต้องเสีย
เวลา เราก็จะไม่ต้องมาหลงดี อยู่ตรงที่ความดี ที่ยังไม่จบกิจแห่งการทำความดี

เพียงแค่ได้รับอานิสงส์ คือ ถึงนิพพานแน่นอน เบาบางลงจากกิเลสตัณหา ทุกข์
นั้นเหลือน้อยกว่าปุถุชนธรรมดาทั่วไป

พระยาธรรมเมย.. เมื่อเราตัดเหตุตัดตรอนทั้งหลายเหล่านี้ทิ้งไปแล้ว ก็จงประพฤติปฏิบัติต่อไป เช่นนี้ อย่างนี้ ลูก จงตั้งใจทำความเพียรให้มากในแต่ละวันจิตของตน ควรตั้งมั่นอยู่ในกุศลธรรม ในสิ่งที่ เป็นความดี

ควรที่จะทำจิตของตน ให้สงบขึ้นยิ่งกว่าเดิม โดยการหมั่นฝึกทำสมาธิให้จิตนั้นทรง ฌานสูงยิ่งกว่าเดิมให้จิตนั้นตั้งมั่นอยู่ในความสงบ แล้วน้อมเอากำลังแห่งความสงบนั้น มาคิดพิจารณาถึงองค์พระพุทธรเจ้า การเกิด และการตรัสรู้ หนทางแห่งการพ้นทุกข์ พิจารณาถึงองค์พระพุทธรเจ้า ให้ลึก ลึกยิ่งกว่าที่เคยรู้ เคยเป็น เคยเห็น เคยฟัง

พิจารณาให้ละเอียดอ่อน ถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธรเจ้า เหตุที่ไม่ต้องเป็น พระพุทธรเจ้า เหตุที่จะต้องสั่งสมบารมี เพื่ออะไร ตรัสรู้ เพื่ออะไร ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว เป็นแบบไหน เราต้องพิจารณาให้ลึก ด้วยกำลังแห่งสมาธิของเราให้เราเข้าใจองค์ พระพุทธรเจ้า ลึกเข้าไปอีก

เราต้องหมั่นตรีกตรองธรรม คือ พระธรรม คำสอนสั่ง ต้องหมั่นทบทวน นำธรรม ที่ได้ยินได้ฟังมา พิจารณาให้เห็นแจ้งตาม จนเราเข้าถึง เข้าใจธรรมในระดับที่ละเอียดขึ้น ธรรมในระดับที่สูงขึ้น

ต้องหมั่นพิจารณา ถึงคุณของพระสงฆ์ ผู้ที่ประพฤติดีปฏิบัติดีตามองค์พระพุทธรเจ้า เป็นผู้ที่เป็นพระอริยสงฆ์ ผู้ที่สืบทอดธรรมของพระพุทธรองค์ จากยุคสู่ยุค เห็นความประพฤติ ดี ที่องค์พระสงฆ์เหล่านั้นประพฤติตามองค์พระพุทธรเจ้า

เห็นความสำเร็จ ที่องค์พระสงฆ์ทั้งหลายเหล่านั้นประพฤติปฏิบัติ ตามองค์ พระพุทธรเจ้า ตามพระธรรม แล้วก็ได้พบความสำเร็จจริง เห็นสิ่งที่องค์พระสงฆ์ ทำไว้ให้กับ เราคือ วันนี้แม้กาลเวลาจะผ่านไปนานเพียงใดก็ตาม องค์พระสงฆ์นั้น ก็ยังสามารถสืบทอด ธรรม จนมาถึงเราทั้งหลาย และยังสามารถประพฤติปฏิบัติ ให้เข้าถึงความเป็นพระโสดาบัน พระอริยเจ้าในระดับที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 จนจบกิจได้

พิจารณาให้เห็น ให้รู้ให้เข้าใจ คุณของพระสงฆ์ ให้ลึกยิ่งกว่าเดิม จนตนนั้น รู้เหตุ แห่งองค์พระพุทธร องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างแจ่มแจ้งขึ้น สว่างมากขึ้น

จิตใจเข้าถึงองค์พระพุทธร องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์มากขึ้น ย่อมใกล้พระ นิพพาน มากขึ้น เมื่อใกล้พระนิพพานมากขึ้น จิตใจย่อมเข้าสู่ฌานในระดับที่สูงขึ้น เพราะ ดวงจิตใดก็ตามที่ห่างจากกิเลสตัณหา มากเท่าไร ก็จะสงบเท่านั้นใกล้องค์พระพุทธรเจ้า มากยิ่งขึ้นเท่านั้น จิตใจของลูก ก็จะต้องสงบขึ้นยิ่งกว่าเดิม

ที่นี้ ก็จงอย่าลืมนึกฝนตน ให้เข้าใจ เข้าถึงการรักษาศีล ว่าเรานั้น รักษาศีลเพื่ออะไร เพราะอะไรและทำความเข้าใจในเรื่องของศีล ให้ละเอียดลึกเข้าไปกว่าพระโสดาบัน ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง การรักษาศีล ข้อนี้เพื่อประโยชน์ของการชำระกิเลสข้อใด การที่เรานั้นถือศีลเข้าไว้ มันเป็นการตั้งเครียดไป หนักไป การที่เราไม่ถือศีลเข้าไว้ สมาทานรักษาอย่างเบาๆ มีหรือไม่มีกรอบ ก็เสมอเหมือนกัน เพราะว่าเราอยู่ในกรอบของความดีอยู่แล้ว

เรานั้นรักษาศีลด้วยจิต ด้วยใจแห่งเรา มีกรอบหรือไม่มี เราก็ไม่ละเมิด ผิดศีลอยู่แล้ว ถือหรือไม่ถือ มันก็อยู่ในกรอบของความดีอยู่แล้ว เรายังรักษาศีลโดยไม่ต้องมายึดถือเอาไว้ ได้แล้วหรือยัง เข้าใจดีหรือเปล่า ต้องพิจารณาอย่างนี้

และจงหมั่นฝึกฝนพิจารณาตน พิจารณาการทำความดีของตน พิจารณาว่าตนนั้นรักษาศีล ทำความดี เพื่ออะไร เพื่อลาภ เพื่อยศ เพื่อสรรเสริญ ลาภสักการะ อย่างนั้นหรือ หรือว่า ทำเพื่อดับกิเลสตัณหา แล้วการทำความดีทั้งหลายเหล่านั้น ทำแล้วดับกิเลสดับกิเลสตัณหาได้อย่างไร ต้องพิจารณาถึงการรักษาศีล และการทำความดีทั้งหลายอย่างละเอียดอ่อน มากขึ้นกว่าเดิม

ให้เราเห็นชัดใน กฎแห่งกรรม มากขึ้นกว่าเดิม เห็นชัดในการทำความดี เพื่อละกิเลส มากขึ้นกว่าเดิม แล้วจงหมั่นฝึกฝนตน ให้ตนนั้นรู้แจ้งเข้าใจสิ่งทั้งหลาย ตามความเป็นจริง ฝึกการเกิด การดับ ฝึกพิจารณากายมนุษย์ และสิ่งของทั้งหลาย มองให้เห็นความไม่สวยไม่งามที่อยู่ในความสวยงามให้แจ่มแจ้งตามความเป็นจริง จนจิตใจของเราไม่ลุ่มหลงในรูปสวยไม่ลุ่มหลง ในกามคุณต่างๆ เบบางลงได้มาก จนเรานั้นไม่อาจไปทำในสิ่งที่จะเป็นเหตุให้ก่อความโลภ ความหลง จนตนนั้น ต้องตกอยู่ในใต้อำนาจแห่งความทุกข์ พิจารณาเช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. ฝึกฝนตนอย่างนี้ จนใจบริสุทธิ์ จนจิตใจห่างจากกิเลสตัณหา จนลูกนั้นทรงพลังอยู่ในความสงบ ระลึกรู้ถึงแต่การประพฤติปฏิบัติ ระลึกรู้ถึงแต่สิ่งที่ดี ใจของลูกมีความเข้าใจในสรรพสิ่งทั้งหลาย ตามเหตุ มีความเมตตาให้อภัย เอื้อเพื่อแก่ผู้อื่นจิตใจสงบ มุ่งตรงต่อพระนิพพาน

ฝึกฝนจนเป็นเช่นนี้ ลูกก็สามารถเข้าถึงการเป็นพระสภิกษาคามี ได้แล้วละ แค่อ่า
ชะล่าใจ เมื่อประพฤติปฏิบัติ จนถึงซึ่งความเป็นพระโสดาบัน จงตั้งใจพิจารณาสิ่งที่เรารู้
แล้ว ถึงแล้ว เข้าใจให้ลึกให้ละเอียดเข้าไปอีก จงอย่าละความเพียร

จงอย่าแอบหลงความดีที่ตนได้มาแล้ว ในระดับที่ 1 จะได้ไม่เสียเวลา จะได้ย่น
ระยะเวลาให้สั้นลง จะได้ย่นเวลา พระสภิกษาคามีเร็วขึ้นกว่าเดิม จะได้ไม่ทุกข์นาน เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. บุคคลผู้ที่ปรารถนาจะเป็น พระสภิกษาคามี ควรปฏิบัติตน เช่นดัง
ที่กล่าวมาแล้วนั้น พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือเปล่าเล่า..พระยารธรรม จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ.. พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าคะ กราบขอบพระคุณ
พระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังนะเจ้าคะ

สาธุ

ตอนที่ 310 **อานิสงส์ของการเป็นพระสภิกษาคามี**

ในเช้าของวันที่ 7 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้า เมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูป บิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูป บิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา..วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงเรื่องของการเป็นพระสภิกษาคามีนะเจ้าคะ ลูกอยากจะทราบว่า ถ้าเกิดว่าเราประพฤติปฏิบัติจนเราได้เป็นพระสภิกษาคามีแล้ว เราจะได้รับอานิสงส์ ความสุข ความเจริญแก่เรา แก่ดวงจิตแห่งเรา อย่างไรบ้างหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดพระพุทธรูปเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. บุคคลผู้ที่สามารถฝึกฝนอบรมตนทำความดี จนนำพาตนนั้น เข้าถึงการเป็นพระสภิกษาคามีนั้น ย่อมได้รับอานิสงส์ที่ดี ดีกว่าพระโสดาบันเป็นแน่แท้ เพราะการเป็นพระสภิกษาคามี จิตนั้นจะเข้าถึงความสุข ความสงบได้มากกว่า จิตนั้นจะห่างจากกิเลสตัณหาได้มากกว่า เบบางกว่าพระโสดาบัน และจะมากเกิดอีกเพียงแค่ชาติเดียว ก็จะสามารถบรรลุนิพพานได้ ฉะนั้น..ความทุกข์ ย่อมเหลือน้อยกว่าพระโสดาบันลูก เหลือน้อยกว่า เพราะมาเกิดอีกแค่ 1 ชาติ เหลือน้อยกว่า เพราะว่าใจนั้นจิตนั้นอยู่ห่างจากกิเลสตัณหามากกว่า และเข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพานได้ไฉไลกว่า

พระยารธรรมเอย.. ฉะนั้น อานิสงส์ที่พระสภิกษาคามีทั้งหลายได้รับกันนั้น

ย่อมเป็นความสุข ความสุขที่สงบ

สงบเพราะจิตของเขาตั้งมั่น มุ่งตรงต่อหนทางแห่งพระนิพพาน

เขาย่อมเป็นสุข เพราะจิตของเขาไม่เร่าร้อน ไม่ตื่นรนชวนขวาย

ไม่พยายามที่จะแสวงหาสิ่งทั้งหลาย ที่เป็นสิ่งสมมุติ

เขาจะเข้าถึง และเข้าใจถึงความไม่สวยไม่งาม ของทั้งตัวบุคคล และข้าวของ

จนเขานั้นไม่ได้มีความเร่าร้อนอะไร ที่จะต้องตื่นรนชวนขวาย เพื่อได้อะไรมาครอบ

ครอง

เขานั้นไม่ได้มีการยึดติด ยึดมั่นถือมั่น กับตัวบุคคล และสิ่งของข้าวของมากจนเขา เป็นทุกข์

เขาจะสักรู้ว่า เห็นอยู่ ครอบรู้ อยู่ เข้าใจอยู่
ความทุกข์ที่ต้องพลัดพรากจาก แม้จะมีอยู่บ้าง แต่ก็เล็กน้อย
เขาย่อมสามารถสลัดออกจากจิตเขาได้ เมื่อเวลานั้นมาถึง
แม้จะมีอยู่เขาก็ยอมดูแลได้ดี ดูแลทั้งจิตใจของเขา จิตใจของบุคคลผู้ที่อยู่ด้วย อยู่
ร่วมรวมถึงสิ่งของ ข้าวของต่างๆ ทั้งหลาย เขาย่อมดูแลได้เป็นอย่างดี คือ การดูแลโดยไม่
ให้เข้ามาพัวพันกับจิตของตน หรือเอาจิตของตนไปพัวพันกับเขา

เมื่อพระสัททาคามี ทรงอารมณ์ไว้ได้เช่นนี้ ความทุกข์ย่อมเหลือน้อย เพราะโดย
ปกติแล้วทุกข์ของดวงจิตทั้งหลาย ก็คือการยึดครอง ถือครอง ยึดเอา ถือเอา ตัวของเรา
ตัวของบุคคลผู้อื่น สิ่งของ ข้าวของ มาเป็นตน เป็นของตน

เมื่อต้องพลัดพรากจาก หรือมิได้ตามใจตนปรารถนา ตนยอมเดือดร้อน และเป็น
ทุกข์ ย่อมปรารถนาจนต้องดิ้นรนชวนขวาย อย่างไม่รู้จบ จนตนนั้นต้องเป็นทุกข์ บุคคลผู้
ที่อยู่ด้วย อยู่ร่วมก็เป็นทุกข์

พระสัททาคามี ต่างจากคนทั่วไป คือไม่มีการดิ้นรนชวนขวายเพื่อได้มาครอบครอง
ทั้งตัวบุคคล และข้าวของแล้ว จิตตั้งมั่นอยู่ในการทำความดี จิตตั้งมั่นอยู่ในองค์พระพุท
องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ อย่างสงบ เข้าใจใน กฎแห่งกรรม ได้ชัดเจนขึ้น

เมื่อมีสิ่งใดที่เกิดขึ้น กับพระสัททาคามี ย่อมรู้ว่า เกิดจากเหตุไหน กรรมใดเป็น
กรรมที่ส่งผลมารู้ได้ด้วยสติ ด้วยปัญญาอันสงบ อันรู้แจ้งของพระสัททาคามี และย่อมรู้ดี
ว่า จะแก้ปัญหานั้นอย่างไร จิตที่ตั้งมั่นอยู่ในความสงบสุขแล้วยอมแก้ไขปัญหานั้น
เหล่านั้น ได้เป็นอย่างดี

ฉะนั้น..พระสัททาคามี จึงได้รับอานิสงส์

คือ ความสุข ความสงบ

คือ ดวงปัญญาอันแจ่มแจ้ง รู้เข้าใจ เรื่องกฎแห่งกรรม

คือ ดวงปัญญาอันแจ่มแจ้ง ที่รู้เหตุเกิด รู้เหตุดับ รู้สิ่งที่ซ่อนอยู่ในทุกสิ่งทุกอย่าง

คือ ความรู้แจ้ง ที่รู้ว่าตนนั้นทำความดีใด แล้วจะปรากฏเป็นสิ่งใด

ชำระกิเลสตัณหา เป็นอย่างไร

เมื่อรู้สิ่งเหล่านี้ เข้าใจอย่างนี้ ย่อมมีเครื่องป้องกันความทุกข์แห่งตน

พระยาธรรมเมย.. ความสุขเพียงชั่วครั้งชั่วคราว แห่งการทำสมาธิของปุถุชนธรรมดา หรือว่า ของดวงจิตใดก็ตาม ที่สามารถเข้าถึงความสงบ เพียงแค่แป๊บหนึ่ง หรือว่าพักเดียว ในระยะที่สั้น ก็ยังรู้สึกถึงความสุข ความสงบที่ดีต่อจิตใจของบุคคลผู้ที่ได้ทำ แต่พระสภิกาคามี นั้นจะมีจิตที่ทรงอยู่ในความสงบอยู่ตลอด

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** ย่อมเป็นอานิสงส์ที่ดี ใช้ใหม่ละลูก จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด..พระยาธรรมเมื่อเธอได้ฟังธรรม เรื่องของพระสภิกาคามี ในเรื่องต่างๆ รวมถึงเรื่องที่กำลังกล่าวนี้ ด้วย คือการได้รับอานิสงส์ เมื่อได้เป็นพระสภิกาคามี เธอพอจะเข้าใจว่าอย่างไร หรือว่ามีธรรมใด ที่เธอนั้นสงสัยอีกหรือไม่ จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด..พระยาธรรม..

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ตามที่ลูกได้ฟังธรรมเรื่องของพระสภิกาคามี มากก็ทำให้ลูก พอจะเข้าใจว่า การเป็นพระสภิกาคามีนั้นย่อมเป็นสุข ย่อมพ้นทุกข์ได้มากกว่าพระโสดาบัน

ดวงจิตดวงนั้น ย่อมสว่าง และสงบ มากยิ่งขึ้น ย่อมเป็นจิตที่ห่างไกลจากกิเลส ตัณหา มากขึ้นยิ่งกว่า ย่อมทำให้จิตดวงนั้นรู้แจ้ง มีปัญญารู้เท่าทัน สิ่งทั้งหลายที่เกิด และดับ

ดวงจิตดวงนั้นย่อมสว่าง ผ่องใสอยู่ตลอดเวลา เพราะว่าดวงจิตดวงนั้น เข้าใจตามความเป็นจริง และยอมรับความเป็นจริงได้ ในระดับที่สูงขึ้นแล้ว ละเอียดขึ้นแล้ว ย่อมเป็นสุขยิ่งนัก ย่อมเป็นสิ่งที่จิตทั้งหลาย ขวนขวาย ปรารถนาที่จะได้มา

และลูกก็ยังเข้าใจอีกหน่อยหนึ่งอย่างนี้เจ้าค่ะ ว่าการที่เราได้เป็นพระโสดาบันแล้ว เรามีเพียงหน้าที่ที่จะต้องทำความดี ทำความเพียรต่อไป จิตของเราจะเลื่อนขึ้นเรื่อยๆ จนเป็น พระสภิกาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ จะไม่มีวันถอยกลับคืนสู่ที่ที่เรา มาจากกิเลสตัณหา แล้วก็ถึงซึ่ง พระโสดาบัน แล้วก็ทำความดีมาถึงการเป็นพระสภิกาคามี จะไม่มีทางถอยกลับคืน จะมีแต่เดินหน้าเท่านั้น

เพราะจิตพระอริยเจ้าทั้งหลาย ไม่สามารถสร้างกรรมชั่ว เพียงแต่อาจจะทำกรรมดีช้าหน่อย หรือว่าชะล่าใจไปหน่อย เลยทำให้ช้าไปนิดหนึ่ง ช้ากว่าปกติ แต่ไม่มีทางที่จะถอยกลับคืนสู่การเป็นปุถุชนธรรมดาทั่วไป ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วละเจ้าค่ะ

พระพุทธรองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น อานิสงส์แห่งการเป็นพระสภิกาคามีนั้น พอที่จะทำให้เธอ มีความปรารถนาที่จะเป็นหรือเปล่าลูก จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยาธรรม : หมายถึงเป็นพระสภิกาคามี อย่างนั้น หรือเจ้าคะ

พระพุทธรงค์ : ถูกต้องแล้วละ พระยาธรรม..หมายถึงการปรารถนาที่จะเป็นพระสภิกาคามีของตัวเองเองนะลูก เธอปรารถนาที่จะเป็นหรือเปล่า หากเป็นแล้วได้รับอานิสงส์ดังที่กล่าวมานั้น

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

ลูกปรารถนาที่จะเป็นเจ้าคะ ปรารถนาอย่างยิ่ง เลยละเจ้าคะ เพราะลูกคิดว่าการที่ดวงจิตนั้น ดำรงชีวิตอยู่บนความไม่ยากได้ ยากมี ยากเป็น บนความ ไม่ดี้นรน ขวนขวาย คงเป็นชีวิตที่สงบสุข เพราะรู้จักพอเพียง พอประมาณในสิ่งที่มี

ลูกคิดว่าดวงจิตหนึ่งที่สามารถฝึกฝนตนจนละจากการครองคู่ การมีครอบครัว การที่จะต้องมียิ่งต่างๆ ทั้งหลาย มายึด มาติด เช่น ถ้าเกิดว่าเรามีครอบครัวอยู่ เราก็ต้องยังประกอบหน้าที่ของเรา ถ้าเกิดว่าประกอบหน้าที่เราในครัวเรือน หรือว่าในครอบครัว ก็ต้องมีสังคม มีสังคมแล้วก็ต้องมีสิ่งที่จะบังคับเรามากมายให้เราต้องเป็นทุกข์

ถ้าเกิดว่า เราสามารถละการครองคู่ ละการมีครอบครัวได้ ก็คงจะละความห่วงต่างๆ รวมถึงเรื่องของสังคมไปได้ ชีวิตของเรา ก็คงจะไม่ต้องทุกข์ ตัดเรื่องของทุกข์ไปได้มากมายหลายอย่างเลยทีเดียว

หากว่าเราทำจิตใจของเราไม่ยึดถือ ไม่หวังครอบครอง ทั้งตัวบุคคลหมายถึงเราด้วย คนอื่นด้วย ไม่หวังครอบครองสิ่งของข้าวของต่างๆ แล้ว จิตใจของเราคงไม่ต้องไปพัวพัน ยึดติด ลุ่มหลงกับสิ่งเหล่านั้น คนเหล่านั้น เราคงจะหายเหนื่อยไปมากเลยทีเดียว ละเจ้าคะ

แล้วถ้าเกิดว่า เราสามารถที่จะฝึกจิตของตนให้ละกิเลสตัณหาได้เบาบาง ให้จิตของเรา เข้าถึงความสงบสุข เข้าถึงองค์พระพุทธร องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ ได้ละเอียดมากยิ่งขึ้น ชัดเจนขึ้นเราก็คงจะมีความสุข ความสงบมากยิ่งขึ้น

เพราะบางครั้งจิตใจของลูก วุ่นวาย รำร้อน ลูกทำสมาธิ น้อมพลัง น้อมกระแสที่ดี จากพระพุทธรงค์ จากพระนิพพาน ก็ทำให้ลูกรู้สึกมีแรงขึ้น และสงบขึ้น

ลูกสัมผัสได้ถึงความสุขในพระนิพพานเจ้าคะ ลูกจึงคิดว่าถ้าเราเข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพานอย่างสมบูรณ์ คงเป็นความสุขที่ไม่รู้จะเอาอะไรมาเปรียบดี ลูกจึงมีความปรารถนา ที่จะทำให้ถึง การเป็นพระสภิกาคามี ลูกจะพยายามที่จะประพฤติปฏิบัติเจ้าคะ

เพราะว่าลูกมองเห็นแล้วว่าการเวียนว่ายตายเกิด

การยึดเอา ถือเอา ตัวเรา ตัวเขา สิ่งของทั้งหลายมาครอบครอง

การดี้นรนขวนขวาย

การคลุกอยู่กับกิเลสตัณหา นั้นเป็นทุกข์ยิ่งนักเลยเจ้าคะ
เรานั้นโดนกิเลสตัณหา ครอบงำ
ทำให้เราเพื่อฝันอยู่กับความฝัน อยู่กับลม อยู่กับสิ่งที่มันไม่มีอยู่จริง
เราก็โดนสิ่งเหล่านั้นหลอกให้เราลุ่มหลง จมอยู่เท่านั้น
แล้วมันก็เป็นทุกข์ยิ่งนักเลย มันเป็นกระแสที่ทุกข์เหลือเกิน
ฉะนั้น..ลูกจึงปรารถนาที่จะทำความเพียร ให้ลูกนั้นเข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพาน
คือ การเป็นพระอริยเจ้าในระดับต่างๆ จนเข้าถึงพระนิพพานอย่างแท้จริงเจ้าคะ ลูกคิดเช่น
นี้เจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงมุ่งมั่นตั้งใจทำเถิดหนา
เพราะว่าความสุขของการเป็นพระอริยเจ้าในแต่ละระดับนั้น เป็นสุข ที่ไม่สามารถเอาอะไร
มาเปรียบเทียบได้เลย หากจะหยิบยกสุขในโลกสมมุติขึ้นมาเปรียบเทียบกับลูก

ยิ่งถ้าเกิดว่าเรา เข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 4 คือ การเป็นพระอรหันต์
แล้วนั้นก็ยิ่งสุขลูก สุขอย่างแท้จริง สุขอย่างอิสระ สุขอย่างไม่ต้องกลับไปทุกข์อีก

ซึ่งไม่สามารถที่จะหยิบยกเอาอะไรในโลกสมมุติ ขึ้นมาเปรียบเทียบกับว่าจะมีคุณค่า
มากเท่านั้น ไม่สามารถเอาความสุขในโลกสมมุตินั้น ขึ้นมาเปรียบเทียบได้เลย ว่าสุขแบบ
ไหน

ฉะนั้น.. จงตั้งใจประพฤติปฏิบัติ เถิดนะ เพื่อที่จะได้มาถึงการมีความสุข ด้วยตัว
ของลูกเองเพราะเป็นสุขที่ละเอียดอ่อน เป็นสุขที่ผู้ประพฤติปฏิบัติ ผู้เข้าถึงแล้ว จะเข้าใจ
ด้วยตนเองเช่นนั้นละ

พระยาธรรม : สาธุเจ้าคะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกเข้าใจ
ชีวิตมากขึ้นพระพุทธเจ้าคะ อย่างน้อยเราก็มีจุดมุ่งหมายแห่งการดำรงชีวิต เพราะลูกมอง
เห็นว่า การที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร การคลุกอยู่กับกิเลสตัณหา การดิ้นรน
ขวนขวาย แสวงหาความสุขในโลกสมมุตินั้น เป็นสิ่งที่ไม่มีความจำเป็น เป็นสิ่งที่ไม่มีความ
จำเป็นเจ้าคะ

วันนี้ ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนนะเจ้าคะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่พระพุทธเจ้า
คะ

สาธุ

ตอนที่ 311 **พระสกิทาคามีกลับมาเกิดอีกชาติเดียว**

ในเช้าของวันที่ 8 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานภูสวรรค์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าทูลถามถึงปัญหาที่ลูกยังข้องใจอยู่นะเจ้าคะ คือว่าลูกยังข้องใจว่าพระสกิทาคามีนั้น จะมาเกิดอีกเพียงแค่ 1 ชาติ เป็นชาติสุดท้าย ฉะนั้น..การที่พระสกิทาคามีจะเกิดและบรรลุนิพพานนั้นต้องเกิดในกายมนุษย์ หมายถึงต้องกลับมาเกิดในโลกมนุษย์ หรือว่าสามารถไปเกิดในโลกของเทวดาโลกทิพย์ แล้วก็ปฏิบัติให้บรรลุเป็นพระอนาคามีในโลกทิพย์อย่างนั้น ลูกไม่เข้าใจนะเจ้าคะ

ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาอธิบายธรรมนี้ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ ว่ากลับมาเกิดเพียงอีก 1 ชาติ นั้น หมายถึงทุกดวงจิตของพระสกิทาคามี ยังต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อยู่ อย่างนั้นหรือเปล่าเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาอธิบายธรรมนี้ให้ลูกฟังด้วยเจ้าคะ เพราะว่าลูกได้ยินได้ฟังจากหลายคน บอกว่าพระสกิทาคามี สามารถที่จะบำเพ็ญจนเข้าถึงพระนิพพาน ในพรหมโลก บนสวรรค์ หรือโลกทิพย์ แล้วก็สามารถบรรลุนิพพานในโลกมนุษย์อย่างนั้น ลูกก็เลยงง นะเจ้าคะ

ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาชี้ทางแก่ลูกด้วย เพราะตอนที่ลูกนั้นเฝ้าถามพระองค์ พระองค์ได้กล่าวมา คือระดับของการพันทุกข์ คือ ระดับของพระสกิทาคามี แบบหยาบ แบบกลาง และ แบบละเอียด ต้น กลาง และปลาย ของการเดินทางเข้าสู่พระอนาคามี แต่พระองค์ไม่ได้ทรงแยกประเภทเอาไว้ และไม่ได้ทรงกล่าวถึงเรื่องเหล่านี้ะเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์เมตตาลูกเรื่องนี้ด้วยเจ้าคะเพราะลูกคิดว่าคนอื่นๆ เขาก็คงจะงงเหมือนลูก เช่นเดียวกันนะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ลูกนั้น จงตั้งมั่นอยู่ในสมาธิ ทำจิตของลูกนั้นให้สงบ แล้วค่อยๆ พิจารณา ตรัสตรอง ตามความเป็นจริง

พระยารธรรมเอย.. พระสกิทาคามี นั้น ยังไงก็ต้องกลับมาเกิดเป็น “กายหยาบ”

เกิดเป็นมนุษย์เพื่อบำเพ็ญ สร้างความดี

เพื่อทดสอบการยึดติด ลุ่มหลงในกาย ในตัวในตน ในของของตน ในสิ่งที่รัก ที่ชอบ ทั้งหลายยังงี้ก็ต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ อีก 1ชาติ

ฉะนั้น การเกิดอยู่บนสวรรค์ หรืออยู่ที่โลกทิพย์ที่ใดที่หนึ่ง ไม่อาจบรรลุธรรมถึง นิพพานได้ลูก เพราะพระสัทธาคามี เป็นผู้ที่ยังเหลือกิเลสอยู่มาก ถ้าเทียบกับพระอรหันต์

พระสัทธาคามี ละสังโยชน์ได้เพียง 3 ข้อ เพียงแต่ละเอียดกว่าพระโสดาบัน และพิจารณา เข้าถึงสังโยชน์ อีก 2 ข้อ เพียงลำดับที่พอจะเข้าใจ แต่ยังไม่สามารถละได้

ฉะนั้น.. ถ้าเทียบกับการเป็นองค์พระอรหันต์แล้ว ยังขาดสังโยชน์อีกตั้ง 7 ข้อ รวมถึงการที่พระสัทธาคามีนั่น ยังเข้าถึงระดับของความพ้นทุกข์ เพียงแค่ระดับที่ 2

ยังงี้ก็ต้องประพฤติปฏิบัติ จนถึงระดับที่ 3 เสียก่อน จึงเป็นไปได้เลย..พระยาธรรม.. ที่พระสัทธาคามีจะบรรลุนิพพานที่โลกทิพย์ โดยไม่กลับมาผ่านกายหยาบ

ส่วนครั้งจะเกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วจะสามารถสั่งสมบุญ จนเป็นพระอนาคามี แล้ว ก็ไปถึงพระอรหันต์เลยนั้น ก็จะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ เพราะพระโสดาบันในระดับที่ 3 นั้น หรือว่าแบบที่ 3 นั้น ก็สามารถนิพพานได้ เพียงอีกแค่ 1 ชาติ

ฉะนั้น..จึงเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ หากว่าพระสัทธาคามี กลับมาเกิดอีก 1 ชาติ เป็นชาติสุดท้ายแล้วสามารถบรรลุถึงพระอรหันต์ในโลกนี้ได้ นั่นเป็นสิ่งที่เป็นไปได้

ส่วนการที่พระสัทธาคามี กลับมาเกิดอีกครั้งหนึ่ง บนโลกนี้ ทำความดี ขัดเกลาจิตใจของตนแต่ไม่สามารถเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ เข้าถึงเพียง ความเป็นพระอนาคามี คือพระอริยเจ้า ในระดับที่ 3 นั้น ก็ค่อยไปฟังในเรื่องของพระอนาคามี

คือ พระสัทธาคามี สามารถที่จะบรรลุในชาติสุดท้าย เข้าถึงพระอนาคามี หรือพระอรหันต์ก็ได้แต่ถ้าเข้าถึงพระอนาคามีแล้ว ยังงี้ก็ไม่เกิดอีกก็ได้

แต่ถ้าหากยังเป็นพระสัทธาคามีอยู่ ยังงี้ซะ ก็ต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ อีก 1 ชาติ ถึงแม้ว่าจะมีกรรมไม่ดี ที่ค้างมาก หรือน้อยก็ตาม ยังงี้ก็ต้องมาเกิด ถ้ามีกรรมไม่ดีน้อยมา แล้วสามารถฝึกปัญญาได้มาก ก็อาจเข้าถึงพระอนาคามี พระอรหันต์ ในโลกมนุษย์ ในกายหยาบในชาตินั้นเลย ถึงนิพพานเลย แต่ถ้าหากว่ามีกรรมไม่ดีค้างมาก มากกว่าคนอื่น ๆ หรืออยู่ในกลุ่มที่มีกรรมไม่ดีมาก ถ้าหากว่าสามารถฝึกฝน ขัดเกลากิเลสตัณหาได้น้อย น้อยกว่าคนอื่น ค่อยๆ ไป ไปช้ากว่าปกติ ยังงี้ก็ถึง ถึงพระอนาคามี ต่อจากนั้น ค่อยว่ากันอีกนะ

พระยาธรรม..ว่าพระอนาคามีนั้น มีสภาวะธรรมเป็นเช่นไร พระอนาคามีสามารถ

บรรลุลุทธิแบบไหน ค่อยว่ากันอีกทีหนึ่ง ในเรื่องพระอนาคามีก็แล้วกัน

เอาละนะ **พระยารธรรม..** ทีนี้ ลูกพอจะเข้าใจแล้วหรือยัง ในเรื่องของพระสัทธา
คามิ มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน

ลูกเอ๋ย.. ฉะนั้น จงจำไว้แค่หลักที่สำคัญที่สุด คือ เช่นนี้ พระสัทธากามิ ยังไงต้อง
กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม จะไม่สามารถบรรลุเป็นอรหันต์ ที่บนโลก
ทิพย์ได้เลย ยังไงก็ต้องกลับมาเกิดอีก 1 ชาติ เพื่อขัดเกลากิเลสตัณหา และละสังโยชน์ อีก
2-7 ข้อ ที่ยังเหลืออยู่ เพื่อที่จะเข้าสู่พระนิพพาน อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. การเป็นพระอริยเจ้านั้น มันก็มีแบบไปไว ไปช้าต่างกัน พระโสดาบัน
ที่สามารถบรรลุลุทธิได้อีกเพียงแค่ 1 ชาติ ก็สามารถที่จะ เร่งทำ เร่งถึง เร่งบรรลุ บรรลุ
เป็นพระสัทธากามิ ใช้เวลาไม่กี่วัน ไม่กี่เดือน หรือไม่กี่ปี ก็เข้าถึงพระอนาคามี แล้วก็ใช้
เวลาอีกนิดหน่อย ก็ถึงพระอรหันต์ ย่อมไปได้อย่างเร่งด่วน เข้าถึงได้ไวกว่าดวงจิตอื่นพระ
สัทธากามิ หรือพระอนาคามีนั้น เป็นทางผ่านที่ยังไงก็ต้องผ่าน แต่บางคนขี้บรอช้า ค่อยไป
ค่อยผ่านใช้เวลานานหน่อย บางคนขี้บรอไว เผลอแป็บเดียว ก็ถึงแล้ว อย่างนั้นละ

พระยารธรรม.. จึงเป็นสิ่งที่ลูกนั้นควรที่จะใช้สมาธิ อย่าใช้ความเห็นผิด เห็นถูก
เป็นที่ตั้ง ควรมองให้เห็นความเป็นจริง ด้วยปัญญาที่แท้จริง

พระยารธรรม.. การถกเถียงกันนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร เราควรที่จะตั้งจิตให้ดี
พิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงดีกว่า เช่นนี้ละ..พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจแล้วหรือยัง
ลูก

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

พอจะเข้าใจบ้างแล้วเจ้าค่ะ ว่าพระสัทธากามินั้น ยังไงก็ต้องกลับมาเกิดอีก 1 ชาติ
เป็นชาติสุดท้าย ส่วนจะบรรลุเป็นพระอรหันต์ในกายหยาบ ในชาติสุดท้ายนั้นหรือไม่บรรลุ
เข้าถึงเป็นพระอนาคามี นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ยังงี้ก็ต้องกลับมาเกิด ไม่มีทางเลยว่าจะบรรลุบนโลกทิพย์ที่ใดทีหนึ่งได้ เพราะ
พระสัทธากามิ ยังละสังโยชน์ไม่ได้อีก 7 ข้อ

ฉะนั้น..แสดงให้เห็นถึงว่ายังเป็นผู้มีกิเลสที่หนาอยู่ ถ้าเทียบกับองค์พระอรหันต์
จึงต้องกลับมาสู่โลกมนุษย์เพื่อที่จะมาขัดเกลากิเลสแห่งตน ทำความดี ฝึกฝนสติปัญญา
แห่งตน ลูกเข้าใจเช่นนี้แล้วเจ้าค่ะ แล้วก็มั่นใจ ไม่ลังเลสงสัยในข้อธรรมนี้แล้วเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกฟังนะเจ้าค่ะ

พระพุทธองค์เจ้าชา.. ถ้าอย่างนั้น เราก็ไม่จำเป็นที่จะต้องไปสนใจรายละเอียดมากมาย ว่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ตามที่ได้ยินได้ฟัง เราควรปฏิบัติตนให้เข้าถึง การเป็นพระสภิกษาคามีจริงๆ ดีกว่า เราย่อมรู้แน่ชัดกว่า ไข่ม้อยละเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. เรื่องของการเป็นพระอริยเจ้านั้น มันมีความละเอียด และซับซ้อนมากมาย ในแต่ละดวงจิต มีเหตุที่ไป และที่มา ต่างกันมาก

ฉะนั้น..เราจึงควรทำให้ถึง ดูที่เราให้รู้ ให้เข้าใจเรา นั้นละดีที่สุด และถูกต้องตามหลักธรรมแล้วลูก ความละเอียดอ่อนซ่อนเร้น ลึกลับในดวงจิตแต่ละดวง ในชีวิตแต่ละชีวิตนั้นมีอยู่มาก

ลูกเอ๋ย.. แต่มันเป็นเรื่องจุกจิก ที่ไม่จำเป็นที่จะต้องบันทึกเอาไว้ทั้งหมด หรือบุคคลผู้ที่ศึกษา จะต้องรับรู้ไว้ทั้งหมด มันไม่จำเป็น เพราะจะทำให้ยิ่งมีนงง จะทำให้เรื่องง่ายกลายเป็นเรื่องยากโดยมิใช่เหตุ

ฉะนั้น..จงรู้แค่เพียงว่า ยังไงก็ต้องกลับมาเกิดอีก 1 ชาติ ส่วนความละเอียดอ่อนของการบรรลุเป็นพระอรหันต์ในชาติสุดท้ายนั้นหรือไม่ มันก็อยู่ที่ตัวของบุคคลของคนนั้นๆ

เราไม่อาจไปตัดสินว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ได้ เพียงแต่ถ้ากลับมาเกิดอีกชาติหนึ่งเป็นชาติสุดท้ายแล้ว ยังไงก็ต้องเข้าถึงการเป็นพระอนาคามี หรือพระอรหันต์ ถึงนิพพานเป็นแน่แท้

พระยารธรรมเอย.. เรื่องของพระอริยเจ้านะลูก เป็นของแท้แน่นอนตั้งแต่พระโสดาบันแล้วละ ยังไงก็ต้องถึง และยิ่งถ้าเกิดว่า ถึงซึ่งพระสภิกษาคามีแล้ว ยังไงก็ต้องถึงพระอนาคามี หนีไปไหนไม่ได้หรอกลูก ฉะนั้น เมื่อถึงพระอนาคามีแล้ว ยังไงก็ต้องถึงพระอรหันต์อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. มันเป็นเรื่องที่ ต้องใช้จิตใช้ใจศึกษา ต้องนำพาตนให้เข้าถึง ต้องเข้าใจด้วยตนเองอย่างแท้จริง อย่างนี้ละลูก พอจะเข้าใจ บ้างแล้วหรือยัง

พระยารธรรม : พอจะเข้าใจแล้ว พระพุทธเจ้าคะ ว่าบางครั้งความละเอียดอ่อนที่มันซับซ้อนมากมาย ของดวงจิตแต่ละดวงจิต เราก็ไม่อาจไปรู้ทั้งหมดได้ และมันก็ไม่มี ความจำเป็น ที่พระองค์จะทรงแสดงให้เห็นเรื่องเยอะขึ้นไป ให้ทุกคนเกิดความมีนงงมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม พระองค์จึงไม่แสดงสิ่งเหล่านั้น ให้มันซับซ้อน เพราะว่าบุคคลผู้ที่ปฏิบัติ เขาจะเข้าใจเอง บุคคลผู้ที่เข้าถึงแล้ว เขาจะรู้ด้วยตัวของเขานั่นเอง

ชีวิตนั้น.. มีความละเอียดมากมายแต่มันก็ไม่มีสาระสำคัญอะไร ที่สำคัญก็คือให้
เรารู้ว่าทำความดี ให้เราฝึกฝนตัวเองให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

ถึงระดับที่ 1 ก็ ให้ถึงระดับที่ 2

ถึงระดับที่ 2 แล้ว ก็ ทำต่อไปให้ถึงระดับที่ 3

ถึงระดับที่ 3 แล้ว ก็ ยังไม่จบกิจอยู่ดี

ต้องทำให้ถึงระดับที่ 4 จึงถือว่าเป็นการจบกิจ ลูกพอจะเข้าใจเช่นนี้แล้วละ เจ้าคะ
กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ทำความเข้าใจ
ลูกหายมึนงงแล้วเจ้าคะ

สาร

ตอนที่ 312 **พระอนาคามี**

ในเช้าของวันที่ 10 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านเพื่อเฝ้าฟังธรรม เมื่อข้าพระพุทธเจ้าได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเฝ้าฟังธรรม เรื่องของผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนบรรลุถึงการเป็นพระอริยเจ้า ระดับที่ 3 คือ พระอนาคามีนะเจ้าคะ พระอนาคามีนั้น ท่านจะทรงอยู่ในอารมณ์แบบไหน มีสภาวะธรรมเป็นเช่นไร บ้างละเจ้าคะ ขอพระพุทธองค์โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม และเผยแผ่ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธองค์ : ก็ดีแล้วละ พระยาธรรม.. ที่รู้จักฝึกฝนตนด้วยการถากธรรมะ ศีลธรรมะ ฝึกฝนการเรียนรู้ ให้พัฒนาขึ้นไปทุกวันๆ

พระยาธรรมเอ๋ย.. แม้จะเป็นความรู้ แต่เรารู้ไว้ แล้วเราค่อยน้อมไปประพฤติปฏิบัติ ตาม ย่อมเป็นเรื่องที่ดี อย่างน้อย เราก็รู้ละลูก ว่าเราจะปฏิบัติ และนำพาตนไปสู่จุดมุ่งหมายใด

ลูกเอ๋ย.. การที่เราประพฤติปฏิบัติ จนจิตของเรา ผ่านการเป็นพระอริยเจ้า ในระดับที่ 2 มาแล้ว จนเข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 3 คือ พระอนาคามี นั้น จะมีความรู้สึก เช่นนี้ลูก

จงตั้งใจน้อมพลังที่มันว่าง ที่มันโล่ง ที่มันเบาสบายเข้าสู่จิตใจของตน จงละจิตที่คิดปรุงแต่งทิ้งไปเสีย น้อมเอาแต่พลังที่บริสุทธิ์มาพิจารณา น้อมธรรมที่เป็นพลังธรรมอย่างแท้จริง โดยไม่มีจิตคิดปรุงแต่ง เข้าสู่ศูนย์กลางกายเกิดลูกทั้งหลาย

เพื่อจะได้สัมผัส เข้าใจ และเข้าถึงอารมณ์แห่งพระอนาคามี พระอริยเจ้าในระดับที่ 3 ด้วยจิตด้วยใจของตัวเอง

การที่บุคคลผู้หนึ่ง สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระอริยเจ้า

พระอนาคามี มีอารมณ์ คือ มีจิตที่ตั้งมั่นอยู่กับความสุขในกระแสธรรม กระแสแห่งพระนิพพาน

จิตดวงนั้นจะสว่างไสว มีความสุขมาก เหลือความทุกข์เพียงน้อยนิด จิตตั้งมั่นทรงพลัง อยู่ในทางธรรมมาก เหลือเพียงแค่ความรู้ที่อยู่ เห็นอยู่ ที่ประกอบกับโลกอยู่ เพียงเล็กน้อย

บุคคลที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนถึงอารมณ์เช่นนี้ และทรงอารมณ์ไว้อย่างนี้อยู่ตลอดเวลา ย่อมไม่ติดอยู่กับโลกอีกต่อไป

ฉะนั้น..โดยส่วนใหญ่ จึงถือศีลบริสุทธิ์ คือ ศีล 8 บุคคล ผู้ที่ถือศีล 8 โดยการออกบวช บุคคลผู้นั้น ย่อมสามารถละทางโลก ละบ้านเรือน สิ่งที่เป็นเรื่องของโลกสมมุติทั้งหลาย ได้แล้วเกือบจะเทียบเท่ากับองค์พระอรหันต์เลยทีเดียว

จิตนั้นจะมีสุขมาก อยู่ในกระแสธรรม กระแสแห่งพระนิพพาน

มีความยึดติด ลุ่มหลงกับโลกเพียงเล็กน้อย เบบาง

จิตนั้นตั้งมั่น อยู่กับการประพฤติปฏิบัติ

เพื่อขัดเกลา ขำระล้างกิเลสตัณหา เพียงน้อยนิดที่เหลืออยู่ให้มันหมดไป

บุคคลผู้ที่เป็นพระอนาคามีที่ยังอาศัยอยู่ในบ้านในเรือนอยู่ บุคคลเหล่านั้นแม้จะติดอยู่ อยู่ในบ้านในเรือน ด้วยสภาวะธรรมของจิตของเขา ที่มีเหตุที่ต้องสำเร็จเป็นพระอนาคามีอยู่ในบ้านตามเหตุที่เขาทำมา ถึงแม้จะเป็นเช่นนั้นเขาก็รู้ตื่นอยู่เสมอ รู้ตามธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า

จิตของเขาย่อมมองเห็นสิ่งทั้งหลาย คือ บ้าน หรือสมบัติ หรือบุคคลอันเป็นที่รัก สิ่งต่างๆ ทั้งหลายนั้น อย่างชัดเจนว่า สิ่งทั้งหลายมีความ เกิดขึ้น ตั้งขึ้น ดับไป มีความเกิดกับความดับ อยู่ในตัวคนเดียวกับสิ่งเดียวกัน ย่อมยึดถืออะไรเอาไว้ไม่ได้

เขาจะมองเห็นเช่นนี้อย่างชัดเจน มองเห็นความไม่สวยไม่งามของร่างกาย ตัวบุคคล และสิ่งของ จนเขานั้นละกามคุณได้แล้วทั้งหมด เขานั้นไม่ได้สนใจยึดติดอะไร สักแต่ว่าอยู่ว่าทำไป ตามหน้าที่ตามเหตุปัจจัย แต่จิตของเขาจะจดจ่อตั้งมั่นอยู่กับกระแสแห่งนิพพาน

จิตของบุคคลผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้า ในระดับที่ 3 นั้น ย่อมมีฉันทสมาธิที่สูง สูงจนสามารถถอดถอนความยึดติด ลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ ไม่อาจมีการครองคู่ และจิตของเขาจะตั้งมั่นอย่างบริสุทธิ์ อยู่ในการรักษาศีลพรหมจรรย์ อยู่ในกรอบของศีล 8 ด้วยจิตใจอันตั้งมั่น ที่ไม่ต้องถือศีล

ให้มันหนัก แต่ใจของเขา จิตของเขา จะทรงอารมณ์อยู่ในศีล 8 ด้วยความสุข ด้วยความสงบ

เขานั้นสามารถที่จะบรรลุนิพพานได้ในชาตินั้น เป็นชาติสุดท้าย
บรรลุนิพพานอยู่ที่กายหยาบ
ก็คือตอนที่เป็นมมนุษย์ ก็สามารถเข้าถึงได้
หรือว่าจะดับจากกายนี้แล้ว แล้วก็ขึ้นไปสู่โลกทิพย์ในจุดที่เหมาะสม
หรือว่าจุดที่เหล่าพระอนาคามีทั้งหลาย บำเพ็ญกันไปปฏิบัติอยู่ที่นั่น
แล้วก็อธิษฐานดับการเกิดเข้าสู่พระนิพพาน
สามารถทำเช่นนี้ เพราะพระอนาคามีทั้งหลาย เป็นผู้ละกิเลสได้อย่างเบาบาง เป็น
ผู้ทรงอารมณ์นิพพานอยู่เสมอ เป็นผู้ที่เหลือกิเลสเพียงแค่เล็กน้อย ใช้สติปัญญาแห่งธรรม
ขัดเกลาสักหน่อย ก็ใช้ได้ เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. พระอนาคามี ไม่เหลือภพชาติอีกต่อไป พระอนาคามี คือ ผู้เข้าถึง
การเกิดในชาติสุดท้ายแล้ว พระอนาคามี เหลือหน้าที่เพียงแค่นิดหน่อยที่จะต้องทำ ก็คือ
การชำระกิเลสเล็กน้อย ที่หลงเหลืออยู่ในตัวของเขา

พระยาธรรมเอย.. เช่นนี้ละลูก คืออารมณ์จิตอันบริสุทธิ์ ที่พระอนาคามีทั้งหลาย
ทรงอารมณ์ตั้งมั่นอยู่ในดวงจิตของเขา

พระอนาคามี เป็นผู้ทีละสังขณได้ 5 ประการดังนี้ ลูก การละได้ ก็คือ การไม่ติด
อยู่กับสิ่งเหล่านี้ และทรงอารมณ์ อยู่เหนือความรู้สึกเหล่านี้

1. มีความรู้สึก ว่า กายนี้เป็นเรา เป็นของเรา
2. มีความรู้สึก ว่า เรามีอยู่ในกาย กายนี้มีอยู่ในเรา

อารมณ์เช่นนี้ พระอนาคามี จะไม่มี

พระอนาคามีจะรู้แจ้งเข้าใจ เห็นชัดเจนว่า กายนี้ ประกอบไปด้วยธาตุแห่งดิน น้ำ
ลม ไฟ หาความสวยงาม ที่จะเอาจริง เอาจังกับกายนี้ไม่ได้เลย เพราะมันเป็นของที่ต้อง
เสื่อม มีอยู่ก็เป็นของหนัก หนักด้วยการ บำรุงรักษา หนักด้วยภาระหน้าที่ หนักด้วยความ
ทุกข์แห่งกาย ที่ต้องเจ็บ ต้องป่วย ต้องตายไป

พระอนาคามี จะเห็นความเนาเหม็น เสื่อมสลายแห่งกายอย่างชัดเจน จนไม่ยึด
ติดในร่างกายนี้ว่าเป็นตน เป็นของตน เมื่อไม่ยึดติดร่างกายของตนแล้ว ย่อมไม่มีการยึดติด
ในร่างกายของบุคคลผู้อื่น หรือสิ่งอื่นด้วย พระอนาคามี จึงทรงอารมณ์ของจิตอยู่ที่การ

ไม่ยึดว่ากายเป็นตนเป็นของตน เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ สัจโยชน์ข้อที่ 1 ที่พระอนาคามีทรงอารมณ์อยู่เหนือ และไม่มีความรู้สึกเหล่านี้

ต่อไป พระอนาคามีจะไม่มี ความลังเลสงสัย ว่าองค์พระพุทธเจ้า องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ หรือ สิ่งที่เป็นความดี คือ กุศลธรรมทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้น ดี ไม่ดี แล้ว มัวแต่ไม่มั่นใจ เลยไม่ยอมรับนับถืออย่างจริงจัง พระอนาคามี จะไม่มีอารมณ์เหล่านี้ จะอยู่เหนืออารมณ์เหล่านี้

จิตนั้นจะจดจ่อ ตั้งมั่นอยู่กับการเคารพศรัทธา

ต่อองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์

ต่อการประพฤติปฏิบัติ ทำความดี กุศลธรรมทั้งหลาย

โดยไม่มี ความลังเลสงสัย

จิตจะตั้งมั่นอยู่กับการทำความดี โดยไม่คิดไปทางอื่นใด เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ สัจโยชน์ข้อที่ 2 ที่พระอนาคามี ทั้งหลาย สามารถที่จะละได้ ละความลังเลสงสัยในกุศลธรรม สิ่งที่ดีงามทั้งหลายทิ้งไปได้

ทรงอารมณ์อยู่บนความดี คือ นอบน้อมเคารพต่อองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และพระสงฆ์ ต่อกุศลธรรมความดีทั้งหลาย เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. คือสิ่งที่พระอริยเจ้าในระดับที่ 3 เขาทำกัน

ต่อไป สัจโยชน์ข้อที่ 3 ที่พระอนาคามี สามารถที่จะละได้ คือ ไม่มีอารมณ์เหล่านี้ อยู่เหนืออารมณ์เหล่านั้น พระอนาคามีจะเข้าใจในการรักษาศีล เป็นอย่างดี จะไม่มีการรักษาศีลแบบเล่นๆ ไป คือ ไม่รักษาศีลจริงจัง รักษาศีลแบบผู้ที่สีกว่าสมาทานเข้าไป

พระอนาคามี จะทรงอารมณ์จิต อารมณ์ธรรมของตนเอง อารมณ์ความสงบของตน ไว้อยู่ในกรอบของศีล ที่ตนได้สมาทานเอาไว้ด้วยกาย ด้วยวาจา และด้วยใจอย่างบริสุทธิ์ จะรักษาศีลอย่างจริงจัง ทำความดีในเรื่องของการรักษาศีล อย่างสม่ำเสมอ และบริสุทธิ์ เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. พระอนาคามี นั้น มีศีลบริสุทธิ์ ตั้งแต่ศีล 8 ขึ้นไป พระอนาคามีจะรักษาศีลพรหมจรรย์ รักษาศีลอย่างบริสุทธิ์ จิตตั้งมั่นอยู่ในกรอบของศีล เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. สิ่งที่พระอนาคามีไม่อาจทำได้ คือผิดศีล ไม่รักษาศีลตามที่ตนสมาทาน ทรงอารมณ์ไว้ใช้ในการรักษาศีล ให้บริสุทธิ์ ด้วยกาย วาจา และใจ ต่อไป สัจโยชน์

ข้อที่ 4 ที่พระอนาคามีนั้นทำได้ มีอารมณ์อยู่เหนือสิ่ง ที่จะกล่าวมานี้

พระอนาคามี ไม่มีความลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ธรรมารมณ์ต่างๆ

พระอนาคามี สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนมองเห็นชัดในทุกสิ่ง

คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ

มองเห็นการเกิด และการดับ

การมี และการไม่มี

ความสวยงาม และความไม่สวยงาม อยู่ในสิ่งเดียวกัน

จนพระอนาคามี ถอดถอนจิตของตน อยู่เหนืออารมณ์เหล่านี้

ไม่พัวพันมัวเมา ลุ่มหลง อยู่กับรูปรส กลิ่น เสียง และสัมผัสต่างๆ เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ สังโยชน์ตัวที่ 4 ที่พระอนาคามีสามารถที่จะละได้

ต่อไป.. สังโยชน์ตัวที่ 5 ที่พระอนาคามี ละได้ คือ การละอารมณ์ความไม่พอใจ ความขัดเคืองใจ ความคับแค้นใจ ผูกโกรธ ผูกอาฆาตไว้ในใจ อารมณ์เหล่านี้ พระอนาคามี ไม่มีอีกแล้วในดวงจิตของตน มีแต่อารมณ์ที่ทรงเหนืออารมณ์เหล่านี้ เขาจะรู้เห็นทุกอย่าง ตามเหตุปัจจัย ที่มันเกิด และดับ เขาจะเห็นความเป็นธรรมดาของทุกสิ่งไม่มีความถูกใจ ไม่ถูกใจ ไม่มีความไม่พอใจ หรือพอใจ ไม่มีการผูกโกรธ อาฆาตแค้นไม่มีอารมณ์เหล่านี้ พระอนาคามีเป็นผู้ทรงอารมณ์ เหนืออารมณ์เหล่านี้ เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ อารมณ์ของพระอนาคามี ที่สามารถฝึกฝนตน จนละสังโยชน์ 5 ประการนี้ ได้ลูก

พระอนาคามี จะเหลือเพียงแค่อกิเลสเล็กน้อย ซึ่งเป็นกิเลสที่ละเอียดอ่อน คือ สังโยชน์อีก 5 ข้อ ซึ่งอีก 5 ข้อนั้น มันจะเป็นกิเลสที่ละเอียดอ่อนมาก ต้องใช้ใจพิจารณา ให้ลึก

พระอนาคามี ทรงอารมณ์มีสติตั้งมั่น อยู่เหนือสังโยชน์ทั้ง 5 ข้อ ที่กล่าวมานี้ละ ลูก

นี่ละ คือ อารมณ์แห่งพระอนาคามี

พระอนาคามี คือ ผู้มีสุขมาก มีทุกข์น้อย ไม่หลงในโลก เข้าสู่ทางธรรม เป็นผู้ทำความดี เพื่อเตรียมล้างกิเลสเล็กน้อยที่เหลืออยู่

พระอนาคามี คือ ผู้ทรงฌาน ทรงสมาธิถึงฌาน 4 จนรู้แจ้ง เข้าใจในสิ่งทั้งหลาย

จนสามารถถอดถอนการลุ่มหลงในตน

ถอดถอนความลึกลับสงสัย คือ ความไม่รู้ตามความเป็นจริง
ถอดถอนการที่จะทำความดีแบบเล่นๆ ไป จนรักษาศีลได้อย่างบริสุทธิ์
สามารถถอดถอนตน ให้ไม่ลุ่มหลงใน รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ
ถอดถอนตน ไม่ให้จิตนั้นเข้าไปเกี่ยวข้องกับความไม่พอใจ ความรำคาญใจ
ขัดเคืองใจ ความโกรธทั้งหลาย และทรงอารมณ์เช่นนี้อยู่ตลอดเวลา
พระอนาคามี เป็นผู้ถึงซึ่งกระแสแห่งพระนิพพานแล้วอย่างแท้จริงจะไม่กลับมา
เกิดอีก สามารถบรรลุธรรมได้ ทั้งบนโลกมนุษย์ และโลกทิพย์ อย่างนี้ละ

พระยารธรรม.. คือ อารมณ์แห่งพระอนาคามี จงน้อมไปประพฤติปฏิบัติ ฝึกฝนจิต
แห่งตน ให้เข้าถึงอารมณ์เช่นนี้ แล้วลูกก็จะสามารถปิดภพชาติการเกิดของลูกได้

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง ลูกพอจะ
เข้าใจอารมณ์แห่งพระอนาคามี บ้างแล้วละเจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกขอกราบลาگونهเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะเฝ้าฟังธรรมใหม่ในโอกาสหน้าเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 313 **การปฏิบัติเพื่อเป็นพระอนาคามี**

ในเช้าของวันที่ 11 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. ถ้าหากว่าเรามีความปรารถนาที่จะฝึกฝนตนเอง ให้เป็นพระอนาคามี หรือพระอริยเจ้าในระดับที่ 3 ละเจ้าคะ เราจะต้องฝึกฝนปฏิบัติตนเช่นไร เราจึงจะสามารถเข้าถึงซึ่งความเป็นองค์พระอนาคามีนะ เจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟังด้วยเถิดเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : เอาละนะ พระยาธรรม.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟัง นั่งให้สบาย ผ่อนคลายร่างกาย และจิตใจให้มันว่าง ให้มันเห็นดวงแก้วดวงธรรม ที่สว่างไสว สว่างเข้าไปสู่ศูนย์กลางกายให้ใจมันว่างๆ เบาๆ อย่าไปเอาเรื่องอื่นๆ มาทำให้มันวุ่นวายในตอนนี้นี้ คลายทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งไปเสียก่อน ให้จิตนั้นสว่าง ให้จิตนั้นเย็น ให้จิตนั้นว่าง ว่างพอที่จะฟังธรรม ที่ตนได้กล่าวได้ถามมาแล้วจึงค่อยๆ ตามให้รู้แจ้ง เห็นตามความเป็นจริงเถิด.. พระยาธรรมเอ๋ย..

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้าพระอนาคามี ย่อมแน่นอนละลูก ว่าจะต้องประพฤติปฏิบัติตนให้เป็นองค์พระอริยเจ้าพระสกิทาคามี เสียก่อน เมื่อเราประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระอนาคามีแล้ว เราก็จงระลึกไว้ว่า เมื่อเราประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระสกิทาคามีแล้ว

เราก็จงระลึกไว้ว่า เราเดินทางมาถึงจุดมุ่งหมายตรงนี้แล้ว ก็เป็นเรื่องที่ดี ถือว่าเป็นความสำเร็จในระดับหนึ่ง แต่ก็ยังไม่ใช่จุดมุ่งหมายที่สูงสุดที่เราต้องการจะไป ยังไม่จบกิจที่เราควรจะทำ ควรพิจารณาเช่นนี้ลูก

ให้ตนนั้นเตือนตนเองว่า ตอนนี้นำดีแล้ว แต่ก็ยังไม่พอสวย

ตอนนี้สร้างความดีมากแล้ว แต่ยังไม่มากจนถึงจุดที่หยุดสร้าง

แล้วจงประพฤติปฏิบัติ ทำความเพียรต่อไป

พระยาธรรมเอ๋ย : เมื่อเราพิจารณาเช่นนี้ ก็จะทำให้เรารู้ว่า จุดมุ่งหมายต่อไป

ยังต้องไปต่ออีก เราก็จะไม่หยุดการทำความเพียร เมื่อเราไม่หยุดการทำความเพียรแล้ว การที่เราค่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ ตามเหตุตามปัจจัย ก็ย่อมจะเป็นเหตุนำพาหนุมนำจิตของเรา ให้เข้าถึง ให้เดินทางไปถึงการเป็นพระอนาคามี เป็นแน่แท้

พระยารธรรมเอย.. เราเมื่อพิจารณาเช่นนั้นแล้ว ก็ควรที่จะพิจารณาดูว่าตอนนี้เรา ละกิเลสที่เป็นเหตุผูกมัดรัดดวงจิตทั้งหลายเอาไว้ในวัฏสงสารนี้ได้แล้วมากน้อยเพียงใด เรา ต้องละกิเลสตัวไหน เพิ่มอีก จึงจะสามารถขัดเกลากิจใจของเราให้สะอาดขึ้นให้เหลือกิเลส น้อยลง ถ้ากิเลสของเรายังหนาที่บเหมือนเดิมอยู่ เราย่อมไม่สามารถเข้าถึงการ เป็นพระ อนาคามี เป็นแน่แท้

ฉะนั้น.. เราจึงควรทำความรู้จักเข้าใจ ก็กับการที่เราจะต้องละต้องฝึกฝนอารมณ์ ของตน เพื่อที่ตนนั้น จะได้ขัดเกลากิเลสตัณหาแห่งตน ให้มันเบาบางลงให้ได้ อย่าชะล่าใจ ว่าถึงตรงนี้แล้ว ยังไงก็ถึงตรงโน้นจงทำเถิดลูก หมั่นพิจารณา ฝึกฝน พัฒนาตนเอง ทำไปเรื่อยๆ จนกว่าลูกนั้น จะสิ้นสุดกิจแห่งการทำความดี คือชำระล้างกิเลสตัณหาได้ ทั้งหมด

และหมั่นฝึกสมาธิ ถ้าหากว่าเราได้พิจารณาดูเชื้อกิเลส ที่เรายังเหลืออยู่ ที่ยังต้อง ชำระล้างอยู่ เราได้พิจารณาเช่นนั้นแล้ว เราก็ควรที่จะทำสมาธิ ให้ได้กำลังของฌานมากกว่า ที่เคยทำ มากกว่าที่เคยเป็น ฝึกไปเรื่อยๆ อย่างน้อย ก็ให้ถึงการมีสมาธิในระดับ ของฌาน 4 ฝึกฝนไปเรื่อยๆ อย่างนี้ล่ะลูก

เมื่อฝึกฝนสมาธิ จนตนนั้นมีพลังของสมาธิถึงฌาน 4 แล้ว

ก็ควรที่จะฝึกฝนตนเองให้เลื่อนระดับของการรักษาศีล จากศีล 5 ขึ้นมาเป็น ศีล 8 ควรจะรักษาศีลพรหมจรรย์ ถือศีลอยู่ในกรอบของศีล 8

และรักษาศีลให้บริสุทธิ์ ด้วยกาย วาจา และใจ ทำเช่นนี้แหละลูก

เมื่อลูกนั้นรู้เช่นนี้ และปฏิบัติตามเช่นนี้ ลูกย่อมสามารถที่จะฝึกฝนยกระดับตน จากการเป็น

พระสกิทาคามี มาเป็นพระอนาคามีเป็นแน่แท้

ลูกเอ๋ย.. คือให้เราเรียนรู้ตัวรู้ตนว่า ที่ที่ตนยืนอยู่ ยังไม่ใช่จุดสูงสุดแห่งการไปให้ตัว นั้นรู้ตัวว่า ยังมีกิเลสใด ตัณหาอะไรที่ต้องชำระล้าง ให้ตนนั้นเข้าสู่ฌานสมาธิ ในระดับของ ฌานที่สูงขึ้น เพื่อจะได้นำเอากำลังแห่งสมาธินั้นไปช่วยในการถอดถอนกิเลส และรักษาศีล ให้อยู่ในระดับของศีล 8 บริสุทธิ์ เลื่อนจากศีล 5 ขึ้นเป็นศีล 8 ให้ได้ ทำเช่นนี้ล่ะ

พระยารธรรม.. ลูกนั้น ย่อมที่จะสามารถที่จะฝึกฝนตนเอง จนเข้าถึงความดี ในการเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 3

พระยารธรรมเอย.. การที่เราประพฤติปฏิบัติตนจนเข้าถึงพระอริยเจ้า ในระดับที่ 2 คือ พระสัทธาคามินั้น ย่อมอาจต้องเป็นเหตุ เป็นสิ่งที่ทำให้เราอาจลุ่มหลงลึก แอบหลง แอบยึดในสิ่งที่ตนดีแล้ว ในสิ่งที่ตนได้แล้ว ระมัดระวังกิเลสตัวนี้ จงฝึกฝนตนให้รู้ทันกับ กิเลสตัวนี้ก็แล้วกัน จะได้ไม่เป็นเหตุปิดกั้นตน แล้วก็หมั่นฝึกฝนตนเอง ให้ถอดถอนความคิด ความยึดติดในร่างกายของตน ให้ลึกเข้าไปมากกว่าพระสัทธาคามินี้ ถอดถอนให้ละเอียด ให้สามารถละความยึดว่านี่คือเรา คือตัวตนของเราได้ ได้อย่างละเอียดมากขึ้นกว่า การเป็น พระสัทธาคามินี้

เหมือนกิเลสตัวนี้ มันมีหนาทึบอยู่ ถึง 4 ชั้น เราลอกตามชั้นที่ 1 ตาม พระโสดาบัน ลอกชั้นที่ 2 ตาม พระสัทธาคามินี้ เมื่อจะเข้าถึงพระอนาคามิ เราก็ต้องลอกกิเลสตัวนี้ในชั้น ที่ 3 ตามพระอนาคามิ เช่นเดียวกัน

จงหมั่นพิจารณา ความไม่สวยไม่งาม ความหนัก ความเหนียว ความไม่เที่ยงแท้ ที่มีอยู่ในร่างกายแห่งตน พิจารณาถอดถอน แยกจิตออกจากกาย แยกกายออกจากจิต เพื่อ ที่ลูกนั้นจะได้ละกิเลสตัวยึดตัวว่าเป็นตัว ยึดตนว่าเป็นตน ว่าเป็นของตัวของตน จะได้ละ กิเลสข้อนี้ได้ลูก

แล้วต่อไป เมื่อละกิเลสตัวนี้ได้เบาบางในระดับที่ 3 ที่มากกว่าพระอริยเจ้าในระดับ ที่ 2 คือพระสัทธาคามินี้แล้ว ก็จงพิจารณาให้ตนนั้นเข้าถึง และเข้าใจ ในองค์พระพุทธร ว่า พระพุทธรเจ้าตรัสรู้เรื่องอะไร ท่านนั้นไปนิพพานแบบไหน ท่านประพฤติปฏิบัติเช่นไร

จงพิจารณานำพาจิตของตนให้เข้าถึงองค์พระพุทธรให้เข้าถึงองค์พระธรรม ว่า พระ ธรรมคำสอนสั่งนั้น สอนเรื่องอะไร ละกิเลสแบบไหน เลื่อนระดับภูมิจิตภูมิธรรมของตนเอง ให้เข้าใจธรรมที่ละเอียดมากยิ่งขึ้น

จงฝึกฝนตนให้ เข้าใจในพระสงฆ์ ที่พระพุทธรองค์ทรงได้ตั้งองค์แห่งพระสงฆ์ขึ้น ด้วยศีล ด้วยการที่ประพฤติปฏิบัติ ตามแนวทางแห่งองค์พระพุทธรเจ้า เพื่อประกอบเป็น องค์พระรัตนตรัยดีงามอย่างไร ให้เข้าถึงองค์พระสงฆ์ ให้ละเอียดลึกมากยิ่งขึ้น

จนตนนั้น สามารถเข้าใจองค์พระพุทธร องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ ได้ลึกซึ้ง ละเอียดอ่อนและทำความเข้าใจในการทำความดีทั้งหลาย ในสิ่งที่ลูก ควรรักษาศีล ควรทำ ทาน ควรดูแลจิตแห่งตนให้มีสมาธิ ให้มีสติ มีปัญญา

สิ่งเหล่านี้ ควรที่จะทำตนให้เข้าถึง ให้ละเอียดมากขึ้น จนไม่มีความลังเลสงสัย จน
ตนนั้น เข้าถึงความละเอียด ในระดับที่ 3

พระยารธรรมเอย.. กิเลสเหล่านี้ เป็นสิ่งที่พระโสดาบัน ก็ละได้แล้ว แต่ว่าเป็นสิ่งที่
เข้าถึงลึกต่างกันลูก ระดับของพระโสดาบัน ก็เป็นระดับหนึ่งของความรู้แจ้งเข้าใจ เพียงแต่
มั่นใจ แต่ว่าพระสภิกษาคามี เข้าถึงระดับที่ 2 พระอนาคามี จะเข้าถึงความละเอียดอ่อน
ของเรื่องเหล่านี้ เข้าไปจนถึงระดับที่ 3 มันก็จะเป็นระดับๆ ไป แห่งความละเอียดอ่อน
มันต่างกันตรงนี้แหละลูก คือ เราได้มาตั้งแต่การเป็นพระอริยเจ้า ตั้งแต่ระดับที่ 1 แล้ว
แต่ความละเอียดอ่อน และลึกของการเข้าใจ การประพฤติปฏิบัติ นั้น มันละเอียดต่างกัน
เราแค่ฝึกฝนตนเอง ให้เข้าถึงความละเอียดเหล่านี้ มากยิ่งขึ้น

ข้อต่อไป สิ่งต่อไป ที่เราควรพิจารณาให้ลึก ตรึกตรองให้เข้าถึงความละเอียด
ก็คือ การรักษาศีลที่บริสุทธิ์ รักษาด้วยกาย วาจา ใจ เลื่อนจากการรักษาศีล 5 เป็นการ
รักษาศีล 8 พระอนาคามี ต้องรักษาศีลพรหมจรรย์ ต้องละกามคุณต่างๆ ได้

พระยารธรรมเอย.. ต้องทำความเข้าใจให้ละเอียดอ่อน ในเรื่องของศีลให้มากขึ้น
กว่าที่เราเคยรักษามา เคยปฏิบัติมา เคยเข้าถึงมาคือขยับให้ลึกเข้าไปอีกหน่อย และการที่
เรานั้นจะสามารถเข้าถึงความ เป็นพระอนาคามีนั้น ก็ยังต้องละกิเลสได้เพิ่มอีก 2 ข้อ
นอกเหนือจากที่เราเคยทำมา จากการเป็นพระอริยบุคคลขั้นที่ 1 ขั้นที่ 2 ขั้นที่ 3

และละกิเลสเหล่านี้ ได้ลึกในระดับที่ 1 ที่ 2 และละให้เข้าถึงระดับที่ 3 เราควร
ที่จะละกิเลสได้เพิ่มอีก 2 ตัว คือ ความไม่ลุ่มหลงในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ไม่ยึดติดใน
รูป ไม่หลงในรูป ไม่ยึดติดในรส ไม่ยึดติดในกลิ่น ในเสียง สัมผัส และลุ่มหลงในสิ่งทั้งหลาย
เหล่านี้

ฉะนั้น..เราจึงควรฝึกฝนตนเอง ให้พิจารณา...

การมีรูป การเสื่อมไปแห่งรูป

การหลงในรส การเสื่อมไปแห่งรส

การหลงในกลิ่น ในเสียง ในสัมผัส

และการเสื่อมไปแห่ง กลิ่น เสียง สัมผัส เหล่านี้ อย่างชัดเจน

จนเราสามารถที่จะถอดถอนสิ่งเหล่านี้ ออกจากจิตใจของเราได้ ควรฝึกเช่นนี้ เพื่อ
ละกิเลสตัวนี้ และควรฝึกละกิเลสตัวต่อไปอีก ก็คือ ควรที่จะฝึกละอารมณ์แห่งความซัดเคือง
ใจ ไม่พอใจ โกรธ อาฆาตแค้น พยาบาท

สิ่งเหล่านี้ ควรพิจารณาให้เห็นความทุกข์ที่ซ่อนอยู่ในความโกรธ ความขัดเคืองใจ ความไม่พอใจเหล่านี้ ฝึกให้เห็นเป็นธรรมดา ของสิ่งทั้งหลายที่มันมีกิเลส มันก็ยอมทำตาม กิเลส เห็นเป็นธรรมดา

ในความดีกับความไม่ดี ในถูกกับผิด ให้เห็นเป็นธรรมดา
จนจิตใจของเราตั้งมั่นอยู่ในความนิ่ง
ไม่มีความพอใจ ไม่พอใจ ไม่มีความคับแค้นใจ หรือโกรธใคร
แบบที่ว่าขังความโกรธนั้นไว้ ต้องพิจารณาให้เห็นสิ่งเหล่านี้
และถอดถอนดับกิเลสเหล่านี้ให้ได้
ลูกนั้นก็จะสามารถเข้าถึงการเป็นพระอนาคามี

พระยาธรรมเยย.. ในตอนท้าย หรือช่วงที่ 2 ที่เราควรปฏิบัติ ก็คือ นำพาตน ฝึกฝนตน ให้เข้าถึง เข้าใจ การละสังขโยชน์ ทั้ง 5 ข้อ ให้ละเอียดมากยิ่งขึ้นกว่าพระสกิทาคามี ให้อยู่ในระดับที่ลึกเข้าไปอีกเลื่อนภูมิจิตภูมิธรรมให้สูงขึ้น ให้เกิดความรู้แจ้ง ละเอียด รส กลิ่น เสียง สัมผัส อารมณ์ความไม่พอใจ ขัดเคืองใจให้ได้ 2 ข้อนี้ มาบวกอีก 3 ข้อ ที่เรามีอยู่แล้ว ได้อยู่แล้ว และพาทั้ง 5 ข้อนี้ เข้าไปสู่ความเข้าใจที่ลึกขึ้น

และสามารถประพฤติปฏิบัติตน จนอยู่ในความสุข ความสงบได้ จนตั้งมั่นอยู่ใน อารมณ์ ที่มีอารมณ์เหล่านี้ คือ อารมณ์ที่อยู่เหนือสิ่งที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น มีศีล 8 เป็นปกติ เข้าใจในองค์พระพุทธ องค์พระธรรม และองค์พระสงฆ์ คุณงามความดีทั้งหลาย ละเอียดมากกว่า พระสกิทาคามีสามารถละความลุ่มหลง ในรูป รส กลิ่น เสียงสัมผัส ธรรมารมณ์ได้ สามารถทรงอารมณ์อยู่บนความนิ่งเฉย ไม่มีความพอใจ ไม่พอใจ ขัดเคืองใจ หรือผูกโกรธกับใคร ต้องทรงอารมณ์เช่นนี้ไว้ อยู่ตลอดเวลา จนจิตนั้นสงบ จนจิตนั้นไม่ทุกข์ ไม่ปนเปื้อนกับกิเลสที่จรไปจรมาไม่ขังทุกข์เหล่านั้นเอาไว้ จิตตั้งมั่นอยู่กับ อารมณ์ แห่งพระนิพพาน

นั่นแหละลูก คือ บุคคลที่สามารถฝึกฝนตนจน เข้าถึงความ เป็นพระอนาคามี ได้ เช่นนี้ล่ะ.. พระยาธรรม ลองนำไปประพฤติปฏิบัติดู ลองฝึกฝนดูตั้งแต่ขั้นตอนแรกๆ จนถึง ขั้นตอนสุดท้าย ค่อยๆ ฝึกขยับขึ้นมา เช่นดังที่กล่าวมาแล้วนั่นล่ะ

พระยาธรรม : สาธุเจ้าค่ะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ที่ทรงเมตตาแสดง ธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไปประพฤติปฏิบัติตาม เจ้าค่ะ

วันนี้ ลูกคงต้องขอกราบลาก่อนนะเจ้าค่ะ ไว้ลูกจะมาเฝ้าฟังธรรมใหม่อีกเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 314 **อานิสงส์ของการเป็นพระอนาคามี**

ในเช้าของวันที่ 13 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกจะขอเข้าเฝ้าทูลถามถึงเรื่องที่คุณนั้นยังมีข้อสงสัย และปรารถนาที่จะรู้ถึงเรื่องนั้นอยู่นะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. คุณนั้น มีข้อสงสัยว่าอย่างไรเล่า คุณนั้นปรารถนาที่จะรู้ถึงเรื่องอะไรเล่า จงกล่าวธรรมนั้นมาเถิด

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ

พระพุทธองค์เจ้าขา.. คือว่าคุณมีความปรารถนาที่จะทราบว่า ถ้าหากว่าเรามุ่งมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติ จนเรานั้นเข้าถึงการเป็นพระอริยเจ้าในระดับที่ 3 คือ เป็นพระอนาคามี แล้วนะเจ้าคะ เราจะได้รับอานิสงส์ผลบุญ หรือว่าเราจะได้รับอานิสงส์อะไรบ้างล่ะเจ้าคะ ในการเป็นพระอนาคามี

ขอพระพุทธองค์ โปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ทำความเข้าใจ และนำไปเผยแพร่ ประพฤติปฏิบัติตามกันด้วยเจ้าคะ

พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ลูกก็ตั้งใจฟังให้ดี เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนะ.. พระยารธรรม.. การที่เราฟังเฉยๆ เราย่อมไม่เข้าถึงความรู้สึกแห่งพระอนาคามี ว่าพระอนาคามีนั้น มีสภาวะธรรม ความสุข อานิสงส์ที่ได้รับเป็นแบบไหน เรื่องของพระนิพพานก็ดี เรื่องของการละกิเลสได้ในระดับต่างๆ ก็ดีแท้ที่จริงแล้ว เรื่องเหล่านั้น มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เป็นที่เรื่องที่จะอธิบายให้อีกคนหนึ่งเข้าใจ และเข้าถึงได้อย่างที่สุคนธ์มันเป็นเรื่องที่ยาก

ฉะนั้น..จงปล่อยจิตปล่อยใจของคุณนั้น ให้มันคลายจากความกังวลต่างๆ เสียก่อน ทำใจ ให้บริสุทธิ์ ดุจดวงแก้วดวงธรรม ในดินแดนนิพพาน น้อมรับพลังที่เย็น สู่ศูนย์กลางกาย จนดวงจิตของคุณสว่างไสว จนดวงจิตของคุณตั้งมั่น จดจ่ออยู่กับอารมณ์ของธรรมที่ได้กล่าวไป ตั้งมั่นจดจ่อ ทำความเข้าใจในอารมณ์ที่ได้กล่าวไป ด้วยจิตด้วยใจ ลูกจึงจะ

สามารถที่จะสัมผัสความรู้สึกของพระอริยเจ้า ระดับต่างๆ หรือว่า ระดับที่ 3 ที่เรากำลังจะพูดถึงต่อไปนี้ ลูกจึงสามารถที่จะรู้สึกสัมผัส และเข้าใจอย่างแท้จริง อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. ควรที่จะปรับจิตปรับใจของตนให้มันเบา ให้มันสบาย ให้มันว่าง คลายจากทุกสิ่ง ทุกอย่างเสียก่อน หายใจเข้าลึกๆ ปล่อยจิตใจให้ว่างๆ จิตนั้นให้จดจ่อ ตั้งมั่นอยู่กับเสียงธรรม ถ้าพร้อมแล้ว ก็จงพิจารณาตามเช่นนี้เถิด

บุคคลที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนเข้าถึงความเป็นพระอนาคามีนั้น ย่อมเป็นผู้ที่ได้รับอานิสงส์คือมีความสุขมาก เหลือความทุกข์เพียงเล็กน้อย เป็นผู้ที่ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกแล้ว

ภพชาติที่ยังอยู่ในกายหยาบ ที่เป็นพระอนาคามีในกายหยาบนั้น

จะเป็นภพชาติสุดท้ายแห่งการเกิด

เมื่อดับจากชาตินี้ไป ดับจากกายนี้ไป ก็ไม่ต้องกลับมาเป็นมนุษย์อีก สามารถที่จะบำเพ็ญ พิจารณาธรรมให้ถอดถอนกิเลสอันละเอียดนั้นทิ้งไป แล้วก็เข้าสู่พระนิพพานได้เลย โดยที่ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก

พระอนาคามี เป็นผู้ที่ทรงฌานถึงฌาน 4

เป็นผู้ที่มีพลังสมาธิกำหนดดวงจิตมาก

เป็นผู้ที่มีปัญญาแห่งธรรมมาก รู้เท่าทันกิเลสตัณหา สิ่งหลอกตาล่อใจต่างๆ

จนสามารถละกิเลสได้มาก ถ้าเทียบกับปุถุชนทั่วไป หรือว่าจะเปรียบกับพระอนาคามี พระสกิทาคามี ก็ถือว่าเป็นผู้ที่ละกิเลสได้ลึกกว่า มากกว่า

ฉะนั้น **พระยาธรรมเอย..** บุคคล ผู้ที่สามารถละกิเลสได้มากกว่า ละเอียดกว่า ย่อมเข้าถึงความสุขที่ละเอียดกว่า ย่อมเข้าถึงธรรม ที่ละเอียดมากกว่ากัน

ชีวิตของพระอนาคามี ที่มีอยู่ในกายหยาบจึงย่อมเป็นชีวิตที่มีความสุข ความสงบ เมื่อดับจากชาตินี้ไป จิตย่อมไปที่ที่ดี ชัดเกลากิเลสตัณหา ย่อมเข้าถึงพระนิพพาน

เมื่อมีจิตของตนที่ทรงอยู่ เมื่อมีจิตของพระอนาคามี ที่ยังอยู่ในกายหยาบ คือยังไม่ดับจากขันธหันธ์นี้ไป พระอนาคามีเหล่านั้น ก็ย่อมเป็นสุข ย่อมไม่มีความรุ่มร้อน เรำร้อน ควบคุม ครอบงำจิตใจของเขา ย่อมมีความสุข แม้ยามที่มีชีวิตอยู่ หรือชีวิตหลังความตาย เช่นนี้ละ

พระยาธรรม.. อานิสงส์แห่งพระอนาคามี ที่ได้รับอานิสงส์คือ สุขมาก สุขละเอียด ทุกข์น้อย อานิสงส์ คือ ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก ถึงนิพพานแน่นอนในชาตินั้น ถึงแม้ว่าไปเลย

ไม่ได้ ก็ยอมสามารถอธิษฐานชำระล้างกิเลสจนหมดในโลกทิพย์ แล้วก็เข้าสู่พระนิพพานได้
อานิสงส์ คือ..มีความสงบมาก มีปัญญามาก รู้แจ้ง รู้เท่าทันกิเลสตัณหา จนไม่มี
กิเลสตัณหาใดที่จะครอบงำจิตใจให้เศร้าหมอง เช่นนี้ละ..พระยาธรรม..คือ อานิสงส์ความ
สุข ที่พระอนาคามีนั้นได้รับ

พระยาธรรมเอย.. เมื่อได้รู้ถึงอานิสงส์ที่พระอนาคามีนั้นได้รับแล้ว ก็ลองทำจิต
ทำใจให้เบาแล้วทรงอารมณ์ของตน อยู่ในความรู้สึกแห่งพระอนาคามี ดูว่าสุขนั้น สุขเช่น
ไรเล่า

ปล่อยจิตใจให้ว่าง ให้เบา น้อมดวงแก้วดวงธรรมที่สว่างไสวมาสู่กายตน

จนกายนั้นเบาสบาย แล้วก็พิจารณาตามเสียงธรรมที่ได้ฟัง

เรานั้น รู้แล้ว เข้าใจแล้ว ว่ากายนี้ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา เป็นของไม่มีอยู่จริง
เราไม่มีอยู่ในกาย กายไม่มีอยู่ในเรา

กายนี้เป็นของไม่เที่ยงแท้ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป

กายนี้มีแต่ความเหนียวหนึบ เต็มไปด้วยความทุกข์ คือภาระหน้าที่การดูแลกายนี้
ชวนขวยสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกายนี้ คือความทุกข์ แยกความทุกข์ ความเจ็บ ความป่วย ความ
แก่ และความตาย การพลัดพรากจาก เอาไว้ในกายนี้ทั้งนั้นเลย

เราจึงควร ควรที่จะทำความรู้แจ้ง ปล่อยวางกายเสียเถิดหนา อย่ายึดติด ยึดมั่น
ถือมั่นกับมันเลย หายใจเบาๆ ทิ้งกายนี้ปล่อยมันไป วางมันไปโดยจิตใจไม่ติดพัน ไม่ยึดใน
กาย ใจของเรายอมรู้สึกเบาสบาย และมีความสุข

เมื่อเรานั้นได้พิจารณาถอดถอนกายนี้แล้ว เราก็ลองระลึกนึกถึง องค์พระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเป็นแก้วใส อยู่ในดินแดนพระนิพพาน พระองค์ท่านเป็นดวงจิตที่ปราศจากเชื้อ
กิเลสและตัณหา ท่านทรงสง่าและงดงาม เป็นอิสระ ส่งพลังที่เย็น มาสู่ตัวของเรา

พระธรรมคำสอนของท่าน สว่างไสว ส่องทางให้จิตทั้งหลาย ได้เดินไปในทิศทาง
ที่ถูก ที่ดีที่ห่างจากกองทุกข์ คือ กิเลสตัณหาทั้งปวง

พระอริยสงฆ์ทั้งหลาย ผู้ปฏิบัติดีตามกฎของสงฆ์ที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติเอาไว้
จนได้ไปสู่ที่ที่ดี และสามารถสืบทอดธรรม สืบทอดพระพุทธศาสนามาถึงเรา แต่ละ
พระองค์ ก็นั่งอย่างสง่างาม เป็นสุขยิ่งนัก

เรานั้นเชื่อมั่นในองค์พระพุทธ

เชื่อมั่นในองค์พระธรรม

เชื่อมั่นในองค์พระสงฆ์

เชื่อมั่นในการทำดี ทั้งหลายทั้งปวง

โดยไม่มีจิตโต้แย้ง หรือว่าล่งเลสงสัยใดๆ

จิตของเราย่อมเบาสบาย และมีความสุขยิ่งนัก

พระยารธรรมเอย.. ต่อกไป จงพิจารณาตามนี้เถิด เรานั้น สามารถที่จะรักษาศีล 8
บริสุทธิ เรานึกถึงศีลแต่ละข้อ ที่เรารักษาถึง 8 ข้อขึ้นไป

ศีล เป็นเกราะป้องกันเราเอาไว้แต่ละชั้น เพื่อไม่ให้กิเลสและตัณหา เข้ามาทำให้
เราเศร้าหมอง

ศีล ป้องกันเราถึง 8 ชั้น เท่ากับว่ากิเลสตัณหาห่างออกจากตัวเราไปได้ไกลพอควร
ตัวเรา อยู่ในกรอบของศีล 8 มีพลังของศีลนั้น คลุมกายของเรา สว่างไสว จิตใจของเรา
ปราศจากความคิดที่จะไปเจือปนกับกิเลสตัณหา คำพูด และการกระทำ จิตเรที่ตั้งมั่นอย่าง
บริสุทธิ อยู่ในกรอบของศีล เรานั้น ย่อมไม่เร่าร้อน เรานั้นย่อมเหมือนบุคคลผู้มีกำแพงกัน
ความทุกข์ไว้ถึง 8 กำแพง ใจของเราตั้งมั่นนึกถึงศีลอันบริสุทธิ ที่ครอบจิตใจของเราเอาไว้
ช่างมีความสุข เบาสบายยิ่งนัก

ต่อกไป เราก็ระลึกรู้การมณเฑียรอยู่เหนือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ เรามีดวง
ปัญญาที่สว่างไสว รู้แจ้งในสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวง จนเราไม่หลงในรูป ไม่หลงในรส
ในกลิ่น ในเสียง สัมผัสต่างๆสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เราไม่มีความต้องการสิ่งใด ไม่จำเป็นต้อง
ยึดติด หรือขวนขวายสิ่งใด เพื่อได้มาครอบครอง จิตใจของเราย่อมเบาสบาย เพราะไม่ต้อง
ดิ้นรนไปยึดติดกับสิ่งใดๆ อีกต่อกไปแล้ว

เรานั้นสามารถละรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส สิ่งที่จะมาทำให้เราต้องไปดิ้นรน
ขวนขวาย เพื่อได้มา ต้องผิดศีลผิดธรรม เพื่อได้มาจิตใจของเราไม่ต้องไปเร่าร้อนอีกต่อกไป

และเราก็สามารถมีดวงปัญญาสว่างไสวพอ ที่จะรู้แจ้ง เข้าใจตามความเป็นจริงใน
เรื่องของการกระทำของบุคคลผู้อื่น หรือสิ่งทั้งหลายที่เกิดขึ้น จนไม่มีความไม่พอใจ ความ
ขัดเคืองใจ ความอาฆาต พยาบาท ความโกรธ ที่จะขังความโกรธเหล่านั้นเอาไว้ สิ่งเหล่านั้นไม่มี

ความพอใจ ความไม่พอใจ ไม่มี ตั้งจิตทรงอารมณ์ไว้ อยู่ในความสว่าง ความรู้แจ้ง
โดยที่ไม่มีทุกข์อันใดเลย จิตใจย่อมสงบ ตั้งมั่น ระลึกรู้ถึงพระนิพพานเป็นอารมณ์ ไม่มี
สิ่งใดเข้ามาทำให้เราต้องเป็นทุกข์ได้อีก อย่างนี้ละ..**พระยารธรรม..** คือ อารมณ์แห่ง

พระอนาคามี ที่ทรงไว้อยู่ตลอดเวลา

เป็นผู้รู้แจ้ง ถอดถอนตัวตนของตน

ถอดถอนความลึกลับสงสัย

ถอดถอนสิ่งที่ตนนั้นจะลุ่มหลง ทำให้ตนเป็นทุกข์ คือรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสต่างๆ

ถอดถอนความเศร้าหมองความทุกข์ใจ คือ ความไม่พอใจ

ถอดถอนสิ่งต่างๆ ทั้งหลายที่ไม่ดี

แล้วก็สามารถอยู่ในกรอบของศีล 8 อันบริสุทธิ์

จิตนั้น ย่อมพ้นจากความทุกข์เพราะไม่ยึดติด ไม่พัวพันกับสิ่งใดอีกต่อไปแล้วจิตจึงทรงอยู่ในความสุข เป็นอารมณ์ที่คล้ายคลึงกันกับพระอรหันต์ และไม่ทุกข์ไม่ร้อนมาก มีเพียงความทุกข์ ที่ยังเหลืออยู่เพียงแค่นี้เล็กน้อย

พระยารธรรมเอย.. นี้ละลูก คือ สิ่งที่พระอนาคามีเป็นอยู่ ที่นี้ลูกพอจะเข้าใจหรือยัง ว่าพระอนาคามีนั้นเป็นสุข สุขนั้นเป็นเช่นไร ดวงจิตทั้งหลาย ที่ท่องเที่ยวไปในวัฏสงสารอย่างไม่รู้จบ บุคคลทั้งหลายเหล่านั้น เป็นทุกข์มาก เพราะอยู่กับกิเลสตัณหา ตกเป็นทาส กิเลสตัณหา ถูกกิเลสตัณหาครอบงำ ให้ต้องเดินไปตามเชื้อแห่งกิเลส และ เป็นไปตามการกระทำแห่งตน เวียนเกิด เวียนตาย

แต่บุคคล ผู้ที่เป็นพระอริยเจ้านั้น คือ ผู้ที่สามารถถอดถอนตน นำพาตนออกจากที่นั่น ซึ่งแน่นอนละ พระยารธรรม.. ใครที่สามารถลดละเชื้อแห่งความทุกข์ในตนได้มากเพียงใด ทุกข์ก็ย่อมเหลือน้อยเพียงนั้น

กิเลสและตัณหา เชื้อแห่งความรัก โลภ โกรธ หลง นั้น มันเป็นเหตุแห่งทุกข์ทั้งปวงมันคือ เชื้อแห่งความทุกข์ พระอนาคามี เป็นผู้ที่สามารถละมันได้มาก เท่ากับว่าฆ่าเชื้อแห่งความทุกข์ในดวงจิตของตน จนใกล้จะหมด

ฉะนั้น ลูกเอ๋ย.. พระอนาคามี จึงเป็นสุข จึงไม่ทุกข์มากเหลือความทุกข์เล็กน้อย ไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป เป็นผู้ที่เข้าถึงกระแสแห่งพระนิพพาน เป็นแน่แท้ อย่างนี้ละ.. พระยารธรรม.. คือ อานิสงส์แห่ง พระอนาคามี

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ..

กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง และนำไปประพฤติปฏิบัติตาม เจ้าค่ะ ลูกพอเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะว่า พระอนาคามีนั้นได้รับอานิสงส์เช่นไรบ้าง และพระอนาคามีนั้น ทรงอารมณ์แบบไหนบ้าง ลูกพอจะเข้าใจแล้วเจ้าค่ะ

ลูกจะพยายามประพฤติปฏิบัติ ตามคำสอนของพระองค์ เพื่อเข้าถึง ความเป็นพระอนาคามี
ลูกจะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์มาก

และจะนำธรรมนี้เผยแพร่ให้ญาติธรรมทั้งหลายได้ฟัง และน้อมไปปฏิบัติตาม
เพื่อจะได้เข้าถึง และได้รับอานิสงส์ความสุข เช่นดังพระอนาคามีเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 315 **การแบ่งระดับพระอนาคามี**

ในเช้าของวันที่ 14 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูป องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูป องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. วันนี้ ลูกมีคำถามที่จะถามถึงเรื่องของพระอนาคามีนะเจ้าคะ คือว่าลูกเกิดความสงสัยว่า พระอนาคามีนั้น มีการแบ่งเป็นรูปแบบ หรือระดับการปฏิบัติ คือ ระดับพระอนาคามี แบบหยาบ แบบกลาง หรือละเอียดนะเจ้าคะ มีการแบ่งแยกไว้เช่นนี้ด้วยหรือเปล่าเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ ให้ลูกได้ฟัง ทำความเข้าใจ และนำไปเผยแพร่ ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าคะ”

พระพุทธรูป : ดีแล้วละ พระยารธรรมเอย.. ถ้าอย่างนั้น ก็จงตั้งใจฟังไว้ให้ดี พิจารณาตามธรรมที่ได้ยิน ได้ฟังนั้น ให้เข้าใจ เข้าถึงอย่างแท้จริง น้อมนำไปประพฤติปฏิบัติ และเผยแพร่ จะได้ไม่ผิดไปจากความเป็นจริง

ลูกเอ๋ย.. จงตั้งใจตั้งใจปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างที่ทิ้งไป หายใจเข้าลึกๆ น้อมเอาดวงแก้วดวงธรรมเข้าสู่ศูนย์กลางกายของตนให้สว่างไสว ให้จิตของลูกนั้น มีปัญญาแห่งธรรมที่จะมองเห็น พิจารณาตามธรรมที่ได้ยินนั้น อย่างแตกฉานและเข้าใจ

พระยารธรรมเอย.. พระอนาคามีนั้น เป็นผู้ที่สามารถประพฤติปฏิบัติตน จนไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไปแล้ว แม้แต่เพียงแค่ชาติเดียวก็ไม่ต้องมาเกิด พระอนาคามี หมายถึง ผู้ที่ไม่ต้องเกิดอีกต่อไป

ฉะนั้น.. การที่จะแบ่งแยกว่ามีรูปแบบอย่างนั้นอย่างนี้ จึงเป็นสิ่งที่ทำให้ธรรมนั้นดูยาก ดูแล้วมีงงสับสน ยิ่งจะทำให้ผู้คนไม่เข้าใจในสิ่งที่ได้แบ่ง ได้แยกรูปแบบเอาไว้ เพราะว่าพระอนาคามี เป็นผู้ที่อยู่ในช่วง ในขั้นตอนที่จะต้อง ขัดเกลากิเลสตัณหา กรรมวิบากแห่งตนให้หมด ให้ขาวสะอาด ดับอัตตาตัวตน ดับทั้งเรื่องดีและไม่ดี เพื่อเข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์

ฉะนั้น.. จึงมีเรื่องละเอียดอ่อน เยอะแยะมากมายเลยทีเดียว ให้พระอนาคามีแต่ละ

องค์ ต้องทำตามเหตุของแต่ละดวงจิต ที่มีกรรมดี หรือกรรมชั่วมาในรูปแบบใด เป็นสิ่งที่ละเอียด

ลูกเอ๋ย.. บุคคลผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงการเป็นพระอนาคามี แล้วเท่านั้นที่จะเข้าใจเส้นทางแห่งตน ว่าต้องประพฤติปฏิบัติดีการเกิด ชำระล้างกิเลสแห่งตนในครั้งนี้อย่างไร

เพราะถือเป็นเรื่องสำคัญแห่งการคัดกรองดวงจิต เพื่อที่จะถึงซึ่งพระนิพพานอย่างแท้จริงการจำแนกเป็นรูปแบบต่างๆ จึงไม่ได้จำเป็นที่จะต้องจำแนกออกมา บางคนก็ชำระได้ไว บางคนก็ชำระได้ช้าหน่อย แต่ก็ถึงนิพพานเหมือนกัน

พระยารธรรมเอ๋ย.. เรื่องบางเรื่อง มีสิ่งที่เป็นปลีกย่อย หรือละเอียดอ่อนมากเกินไป บางครั้งหยิบยกมาพูดมากแล้วโดยทั้งหมด ก็สร้างความสับสน เป็นเหตุขวางทางพระนิพพาน ให้กับดวงจิตทั้งหลายผู้เดินตามเท่านั้น

ฉะนั้น..จึงไม่จำเป็นที่จะต้องมาแบ่ง แยกว่า จะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ให้มันยุ่งยากมากเกินไป

เอาไว้ถ้าใครปฏิบัติจนถึงขั้นเป็นพระอนาคามีแล้ว บุคคลผู้นั้นย่อมรู้ได้เฉพาะตนว่า ต้องทำอะไรในสิ่งที่ตนต้องทำ กรรมดีต้องวางแบบไหน กรรมชั่วต้องล้างยังไง ตนนั้นต้องประพฤติปฏิบัติเช่นไร บุคคลผู้นั้นจะรู้ได้เฉพาะตน

ส่วนเรื่องของการแบ่งเป็นระดับ ระดับพระอนาคามี แบบหยาบ แบบกลาง และแบบละเอียด นั้น ถ้าจะแบ่ง ก็แบ่งได้เป็น 3 ระดับ เช่นนี้ละลูก แต่ก็ไม่ได้มีความจำเป็นอะไรเหมือนกัน ที่จะต้องแบ่งเป็น 3 ระดับเช่นนี้

เพราะยังไงก็จะเข้าถึงพระนิพพาน เป็นแน่แท้ ยิ่งพระอนาคามี ก็เป็นผู้ไม่กลับมาเกิดอยู่แล้วจึงไม่ได้มีความจำเป็นอะไร ที่จะต้องไประบุงความละเอียดอ่อนมากมายให้สับสน

เพียงแต่ตัวของเรา ผู้ประพฤติปฏิบัติ จนถึงความเป็นพระอนาคามีนั้น ก็จะได้ด้วยตนว่า ตนสามารถที่จะขัดเกลากิเลสต้นหาของตน ได้มากแล้วหรือยัง ยังเหลืออีกมากหรือเปล่า แล้วก็มุ่งมั่นทำไป

ฉะนั้น **ลูกเอ๋ย..** เรื่องของพระอนาคามี ที่จะแบ่งเป็นรูปแบบนั้น รูปแบบนี้ หรือจะแบ่งเป็นระดับการปฏิบัติ คือ ต้น กลาง ปลาย หรือหยาบ กลาง ละเอียดนั้น จึงเป็นสิ่งที่ไม่ได้สำคัญอะไรมากนัก ที่สำคัญคือปฏิบัติตนให้ถึงซึ่งความเป็นพระอนาคามี นั้นละสำคัญ

เพราะถ้าถึงความเป็นพระอนาคามีแล้ว ยังไงก็ไม่เกิดอีก

ฉะนั้น.. ก็เหลือเพียงเวลาที่ชำระ มาก น้อย ตามกิเลสกรรมที่ตนนั้นมี ที่ตนนั้นทำ จึงเป็นเรื่องที่จะรู้ได้เฉพาะตน

พระยารธรรมเอย.. แบ่ง กับไม่แบ่ง ก็มีค่าเสมอเหมือนกัน แบ่งไปก็ยิ่งสับสนวุ่นวาย รู้แต่ว่าตัวเรา ต้องชำระอะไรบ้าง ที่เป็นกรรมวิบาก และกิเลสที่เหลืออยู่ รู้แต่ว่าตนจะทำ ยังไงให้ละสังโยชน์อีก 5 ประการ ให้ได้เพิ่มขึ้นเท่านั้นก็พอ

แต่ละคน มีความแตกต่างโดยรายละเอียดมากมาย ในแต่ละดวงจิต จงประพฤติ ปฏิบัติให้เข้าถึงกันเถิด..พระยารธรรม แล้วตนก็จะรู้ด้วยตนเอง

ไม่ต้องกลัวว่าพอไปถึงการเป็นพระอนาคามีแล้ว จะไม่รู้ไม่มีหนทางไม่มีแนวทาง ที่จะไปต่อเพราะตนไม่รู้ระดับของการปฏิบัติ ว่าเป็นแบบหยาบ แบบกลาง หรือละเอียด แล้ว เพราะตนไม่รู้ว่าตนเป็นพระอนาคามีในรูปแบบไหน ไม่ต้องห่วงเรื่องเหล่านี้เลย เพราะ ถ้าตนสามารถประพฤติปฏิบัติจนเข้าถึงความเป็นพระอนาคามีแล้วนั้นจะรู้ด้วยตน

ลูกเอ๋ย.. เหตุที่แบ่งพระอริยเจ้า เป็น 4 ระดับ ก็เพื่อรู้ว่าตนปฏิบัติถึงขั้นการบรรลु ธรรมระดับใดแล้วเท่านั้น เพื่อให้ตนจะได้มีจุดมุ่งหมายในแต่ละจุด เพื่อเข้าถึงพระนิพพาน จึงจำเป็นต้องแบ่งแยก เพราะมีความแตกต่างสำคัญอยู่มาก

เช่น พระโสดาบัน เป็นผู้ที่ต้องมาเกิดอีกไม่เกิน 7 ชาติ ยังมีกิเลสมาก ละสังโยชน์ ได้น้อย ถ้าเทียบกับองค์พระอรหันต์

พระสกิทาคามี เป็นผู้ที่ยังต้องมาเกิดอีก 1 ชาติ ฉะนั้น จึงเป็นผู้ละกิเลสได้น้อย กว่าพระอรหันต์อยู่มาก ยังคงต้องกลับมาเกิด เพื่อสร้างความดี ชำระกิเลสค้นหาแห่งตน อีก 1 ชาติ

ฉะนั้น.. จึงแบ่งแยกให้เห็นชัดเจน เรื่องของการชำระกิเลส ที่ละเอียดขึ้นเรื่อยๆ มันมีความจำเป็นที่ต้องแบ่งแยกไว้

ลูกเอ๋ย.. ส่วนต่อไป พระอนาคามี เป็นผู้ที่ยังต่างจากพระอริยบุคคลขั้นที่ 1 และที่ 2 เพราะเป็นผู้ที่ถือศีล 8

เป็นผู้ที่ละสังโยชน์ได้ 5 ประการ

ฉะนั้น มีความแตกต่าง คือการไม่กลับมาเกิดอีก ไม่มีภพชาติให้ต้องเกิดอีกต่อไป มีเพียงหนทางเดียว ก็คือไปให้ถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ จะไวหรือช้า ก็ขึ้นอยู่กับแต่ละดวงจิต ซึ่งเป็นสิ่งที่ก็แตกต่างกัน

พระอรหันต์ นั้นเป็นผู้ที่ละกิเลสได้โดยสมบูรณ์ ละสังโยชน์ได้ 10 ประการ เป็นผู้ถึงพระนิพพาน.. แม้ยามที่มีชีวิตครองกายหยาบอยู่ก็ตาม ซึ่งถือเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้วโดยสิ้นเชิงนั่นละ

พระยารธรรม.. จึงมีการแบ่งแยก เพราะมีความแตกต่างกันอยู่มาก นั่นเป็นสิ่งจำเป็น พระโสดาบัน ก็เช่นเดียวกัน ที่ต้องแบ่งแยกว่า มี 3 รูปแบบ 3 ระดับ ของการปฏิบัติ แบ่งแยกให้เห็นอย่างชัดเจน เพราะแต่ละดวงจิต เหลือภพชาติของการที่ต้องกลับมาเกิดอีก มากน้อยต่างกัน บางคนต้องกลับมาเกิด ถึง 7ชาติ บางคน เกิด 6ชาติ 5ชาติ หรือ 1ชาติ 2ชาติ 3ชาติ แล้วแต่ แต่ละดวงจิต จึงเป็นเหตุที่จะต้องแบ่งแยก เป็นรูปแบบให้แตกต่างกันไป จำแนกออกมาเป็น 3 รูปแบบ ให้ทุกคนได้รู้อย่างชัดเจน มีความจำเป็นที่ต้องแบ่งแยก ระดับ หรือรูปแบบของการเป็นพระโสดาบัน

ส่วนพระสกิทาคามี นั้น เป็นผู้กลับมาเกิดอีก 1 ชาติ ยิ่งชาติไหน ต้องเป็นชาติที่สามารถที่ประพฤติปฏิบัติจนจบกิจ แห่งการกลับมาเกิดในชาตินั้น เป็นชาติสุดท้ายกลับมาเกิดอีก 1 ชาติเหมือนกัน จะถึงความเป็นพระอนาคามี หรือว่าถึงความเป็นพระอรหันต์เลย นั่นก็เป็นเรื่องความละเอียดอ่อนอีกอย่างหนึ่ง

แต่ที่แบ่งแยกไว้ ว่ามีระดับการปฏิบัติ ระดับหยาบ กลาง หรือละเอียดนั้น เพราะว่ายังคงต้องมุ่งสู่การเป็นพระอนาคามี หรือเข้าถึงพระอรหันต์เลย จึงแบ่งแยกไว้เล็กน้อย เพราะว่าเป็นผู้ที่ยังเหลือกิเลสอยู่มาก แต่ก็ไม่ได้จำแนกออกมาชัดเจน

ลูกเอ๊ย.. แคกล่าวถึงการปฏิบัติ เป็นพระสกิทาคามี แบบหยาบ กลาง หรือปลาย เปรียบเสมือนการเดินทางมุ่งหน้าเข้าสู่การจะเป็นพระอนาคามี หรือพระอรหันต์ ในชาติอีก 1 ชาติ ที่ต้องกลับมาเกิด จึงแบ่งไว้ให้รู้ว่าเหลือกิเลสมาก หรือน้อย ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ทุกคนจะได้หยิบยกมาพิจารณาตน

ส่วนพระอนาคามี เป็นผู้ไม่ต้องกลับมาเกิดอีก ความละเอียดของจิตที่จะต้องแบ่งแบ่งออกมา ว่าเป็นแบบหยาบ แบบกลาง หรือละเอียดนั้น จึงเป็นสิ่งที่แบ่งเพื่อให้รู้ก็ได้ หรือไม่แบ่งก็ได้

แต่ที่สำคัญ คือบุคคลผู้ที่เข้าถึงความเป็นพระอนาคามีนั้นย่อมรู้ได้ด้วยตน จึงไม่ได้สำคัญอะไรมากเท่าไร เพราะปฏิบัติมาถึงจุดนี้แล้ว ยิ่งไปถึงซึ่งพระนิพพาน

และตัวของเขานั้นเองละ..**พระยารธรรม** จะรู้ด้วยตัวของเขา ว่าเหลือกิเลสมากหรือ

น้อย แบบหยาบ ก็คือ เหลือกิเลสมากอยู่ แบบกลาง ก็คือ เหลือน้อยลง แบบละเอียด ก็คือ เหลือเพียงแค่น้อยนิดแล้ว ในเรื่องกิเลสการหลงดี หลงชั่ว หลงยึดตัว ยึดตนต่างๆ ว่าตนนั้นดี หรือว่าทำความดีไว้ได้มากแล้ว อย่างนี้นะลูก ก็จะต้องเหลือน้อย และน้อยลง ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมด เข้าสู่การเป็นองค์พระอรหันต์ เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. จึงไม่มีความจำเป็นต้องแบ่งต้องแยกให้มันงง ให้มันเกิดสิ่งที่ทำให้ สับสน กิดขวางความดีที่ตนจะทำ ทำให้มันถึงเกิดลูก แล้วก็พากันเข้าใจเอง

พระอรียเจ้าในระดับที่ 3 เป็นระดับของการคัดกรองกิเลสอย่างละเอียด..ลูกเอ๊ย.. เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน

ฉะนั้น..จะหมดไว หมดช้า ขึ้นอยู่กับผลของกรรม ที่แต่ละดวงจิตได้สร้าง ได้ทำมา แต่ไม่สำคัญหรอกลูก ว่าจะต้องเป็นแบบไหนยังไง เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจแล้วหรือยังเล่า ในการฟังธรรม เรื่องของการแบ่งแยก เป็นรูปแบบ หรือระดับ

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

พอจะเข้าใจบ้างแล้วละเจ้าค่ะ ว่าแท้ที่จริง การแบ่งแยกไปมากก็มีแต่จะก่อให้เกิด ความสับสน เพราะยังไงก็ถึงซึ่งพระนิพพานเหมือนกัน ไม่ได้มีความแตกต่างอะไรกัน จะไวหรือช้าก็ถึงเหมือนกัน เพราะว่าพระอนาคามี คือผู้ไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว

บุคคลผู้ที่ปฏิบัติถึงจุดของการสำเร็จบรรลุปะเป็นพระอนาคามี ท่านนั้นก็จะรู้ได้เฉพาะ ตนว่าจะต้องถอดถอนกิเลสตัวไหนไปบ้าง ยังเหลือตัวไหนมาก ตัวไหนน้อย ตนเป็นแบบ หยาบ กลาง หรือละเอียด จะรู้ได้เฉพาะตนเจ้าค่ะ

กราบขอบพระคุณพระพุทธรองค์ ที่ทรงเมตตาแสดงธรรมนี้ให้ลูกได้ฟัง นำไป ประพฤติปฏิบัติเจ้าค่ะ

สาธุ

ตอนที่ 316 **การสำเร็จของพระอนาคามี**

ในเช้าของวันที่ 15 เมษายน พ.ศ. 2561 ณ พุทธอุทยานกุสุวรรณ์

ข้าพระพุทธเจ้าเมื่อได้กราบนอบน้อมเข้าเฝ้าต่อองค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ท่านแล้วนั้น จึงได้เฝ้าทูลถามพระพุทธรูปองค์ท่านไป ดังนี้ว่า...

“ข้าแต่องค์พระพุทธรูปบิดา องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เจ้าขา.. พระอนาคามีนั้น มีการบรรลุถึงการเป็นองค์พระอรหันต์ ที่ใช้ช่วงเวลามากน้อยต่างกัน ที่มากน้อยต่างกันนั้น เป็นเพราะอะไรหรือเจ้าคะ ขอพระพุทธรูปโปรดทรงเมตตาอธิบายธรรมนี้ให้ลูกได้เข้าใจ อย่างละเอียดด้วยเจ้าคะ ลูกพอจะทราบว่า เป็นเพราะผลของกรรม ที่ทำมาทั้งดีและชั่ว แต่ลูกก็มีความปรารถนาที่จะเข้าใจ อย่างละเอียดนะเจ้าคะ”

พระยารธรรมเอย.. ดวงจิตทั้งหลาย ที่เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวิภังขณธรรมนี้ ทุกคนนั้น มีเหตุที่มีเหตุที่เป็น มีเหตุที่จะต้องดำเนินไป ตามเหตุนั้นแตกต่างกัน

ก็เป็นเพราะว่าแต่ละดวงจิตนั้น โคนกิเลสและตัณหานั้น ครอบงำแตกต่างกันไป

บางคนมีความโกรธมาก เลยสร้างกรรมแบบโกรธมาก

บางคนมีความโลภมาก เลยสร้างกรรมในรูปแบบของความโลภมาก

บางคนมีความหลงมาก เลยสร้างกรรมในรูปแบบหลงมาก

บางคนมีความรักมาก เลยสร้างกรรมในรูปแบบของความรักเอาไว้มาก

แต่ละดวงจิต ถูกเชื้อแห่งกิเลส แต่ละตัวครอบงำ มาก/น้อยต่างกัน คือ โดดเด่นไปในทางใด

ทางหนึ่ง เชื้อใดเชื้อหนึ่ง มากกว่าเชื้อตัวอื่น ที่นี้ การสร้างกรรม ก็เลยสร้างกรรม ตามเชื้อกิเลสแห่งตน ตัวไหนมากกว่า ก็ทำกรรมในรูปแบบนั้นมากกว่า

สั่งสมกรรมไม่ดีเอาไว้ ทำให้ตนนั้นต้องเป็นไปตามเหตุของกรรมที่ตนนั้นได้สร้าง ได้ทำเอาไว้ และกรรมดีก็เหมือนกัน ความดีมีตั้งหลายรูปแบบให้แต่ละคนเลือกที่จะทำความดี

บางคนทำทาน แต่ทานนั้นก็หลายอย่าง บางคนทานเพื่อที่จะทำในเรื่องที่จะสร้างปัญญาให้ตน เช่น สอนผู้อื่นให้ฉลาด สร้างหนังสือ สื่อธรรมะ สร้างหนังสือที่จะทำให้คนอื่นฉลาด เผยแผ่ธรรม

บางคนทำทานให้ในสิ่งที่เป็นวัตถุ สิ่งของ บางคน ก็ทำด้วยปัจจัยทรัพย์
บางคนก็ทานด้วยการมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อแก่ผู้อื่น ทั้งสิ่งของ ข้าวของ การช่วยเหลือ
ด้วยน้ำพักน้ำแรง การให้อภัยทาน อย่างนี้เป็นต้น

ความดีนะลูก มีหลายรูปแบบมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ทำให้แต่ละดวงจิตเลือกทำ ตาม
ความสะดวกของแต่ละคน

บางคนก็ชอบรักษาศีล ไปปฏิบัติถือศีล 8

บางคนชอบสวดมนต์

บางคนชอบทำสมาธิ

บางคนชอบทำทาน

บางคนชอบสั่งสมความเพียร ความอดทน สั่งสมความเมตตา

มีความดีมากมาย ลูก ที่จะให้ดวงจิตทั้งหลายเลือกเอาว่าจะทำความดีแบบไหน
และความดีแต่ละตัว ก็เลยเป็นเหตุให้ตนนั้น เป็นไปตามกรรมดีที่ทำนั้น และมีผลกรรมดีที่
ตนนั้นทำ กลับมาค้ำหนุนตน เลยมีผลกรรมดีที่แตกต่างกัน

บางคนฉลาดมาก แต่มีทรัพย์น้อย

บางคนมีทรัพย์น้อย ฉลาดน้อย

บางคนมีทรัพย์มาก แต่มีปัญญาน้อย

บางคนมีเพื่อนฝูง บริวารมากมาย แต่ว่าไม่มีปัจจัยค้ำหนุน คือปัจจัยสี่ เป็นอย่าง
นี้ละ

พระยาธรรม.. มันเป็นไปตามเหตุที่ตนได้สร้าง ได้ทำเอาไว้ บางคน ก็ทำความดี
ทั้งหมดโดยสมบูรณ์ เลยมีความดีค้ำหนุนทั้งหมดโดยสมบูรณ์ เช่นเดียวกันกับการทำความ
ชั่ว บางคนก็ทำความชั่ว ตามกิเลสทั้ง 4 ตัวโดยสมบูรณ์ ก็เลยมี ผลของกรรม ส่งผลมาโดย
สมบูรณ์ อย่างนี้ละ

พระยาธรรม.. คือ ความละเอียดแห่งผลของกรรมดี และกรรมชั่ว ของดวงจิต
แต่ละดวง ที่สะสมและทำมา บางคนไม่ได้ทำชั่วมาก แต่ความดีก็สั่งสมไว้น้อย เมื่อคิดจะ
ทำดี ก็ต้องสร้างความดีมากขึ้นให้มาก มากพอที่จะชำระกิเลสที่มีอยู่ในตน

บางคนทำความดีมาก แต่ก็มีการวิบาก สิ่งไม่ดีที่ตนเคยทำเอาไว้มากเหมือนกัน
จึงต้องทำ ความดีให้มากยิ่งขึ้นไปอีก เพื่อข้ามพ้นอุปสรรค คือกรรมที่กีดขวางตน และกิเลส
ตัณหาแห่งตน

บางคนทำความดีน้อย ทำบาปไว้มาก เมื่อถึงเวลาที่จะเอาดีให้ได้อย่างแท้จริง จึงต้องทำความดีมากมายหลายเท่า ถ้าเทียบกับกรรมชั่วที่มีอยู่ และกิเลสตัณหาที่มีอยู่ ต้องชำระให้มันหมดให้มันสะอาด กิเลสตัณหา กรรมวิบากแห่งตน ที่เลอะที่เปื้อนมา ต้องล้างให้สะอาด

พระยารธรรมเอย.. กรรมดี และกรรมชั่ว ของแต่ละคน มาแตกต่างกัน ก็เพราะเหตุแห่งกิเลสตัณหา ที่ครอบงำจิตใจแต่ละดวง มาก น้อย ตัวไหนโดดเด่นกว่ากัน กรรมดีที่ส่งผลมาช่วย ก็ขึ้นอยู่กับการที่ดวงจิตทั้งหลายได้เลือกทำ ตามสะดวกแห่งตนว่าจะทำความดีแบบไหนได้มากได้น้อย

ซึ่งทั้ง 2 สิ่งนี้ มีผลต่อการที่เราจะไปสู่พระนิพพานเป็นอย่างมาก

บางคนไปได้ไว เพราะว่าเขาเลอะน้อย

บางคนไปได้ช้า เพราะว่าเขาเลอะมาก เขานั้นปนเปื้อนไป ด้วยกรรมวิบาก กิเลส และตัณหา แต่กำลังที่จะชำระล้างยังมีน้อย จึงต้องใช้เวลาหลายๆ กว่าบุคคลผู้อื่น

บางคนมีกรรมวิบากน้อย มีแต่กิเลสที่ยังครอบอยู่ และความดีก็ทำไว้มากแล้ว จึงสามารถที่จะชำระจิตของตนให้สะอาดได้โดยว่องไว ได้โดยว่องไว โดยที่ใช้เวลาน้อยกว่าคนอื่น มันก็เป็นเช่นนั้นล่ะ

พระยารธรรม.. ความละเอียดอ่อนของเรื่องกฎแห่งกรรม ความละเอียดอ่อนของเรื่องกิเลสตัณหา ของกรรมดีและกรรมชั่ว

ตนนั้นแล จะเป็นผู้รู้ด้วยตัวของตนเอง..พระยารธรรมเอย..ว่าตนนั้นเหลือมาก เหลือน้อย ต้องชำระแบบไหน ใช้เวลามาก น้อย ก็ไม่เป็นไร ถ้าถึงซึ่งความเป็นพระอนาคามีแล้ว ย่อมถึงซึ่งพระนิพพานเป็นแน่แท้

ถ้าหากว่าไม่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ เมื่อมีกายหยาบอยู่ เพราะกิเลส และวิบากกรรมยังไม่สิ้น ยังไม่สิ้นโดยสะอาดพอที่จะถึงพระนิพพาน เป็นองค์พระอรหันต์ในกายหยาบ ก็ย่อมสามารถที่จะไปบำเพ็ญอยู่ในกายทิพย์ อยู่ในที่ที่เหมาะสม แล้วก็บำเพ็ญต่อไปเรื่อยๆ จนกว่ากิเลสตัณหาในตนจะหมดสิ้นไป แล้วก็บรรลุเป็นพระอรหันต์บนโลกทิพย์

ถ้าหากว่าใครที่สามารถประพฤติปฏิบัติ จนตนนั้นชำระล้างกิเลสหมด ในขณะที่อยู่ในกายหยาบ ก็สามารถที่จะบรรลุเป็นพระอรหันต์ได้เมื่อนั้น ที่ดับกิเลสจนหมดสิ้น แม้จะครองกายหยาบอยู่ก็ตาม

ฉะนั้น **พระยารธรรมเอย..** องค์พระอนาคามี สามารถบรรลุธรรมได้ ทั้งที่โลกมนุษย์ และบนโลกทิพย์ เป็นการไม่กลับมาเกิดอีกเป็นแน่แท้

พระยารธรรมเอย.. ความแตกต่าง ในระยะเวลาของการชำระกิเลสตัณหา กรรมวิบาก ใช้ช่วงเวลาที่บรรลุธรรมนั้น มันแตกต่างกัน เช่นดัง ที่ได้กล่าวไปแล้วนั้นคือ ผลของกรรมดี และกรรมชั่ว คือ กิเลสตัณหาที่ครอบงำตนอยู่ คือ ความดีที่ตนชวนชวน ทำ และสามารถบรรลุได้ ทั้งบนโลกมนุษย์ และที่โลกทิพย์ ในกายหยาบ หรือกายทิพย์ ยิ่งไปถึงว่าถึงซึ่งพระนิพพาน เช่นนี้ละ

พระยารธรรม.. พอจะเข้าใจบ้างแล้วหรือยัง ยังมีข้อสงสัยอะไรอีกหรือเปล่า

พระยารธรรม : สาธุเจ้าค่ะ

ข้อสงสัยนั้นไม่มีพระพุทเจ้าค่ะ แต่ลูกจะขอทบทวนดู ในธรรมที่ได้ฟังมาว่าจะ เข้าใจถูกต้องหรือเปล่านะเจ้าค่ะ ที่ฟังมาก็พอจะเข้าใจว่า พระอนาคามี ที่ใช้เวลาต่างกัน ในการบรรลุเป็นพระอรหันต์ เหตุก็เป็นเพราะมาจากผลของกรรมดี และกรรมชั่ว ซึ่งกรรมดี และกรรมช่วนั้น ก็มีผลมาจาก กิเลสตัวใดส่งผล สั่งให้ตนทำกรรมสิ่งใด ได้โดดเด่นมากกว่ากัน คือ ทำตามกิเลสแห่งความหลง ความโลภ ความโกรธ และความรัก

หรือว่าตามเหตุที่ตนจะมีพลังกำลัง ความสามารถที่จะสร้างกรรมดี ในรูปแบบใดไม่ว่าจะเป็น ศีล ทาน ภาวนา หรือว่า เมตตา อุเบกขา ขันติ หรือความเพียร เราสามารถที่จะเลือก ที่จะทำความดีได้ก็ได้ ตามความสามารถ ความปรารถนาแห่งตัวของเราเอง

ฉะนั้น..จึงเป็นเหตุที่ทำให้ผลกรรมดี และกรรมชั่ว แตกต่างกัน เมื่อครั้งที่เราจะขัดเกลากิเลสตัณหาอย่างแท้จริง มันเลยสำคัญกับเรา

กรรมเหลือมาก กิเลสเหลือมาก ต้องใช้เวลามาก

กรรมเหลือน้อย กิเลสเหลือน้อย ก็ใช้เวลาน้อย

กรรมเหลือน้อย แต่ว่าถ้าปัญญา หรือว่าความดี ที่สั่งสมมาน้อย มันก็ต้องใช้เวลามาก มันก็เลยเป็นเหตุที่แตกต่างกัน เพราะมาจากผลของกรรมเหล่านี้ แต่สิ่งเหล่านี้ก็ไม่ได้สำคัญอะไรมากมาย เพราะแท้ที่จริงแล้ว ตัวของเราจะดับการเกิด เพียงแต่ของเรา

เราจะไม่สามารถดับการเกิดของคนอื่น หรือคนอื่นก็ไม่สามารถดับการเกิดแห่งเรา ทุกคนต้องปฏิบัติเอง เมื่อเราปฏิบัติจนถึงจุดการเป็นพระอนาคามีแล้ว เราย่อมรู้ด้วยตัวเราเองว่า เราต้องขัดเกลามาตรงไหนบ้าง แล้วก็ขัดเกลามาเรื่อยๆ จนสะอาด บริสุทธิ์ บรรลุเป็นองค์พระอรหันต์

และการบรรลุเป็นองค์พระอรหันต์นั้น ก็สามารถบรรลุได้ ทั้งตอนที่มียกายหายา
อยู่ และตอนที่ดับจากกายหายา ขึ้นสู่การเป็นกายทิพย์อยู่บนโลกทิพย์ ก็สามารถขัดเกลา
จนเข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ได้ทั้งนั้น จะไม่กลับมาเกิดอีกเป็นแน่แท้ ถึงซึ่งพระนิพพาน
เป็นแน่นอน เพียงแต่ว่าถึงในกายหายา หรือถึงบนโลกทิพย์ ในกายทิพย์เท่านั้น

พระอนาคามี คือ ผู้ไม่กลับมาเกิดอีก ลูกพอจะเข้าใจ เช่นนี้แล้วเจ้าคะ ลูกนั้น
เข้าใจถูกต้องแล้วหรือเปล่าเจ้าคะ

พระพุทธองค์ : ดีแล้วละ พระยารธรรม.. ก็พอใช้ได้อยู่ พอเข้าใจอยู่บ้าง แต่การที่
จะเข้าถึงอย่างแท้จริง ก็ต้องปฏิบัติตนให้ถึงนระลูก จึงจะเข้าใจอย่างแท้จริง

เอาละนะ **พระยารธรรม..** วันนี้ก็กลับไปทำหน้าที่แห่งตนเสียก่อนเถิดลูก แล้วไว้
ได้โอกาสหน้า ค่อยมาสนทนาธรรมกันใหม่

พระยารธรรม : สาธุเจ้าคะ.. กราบขอบพระคุณพระพุทธองค์ ที่ทรงเมตตาลูก และ
ทุกๆ ดวงจิต ผู้กำลังแสวงหาทางอยู่เจ้าคะ

สาธุ

รายนามผู้พิมพ์หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เล่ม 20

1. คุณศาทพร ผลทอง พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
2. คุณฐานิตา สระสีดา พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
3. คุณสุทธิยา จองสว่าง	2,500 บาท
4. คุณแก้วตา คุณประสิทธิ์ เศรษฐสิโรรัตน์ พร้อมบุตรและหลานฯ	30,000 บาท
5. น.ส.สุชาดา เอี่ยมอนงค์ นายพงศ์เลิศ จริงจามิกร และครอบครัว	2,500 บาท
6. นางผกามาศ เมฆศรี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
7. แม่เข็มลฤดี (สนม ปาเส) พร้อมลูกหลาน	2,500 บาท
8. หลวงพีธนิต อานีโฆ	2,500 บาท
9. แม่เข็มฉัตรทิพย์ และครอบครัว	5,000 บาท
10. นายหลิ่ง แสงสุวรรณ นางสาวสังคม สีนนท์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
11. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ พร้อมลูกหลาน	5,000 บาท
12. คุณแม่น้ำจุก ชาตอุดมเดช-วินัย ชาตอุดมเดช และครอบครัว	2,500 บาท
13. คุณชัยรัตน์ ปรีสพันธ์และครอบครัว	2,500 บาท
14. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศคุณพ่อลิขัย แซ่เฮ้ง คุณแม่ชูเกียง แซ่เล่า	2,500 บาท
15. คุณห้านัย คงทวี พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
16. พ.อ.สนาม อ่ำทอง นางนงลักษณ์ อ่ำทอง น.ส.นพิชฎ์ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
17. คุณสุธามัทธัญ ชิตะปัญญา และญาติธรรมทางเฟชบุ๊ก	5,150 บาท
18. คุณศิริยลักษณ์ พฤกษ์ภักดีวงศ์ และคุณพีรญา สนธิ์พุก	2,500 บาท
19. นางสาวศิริวงค์ นางบุญศรี นายวุฒิชัย เหลือสุข พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
20. นางแจ่มจันทร์ สระศรีดา พร้อมด้วยลูกๆหลานๆญาติพี่น้อง	2,500 บาท
21. ครอบครัว สุภาพร หยุคงแก้ว	2,500 บาท
22. คุณบุญเกิด ด.ญ.กนกสิริ บุญพา น.ส.จันทร์เพ็ญ แซ่ว่า พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
23. ครอบครัวไฉมารา ครอบครัวจีระพงศ์ และครอบครัวชาวฟฟอร์ด	2,500 บาท
24. คุณอรวรรณ ตั้งประดิษฐ์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
25. คุณวรรณมา จันทนา พร้อมครอบครัว	12,500 บาท
26. น ส ขวัญฤดี ชัยชนะ และครอบครัวญาติมิตร	6,500 บาท

27. ครอบครัววนากร สนธิรักษ์ และญาติมิตร	2,500 บาท
28. คุณวรรณกร (นางฟ้า)	2,500 บาท
29. คุณกัลยา หุณะบุญ อุทิศให้ นายจินดา กอปปแป	2,500 บาท
30. คุณณภัทร สระศรีดาและครอบครัว ญาติมิตร	2,500 บาท
31. ตระกูล สมตระกูล	2,500 บาท
32. ตระกูล บำรุงกิจ	2,500 บาท
33. พระประเสริฐ กันตสีโล	2,500 บาท
34. คุณแม่ยี คุณธนพิพัฒน์ คุณวิภาดา บุญก่อ พร้อมบุตรหลานและญาติมิตร	2,500 บาท
35. คุณปานแก้ว สวัสดิราษฎร์ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
36. คุณภัทร์ศรีน สิ่งหเหมลักษณ์และครอบครัว	2,500 บาท
37. คุณแม่สมใจ คุณมนัสนันท์ คุณนิธิศ รัฐตะเสวี	2,500 บาท
38. คุณพิมพ์นชา ฉลาดดี พร้อมครอบครัว	5,000 บาท
39. คุณวรรต จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
40. คุณสมพร จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
41. คุณเบญญาภา จำริญจารุพิภพ	2,500 บาท
42. พ่อทองม้วน กล้ารัมย์	2,500 บาท
43. แม่สง่า กล้ารัมย์	2,500 บาท
44. คุณเพชรมณี กล้ารัมย์	2,500 บาท
45. คุณพิริยากร ฟองอินตา	2,500 บาท
46. คุณสุวิชัย ชุระกิจถาวร	2,500 บาท
47. คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์ คุณรัสรินทร์ เสริมทรัพย์	2,500 บาท
48. คุณอมร ใจภักดี	2,500 บาท
49. คุณนพ.	2,500 บาท
50. นางธัญธรรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ ศิริภักดีวิโรจน์ นางสาวสุวรรณา ศิริภักดีคุณวิโรจน์ นางสาวสุนิษา ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมี่ปาน	2,500 บาท
51. บริษัทสตาร์ เน็ตเวิร์ค มาร์เก็ตติ้ง จำกัด คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรีวรรณ อรัญนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์	2,500 บาท

คุณพัฒน์ หม่องคำมี คุณกุลทรัพย์ รัตน์วงศ์ตระกูล ตุนอัญชิษฐา ภูมิทอง
นายธนพงศ์ ว่องพานิช

52. คุณสิทธิชัย สังข์บุรณ์	2,500 บาท
53. นางสมพร นนทะกา นายทองคำ ปัญญาวงศ์	2,500 บาท
54. นายชัยฤทธิ์ บุญธนฤทธิ์ พร้อม นางอรุณี มหะศิริ พร้อมตระกูลบุญธนฤทธิ์
พร้อมตระกูลมหะศิริ	2,500 บาท
55. คุณชนันธร สมตระกูล	2,500 บาท
56. นางวิมล (มนต์.อินเตอร์)	500 บาท
57. ร้านShiny Diamond Shop - BagSpa & Fix	1,000 บาท
58. คุณนันทนาภรณ์ คำเสียง พร้อมครอบครัว	1,000 บาท
59. แม่ชีมลฤดี ปาเส	2,500 บาท
60. ด.ช.ธนพัฒน์ นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
61. ปู่ชีวกโกมารภัจจ์	25,000 บาท
62. คุณวิบูลย์จันทร์ แสดงหาญ	2,500 บาท
63. คุณวิชาญ จำนงนิตย์	2,500 บาท
64. นางสาวชัชชาญา วัฒนรัฐชฎานนท์	2,500 บาท
65. เด็กหญิงเพชรนภา นาคหงษ์ฤดี	2,500 บาท
66. คุณฉាលดา อมรรวศินกุล	2,500 บาท
67. แม่ชีบุญ แม่ชีเมตตา และครอบครัว	2,500 บาท
68. คุณสรรค์ไชย อมรรวศินกุล คุณใหม่ อมรรวศินกุล	2,500 บาท
69. คุณกมลนิตย์ อมรรวศินกุล	2,500 บาท
70. คุณพัสวีสิริ เตมียาเวส	2,500 บาท
71. คุณชาญชิต อมรรวศินกุล	2,500 บาท
72. แม่ชีอภิญญา	2,500 บาท
73. นายชัยรัตน์ ปรัสพันธ์ และครอบครัว
อุทิศให้พ่อสัมฤทธิ์ แม่โกศล ปรัสพันธ์	2,500 บาท
74. น.ส.ขวัญฤดี นายสมภาพ นางสุบิน น.ส.นฤทัย น.ส.สุมาพร ชัยชนะ
นายสตีเฟ่น ไมเคิล คาร์โดซ่า	2,500 บาท

75. คุณอภิญา ตีอินทร์ และครอบครัว	500 บาท
76. คุณณัฐพร พูลสวัสดิ์ และครอบครัว	100 บาท
77. คุณธนกร สนธิรักษ์ และครอบครัว	100 บาท
78. คุณวราสิทธิ์ สืบวงศ์สุวรรณ และครอบครัว	100 บาท
79. คุณชนิตา โอซารส และครอบครัว	200 บาท
80. คุณสุภาพร หนูคงแก้ว	200 บาท
81. นางฐานิตา สระสีดา และครอบครัว	500 บาท
82. นายพลวัฒน์ ครุฑทิน และภรรยา	500 บาท
83. คุณพัชราภรณ์ จ.พะเยา และครอบครัว	500 บาท
84. คุณณภัทร สระสีดา และครอบครัว	1,000 บาท
85. คุณแจ่มจันทร์ สระสีดา และครอบครัว	2,000 บาท
86. คุณสุพิน กำอ่วน และครอบครัว	100 บาท
87. คุณกัญญาภัค ครุฑทิน และครอบครัว	300 บาท
88. นายพวงเพชร กลิ่นสอน	100 บาท
89. พ.อ.สนาม นางนงลักษณ์ น.ส.นพิจัฐ น.ส.สุวิชญา อ่ำทอง	2,500 บาท
90. แม่ชีสมร ศรีสุวรรณ	500 บาท
91. คุณสุตจิตต์ มั่นพลศรี	500 บาท
92. นายชัยภัทร อางละออ	2,550 บาท
93. คุณบัณฑิต สมสุวรรณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
94. คุณชนันธร สมตระกูล คุณสุวิทย์ สมตระกูล คุณเมตตา สมตระกูล คุณภาวะพิศุทธ์ สมตระกูล น้องเจน่า ภาวนา ซอง น้องเจนิ มุตติตา ซอง	2,500 บาท
95. น.ส.ชนมนัดดา โอซารส	200 บาท
96. พ่อเอี่ยม สมตระกูล (อุทิศตระกูลสมตระกูลและ แม่กิม สมตระกูล)	2,500 บาท
97. สายบุญคุณธวัช สมตระกูล	2,500 บาท
98. คุณณัฐกาญจน์ ช่อชูโชติ	300 บาท
99. คุณนิเวศน์ ปั่นกัน อุทิศให้พ่อจันทร์แก้ว ปั่นกัน แม่สน ปั่นกัน	4,000 บาท
100. คุณกฤษฎางค์ คำเงิน	2,500 บาท
101. คุณเนื่อทิพย์ ศรีอุตร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท

102. คุณจารุพรรณ รัตน์วงศ์ตระกูล อุทิศให้คุณพ่อลิบฮั่ง แซ่เฮ้ง คุณแม่ชู่เกียง แซ่เล่า และ
คุณสมศักดิ์ จิระวนิชย์วงศ์ คุณฉัตรชัย คุณชรินทร์รัตน์ รัตน์วงศ์ตระกูล คุณราตรี และ
คุณจิรวุฒน์ แก้วพะไชย 2,500 บาท
103. นางธัญธรณ์ รัตน์วงศ์ตระกูล นายกิตติศักดิ์ นางสาวสุวรรณา นางสาวสุนิษา
ศิริภักดีวิโรจน์ นายชัชพงศ์ หมีปาน คุณธนิตศักดิ์ คุณสีบพงศ์ คุณศรียรรณ
อรัญธนเศรษฐ์ คุณนงนุช คุณชวลี สัมฤทธิ์ประสิทธิ์ คุณพัฒน์ หม่อมคำมี คุณกุลทรัพย์
รัตน์วงศ์ตระกูล คุณอัญชัชชญา ภูมิทอง คุณธัญญพัทธ์ คุณธนิตพงศ์ คุณฐานุพงศ์
คุณรัสรินทร์ คุณณัฐธีร์ คุณณัฐพัชร พีระธำรงสิทธิ์ คุณศิวาภรณ์ ก่อกิจสัมมากุล
คุณมิชาดา สมประกิจ คุณเพชร เสริมทรัพย์ 2,500 บาท
104. คุณแม่จรรยา เมืองไทยและลูกหลาน นายสุตไผ่ เมืองไทยและครอบครัว 2,500 บาท
105. คุณณัฏฐา จรัสวุฒิเดช และ คุณจุฑารัตน์ ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
106. ลูกหลานพ่อพิมพ์ แม่เสงี่ยม ประสานพิมพ์ 2,500 บาท
107. นายสุทธิพงษ์ ประสานพิมพ์ 500 บาท
108. คุณวีระพงศ์ เขียรสงค์ คุณเสาวลักษณ์ เทพสุริวงค์ 2,500 บาท
109. นายมน ยีรัมย์ นางวรรณ โททัสสะ 2,500 บาท
110. แม่ยวนใจ ศุภย์คำ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
111. พ่อเอี่ยม และแม่กิม สมตระกูล 2,500 บาท
112. คุณสุวิทย์ สมตระกูล 2,500 บาท
113. คุณเมตตา สมตระกูล 2,500 บาท
114. คุณภาวพิศุทธิ์ สมตระกูล 2,500 บาท
115. คุณอนุกุล นุชตะยะ พร้อมครอบครัว 2,500 บาท
116. คุณนิตยา ไพฑูรย์ นายรัตนศักดิ์ ไพฑูรย์ 2,500 บาท
117. ร.ต.ต.ประสาธ อินทร คุณสมพร อินทร ร.ต.อ.หญิงสุภาภรณ์ อินทร 2,500 บาท
118. นางสาวธัญพร เกษมณี นางสาวณัฐกฤตา แก้วสวัสดิ์ นายกิตติภักดิ์
นายอชิษนัน ด.ญ.ปณิติกา ปัญญาทวีเชียร 500 บาท
119. คุณพรพิมล สถาพรพิทักษ์ 2,500 บาท
120. คุณอรอนงค์ สมตระกูล 2,500 บาท
121. ศ.อัญชลี ตันต์ศุภศิริ อุทิศให้แก่คุณตรีจักร ตันต์ศุภศิริ 20,500 บาท

122. คุณกิตติยา จิตตะญาณ พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
123. คุณนวรรตน์ จันทรางศุ	500 บาท
124. นายวีระพล ประสานพิมพ์ นางสาวทิพากร นายทองพูล นางสาวารายู นายเกษมสันต์ นางพรมณี หาญหัก นายพลวัฒน์ คูสกุล	2,500 บาท
125. คุณแม่สุณี เจนการ และครอบครัว	2,500 บาท
126. คุณพรทิพย์ - จรูญศักดิ์ เจียมชนะ และครอบครัว	2,500 บาท
127. คุณธวัช สมตระกูล และกัลยาณมิตร	2,500 บาท
128. ร้าน อ.โชคชัย และลูกค้า	5,000 บาท
129. ครอบครัวคุณยายอำนวยการ สีดาดล คุณจันทร์เพ็ญ มณีจันทร์ คุณศิริพันธ์ คุณฝนทิพย์ คุณกัญญณัฐ คุณวิริยา สีดาดล	2,500 บาท
130. คุณสุประวีณ์ ภาโสภะ พร้อมครอบครัว อุทิศบุญกุศลให้พ่อสา ภาโสภะ	5,000 บาท
131. คุณมนตรี ศรีวิกุล พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
132. คุณแม่เรณู แก้วกลาง พร้อมบุตรหลาน	3,000 บาท
133. นางภาวนา วงศ์สุติน นายจิระ วงศ์สุติน และนายเจมส์ วงศ์สุติน	3,023 บาท
134. แม่ลูกชิ้น ปาลิตา ธนัชพร ฐิติวัฒน์ ธนโชติ แหลมคม	2,500 บาท
135. น.ส.เกวลิน นางกัญจนณิชา นายเรืองฤทธิ์ ธรรมสอน นายภูมินันท์ บุญสร้าง	2,500 บาท
136. นายกฤษดา นางชนิดา น.ส.ชนมน์นิตดา ด.ญ.กิริษา โอซารส น.ส.จิรารัตน์ สนธิรักษ์	2,500 บาท
137. นายสุเมธ นางวรรณภา นายวิรัช เมฆอนันต์ธวัช และครอบครัว	4,000 บาท
138. หจก.เพ็ญสนองกรุป นายเพ็ญ แก้วหอม นางทองพูน แก้วหอม นางประกาย ดงวัง นายพิทยา ดงวัง	2,500 บาท
139. นายสุกุล พงศ์สว่างพร พร้อมครอบครัว	2,500 บาท
140. คุณพ่อ รุ่งสิทธิ์ เอื้ออำนวยการ คุณแม่พรทิพย์ เอื้ออำนวยการ และครอบครัว	5,000 บาท
141. นายสุชาติ นางปราณี นางฉวีวรรณ น.ส. อัญชลี น.ส. วราภรณ์ หุณะบุญ น.ส. สายฝน ทรงทิพย์	2,500 บาท
142. คุณพิกุล สาริยา	2,500 บาท
143. คุณน้อย (นางฟ้า)	2,500 บาท

หนังสือพุทธธรรมสำหรับนักบวช เผยแพร่โดย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 ม.9 ต.ชุมพลบุรี อ.ชุมพลบุรี จ.สุรินทร์ 32190

โทร/ไลน์ 087-945-4622 เฟซบุ๊ก : สอนธรรมจักร สุรินทร์ ,

มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์

ร่วมบุญเผยแพร่ธรรม ธ.กรุงไทย สาขาสตึก ชื่อบัญชี แม่ชีกชพร นาคหงษ์ฤดี

เลขบัญชี 330-0-54568-4